

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การวิจัยเรื่อง “การผลิต การเผยแพร่ และการบริโภคละครซีรีส์เกาหลี: กรณีศึกษาละครเรื่องแดจังกึมและเจ้าหญิงวุ่นวายกับเจ้าชายเย็นชา” มีวัตถุประสงค์ ดังนี้ 1. เพื่อศึกษาความเป็นมาของละครซีรีส์เกาหลีในประเทศไทย และศึกษาปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการเผยแพร่วัฒนธรรมเกาหลีผ่านสื่อละครโทรทัศน์ และ 2. เพื่อศึกษาการเผยแพร่วัฒนธรรมเกาหลีผ่านสื่อละครโทรทัศน์ ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งการศึกษาออกเป็น 2 ส่วน ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. ศึกษาความเป็นมาของละครซีรีส์เกาหลี และปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกที่ส่งผลให้ละครโทรทัศน์เกาหลีได้รับความนิยม โดยศึกษาจากเอกสารและบทความที่เกี่ยวข้อง

2. ศึกษาการเผยแพร่วัฒนธรรมเกาหลีผ่านสื่อละครโทรทัศน์ ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งการศึกษาออกเป็น 3 ด้าน คือ

- ด้านการผลิต โดยศึกษาจากการวิเคราะห์เนื้อหา(Content Analysis) เพื่อศึกษาวิเคราะห์เนื้อหาเชิงวัฒนธรรมจากละครซีรีส์เกาหลี 2 เรื่อง คือ เรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง (Dae Jang Geum: Jewel in the Palace) ช่อง 3 และเรื่องเจ้าหญิงวุ่นวายกับเจ้าชายเย็นชา (Princess Hours) ช่อง 7 ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบในการศึกษาวัฒนธรรมเกาหลีที่มีการเผยแพร่อย่างชัดเจน 3 ด้านด้วยกัน คือ 1. วัฒนธรรมด้านการบริโภค 2. วัฒนธรรมด้านการแต่งกาย และ 3. วัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยว

- ด้านการเผยแพร่ โดยศึกษาจากการสัมภาษณ์เจาะลึก (In – Depth Interview) ผู้บริหารสถานีโทรทัศน์ช่อง 3 และช่อง 7 ซึ่งเป็นผู้จัดซื้อละครเกาหลีเข้ามาเผยแพร่ทางสถานีโทรทัศน์ในประเทศไทย รวมทั้งเจ้าของธุรกิจร้านอาหารเกาหลีและเจ้าของธุรกิจทัวร์เกาหลีในประเทศไทย ซึ่งถือว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับการเผยแพร่วัฒนธรรมเกาหลีด้วยเช่นกัน

- ด้านการบริโภค ศึกษาจากการสัมภาษณ์เจาะลึก (In-Depth Interview) กลุ่มผู้ชมละครที่ติดตามชมละครโทรทัศน์เกาหลี

ส่วนที่ 1 ผลจากการศึกษาประวัติความเป็นมาของละครเกาหลีในประเทศไทย และปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการเผยแพร่ วัฒนธรรมเกาหลีผ่านสื่อละครโทรทัศน์

ความนิยมละครซีรีส์จากประเทศในแถบเอเชียเริ่มมีขึ้นตั้งแต่ต้นปี พ.ศ. 2523 ที่ละครของ ประเทศจีนเริ่มได้รับความนิยม เนื่องจากละครของประเทศจีนส่วนใหญ่จะมีเนื้อหาเกี่ยวกับจอมยุทธ์ หรือหนังจีนแบบเจ้าพ่อและการต่อสู้แบบกำลังภายใน ทำให้เป็นที่ดึงดูดใจแก่ผู้ชม ต่อมาในปี พ.ศ. 2533 ละครซีรีส์ญี่ปุ่นเริ่มได้รับความนิยมเป็นลำดับถัดมา เนื่องมาจากเนื้อหาของละครซีรีส์ญี่ปุ่น ส่วนใหญ่มาจากการ์ตูนญี่ปุ่น โดยในประเทศไทยนั้นสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 ได้นำเอาละคร ซีรีส์ญี่ปุ่นมาฉายด้วยเช่นกัน ในช่วงเวลาบ่ายของวันธรรมดา ทำให้ผู้ชมติดตามละครซีรีส์ญี่ปุ่นเป็น อย่างมาก แต่ภายหลังก็เงียบหายไป จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2543 ละครซีรีส์จากประเทศเกาหลีก็ สามารถสร้างความนิยมให้กับผู้ชมในเอเชียเป็นลำดับถัดมา เนื่องจากความแปลกใหม่ และความ น่าสนใจของเนื้อหาที่มีความหลากหลาย ทำให้สามารถเข้าถึงกลุ่มผู้ชมได้ไม่ยาก ซึ่งสำหรับใน ประเทศไทยนั้น ละครซีรีส์เกาหลีเข้ามาครั้งแรกในปี พ.ศ. 2543 โดยแพร่ภาพทางสถานีโทรทัศน์ กองทัพบกช่อง 5 ในชื่อเรื่อง “ลิขิตแห่งดวงดาว” (Wish Upon The Star) ซึ่งเรื่องแรกนั้นก็ถือว่ายังไม่ ประสบความสำเร็จมากนัก แต่ก็สามารถสร้างแฟนละครได้ในระดับหนึ่ง แต่ในปีถัดมา คือปี พ.ศ. 2544 ก็มีการนำละครเรื่อง “รักนี้ชั่วนิรันดร์” (Autumn in My Heart) มาแพร่ภาพออกอากาศทาง ไอทีวี (ทีไอทีวีในปัจจุบัน) ซึ่งละครเรื่องนี้ประสบความสำเร็จเป็นอย่างสูง จนเกิดเป็นกระแส “เกาหลีฟีเวอร์” ในประเทศไทย ทำให้ผู้บริหารสถานีช่องต่าง ๆ วางนโยบายนำเข้าละครเกาหลีมา แข่งขันกัน ไม่ว่าจะเป็น “เพลงรักในสายลมหนาว” (Winter Love Song) “รักอีกครั้งก็ยังมีเธอ” (Age of Innocent) หรือ “รักซ่อนซ่อนเล่าห์” (Say You Love Me) ทางไอทีวี สำหรับช่อง 7 ก็ประสบ ความสำเร็จจากละครเรื่อง “สะดุดรักที่ฟ้าใจ” (Full House) และ “เจ้าหญิงรุ่มรวย เจ้าชายเย็นชา” (Princess Hour) หลังจากนั้นก็มีเรื่อง “รักแรกสุดหัวใจรักสุดท้ายมีอาจลิ้ม” (First Love) จนกระทั่งใน ปี พ.ศ. 2548 ช่อง 3 ได้นำละครเกาหลีแนวประวัติศาสตร์ เรื่องแดจังกึม...จอมนางแห่งวังหลวง” (Jewel in the Palace) เข้ามาเผยแพร่ ก็สามารถสร้างความนิยมละครโทรทัศน์เกาหลีได้อย่างสูงสุด โดยละครเรื่องใช้ระยะเวลาในการออกอากาศเท่ากับเวลาออกอากาศของละครไทยสองเรื่อง รวมกัน ทำให้มีเรตติ้งสูงที่สุดเมื่อเทียบกับละครไทยช่องอื่น ๆ จนกระทั่งต่อมาในปีพ.ศ. 2551 โมเดิร์นไนน์ทีวี (ช่อง 9) ก็นำละครเรื่อง “รักเปลี่ยนตัว” (Please Come Back, Soon-Ae) เข้ามา ออกอากาศเป็นเรื่องแรกด้วยเช่นกัน จนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้มีละครซีรีส์เกาหลีออกอากาศใน สถานีโทรทัศน์ช่องต่าง ๆ ของไทยหลายร้อยเรื่องด้วยกัน ดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1

แสดงรายชื่อละครเกาหลีที่ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3

ชื่อเรื่อง		วันที่ ออกอากาศ	เวลาที่ออกอากาศ	เริ่มออกอากาศ	จำนวน ตอน	แนวละคร (Theme)
แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง	Dae Jang Geum : Jewel in the Palace	เสาร์ - อาทิตย์	18.30 – 20.00 น.	15 ตุลาคม 2548 ถึง 11 มีนาคม 2549	53 ตอน	ดราม่า
ฝากรักไว้ที่ปลายฟ้า	Stairway to Heaven	เสาร์ - อาทิตย์	18.30 – 20.00 น.	11 มีนาคม 2549 ถึง 14 พฤษภาคม 2549	20 ตอน	ดราม่า โรแมนติก
เทห์น้ำตกรักหมดใจ	All In	เสาร์ - อาทิตย์	22.30 – 24.00 น.	1 เมษายน 2549 ถึง 24 มิถุนายน 2549	24 ตอน	ดราม่า โรแมนติก อาชญากรรม
คนดีที่โลกรอ หมอโฮจุน	The Legendary Doctor - Hur Jun	เสาร์ - อาทิตย์	18.30 – 20.00 น.	20 พฤษภาคม 2549	64 ตอน	ดราม่า ละครอิง ชีวประวัติบุคคล
ซอดองโย สายใยรักสอง แผ่นดิน	Seo Dong Yo	เสาร์ - อาทิตย์	18.30 – 20.00 น.	16 ธันวาคม 2549 ถึง 22 เมษายน 2550	55 ตอน	แนวประวัติศาสตร์
เพียงแค่ว่าเรารักกัน	Benutitul Days	ศุกร์ – เสาร์	22.30 น.	6 มกราคม 2550	24 ตอน	ดราม่า โรแมนติก
รองเท้าแก้ว	Glass Shoes	จันทร์ – ศุกร์	14.45 น.	15 มีนาคม 2550	40 ตอน	ดราม่า โรแมนติก
จุมง...มหาบุรุษกู้บัลลังก์	Jumang	เสาร์ - อาทิตย์	18.00 – 20.00 น.	28 เมษายน 2550	81 ตอน	ดราม่า

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ชื่อเรื่อง		วันที่ ออกอากาศ	เวลาที่ออกอากาศ	เริ่มออกอากาศ	จำนวน ตอน	แนวละคร (Theme)
รักครั้งแรกของนายเจียมเจียม	Prince's First Love	เสาร์	01.00 น.	1 กันยายน 2550	18 ตอน	โรแมนติก ดราม่า
ป่วนรักเจ้าตัวยุ่ง	Wonderful Life	อาทิตย์	23.15–01.30 น.	4 พฤศจิกายน 2550	16 ตอน	โรแมนติก ตลก
ฮิมซังฮัก ยอดพ่อค้าหัวใจ ทระนง	Sang Do	เสาร์ - อาทิตย์	18.00–20.00 น.	29 ธันวาคม 2550	50 ตอน	แนวประวัติศาสตร์
เพียงสองเราได้เงาแห่งรัก	December Fever	จันทร์ – ศุกร์	14.45–15.30 น.	-	17 ตอน	โรแมนติก คอมเมดี้
หนึ่งเขา สองเรา รักนิรันดร์	Stained Glass	อาทิตย์	23.15–01.30 น.	19 สิงหาคม 2550	18 ตอน	เมลโลดราม่า โรแมนติก

ตารางที่ 4.2

แสดงรายชื่อละครเกาหลีที่ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง 5

ชื่อเรื่อง		วันที่ออกอากาศ	เวลาที่ออกอากาศ	เริ่มออกอากาศ	จำนวน ตอน	แนวละคร (Theme)
ลิขิตแห่งดวงดาว	Wish upon a Star	จันทร์-อังคาร	20.15-21.29 น.	ปี พ.ศ.2543	16 ตอน	รัก โรแมนติก ครอบครัว
ที่สุดแห่งรัก	Goodbye My Love	จันทร์-อังคาร	20.15-21.29 น.	ปี พ.ศ.2543	16 ตอน	รัก ดราม่า
รักครั้งแรก	Life is Beautiful	จันทร์-ศุกร์	14.55 น.	1 ตุลาคม 2545 – 22 พฤศจิกายน 2545	16 ตอน	รัก โรแมนติก
ตะวันแห่งรัก	Sunshine Hunting	จันทร์-ศุกร์	14.55 น.	25 พฤศจิกายน 2545	16 ตอน	รัก แอ็กชั่น
รักนี้เพื่อเธอ	Pure Love	พฤหัสบดี-ศุกร์	15.00 น.	3 มีนาคม 2546	16 ตอน	รัก โรแมนติก
ฟีนิกซ์ ลิขิตรักเพลิงริษยา	Phoenix	เสาร์-อาทิตย์	20.15 น.	15 มกราคม 2548 – 14 พฤษภาคม 2548	26 ตอน	รัก โรแมนติก ดราม่า

ตารางที่ 4.3

แสดงรายชื่อละครเกาหลีที่ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง 7

ชื่อเรื่อง		วันที่ออกอากาศ	เวลาที่ ออกอากาศ	เริ่มออกอากาศ	จำนวน ตอน	แนวละคร (Theme)
ข้ามฟ้ามาเชื่อมรัก	Friends	ทุกวันเสาร์	9.30–11.30 น.	15, 16, 22 มิถุนายน 2545	4 ตอน	รักโรแมนติก
ลูกผู้ชายหัวใจพยัคฆ์	The Great Ambition	จันทร์–ศุกร์	15.15 น.	16 ธันวาคม 2546	26 ตอน	ดราม่า
กรีนโรส มรสุ่มหัวใจ	Green Rose	จันทร์–ศุกร์	15.10 น.	27 สิงหาคม 2546	18 ตอน	ดราม่า
ฝากหัวใจไว้ที่ปลายนวม	Punch	เสาร์–อาทิตย์	9.15 น.	21 สิงหาคม– 25 กันยายน 2547	10 ตอน	รักดราม่า
ไฟรักกลางใจ	Love as Fireworks	จันทร์–ศุกร์	15.15 น.	1 มีนาคม 2547	32 ตอน	รักโรแมนติก
เติมรักให้เต็มหัวใจ	Sunshine of Love	เสาร์–อาทิตย์	9.00 น.	19 ธันวาคม– 23 มกราคม 2548	16 ตอน	รักดราม่า
สะดุดรัก...ที่פקใจ	Pull House	เสาร์–อาทิตย์	9.15 น.	25 มิถุนายน – 31 กรกฎาคม 2548	16 ตอน	รักโรแมนติก ตลก
รักแรกสุดหัวใจ รักสุดท้ายมีอาจ ลิม	First Love	อังคาร–ศุกร์	8.15 น.	4 ตุลาคม– 10 พฤศจิกายน 2548	68 ตอน	รักดราม่า
ลิขิตฝน...เดิมพันรัก	SUNFLOWER	จันทร์ – พฤหัสบดี	10.15 น.	14 พฤศจิกายน 2548	16 ตอน	ดราม่า

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

ชื่อเรื่อง		วันที่ออกอากาศ	เวลาที่ออกอากาศ	เริ่มออกอากาศ	จำนวนตอน	แนวละคร (Theme)
ฝันรัก...ปารีส	Lovers in Paris	เสาร์-อาทิตย์	9.15 น.	17 ธันวาคม- 4 กุมภาพันธ์ 2549	20 ตอน	รักโรแมนติก
บันทึกหัวใจ...นายซางคู	My Beloved	เสาร์-อาทิตย์	9.15 น.	5 กุมภาพันธ์ 2549	16 ตอน	ดราม่า โรแมนติก ตลก
บอกหัวใจ I LOVE YOU	Loving You	จันทร์-ศุกร์	15.15 น.	23 กุมภาพันธ์ 2549	16 ตอน	ดราม่า โรแมนติก
น้องใหม่เบอร์หนึ่ง...อึดสุดยอด	Super Rookie	เสาร์-อาทิตย์	9.15 น.	25 มีนาคม- 7 พฤษภาคม 2549	16 ตอน	ดราม่า ตลก
ดาโม มือปราบสาวหัวใจเหล็ก	DAMO Legendary Police Woman	เสาร์-อาทิตย์	9.15 น.	13 พฤษภาคม- 11 มิถุนายน 2549	14 ตอน	ดราม่า แอ็กชั่น
เจ้าสาวมือใหม่...ยัยตัวจูน!	Little Bride	จันทร์-อังคาร	8.30 น.	13 มิถุนายน 2549	16 ตอน	โรแมนติก คอมดี้
รักเกินหัวใจ	Love Holic	จันทร์-อังคาร	8.30 น.	24 กรกฎาคม 2550	16 ตอน	โรแมนติก ดราม่า
กฎหมายรักฉบับฮาร์วาร์ด	Love Story in Harvard	เสาร์-อาทิตย์	8.45 น.	17 มิถุนายน- 29 กรกฎาคม 2549	16 ตอน	โรแมนติก ดราม่า

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

ชื่อเรื่อง		วันที่ออกอากาศ	เวลาที่ ออกอากาศ	เริ่มออกอากาศ	จำนวน ตอน	แนวละคร (Theme)
รักหวาน...วันวานคือเธอ	My 19 Year Old Sister In-Law	จันทร์-อังคาร	8.30 น.	7 สิงหาคม- 18 กันยายน 2549	16 ตอน	โรแมนติก คอมดี้
ทีมแกร่งพันธุ์พยัคฆ์	S.W.A. T POLICE	จันทร์-อังคาร	8.30 น.	19 กันยายน- 30 ตุลาคม 2549	16 ตอน	แอ็คชั่น ดราม่า
ฝากหัวใจไว้ที่ปักกิ่ง	Beijing My Love	จันทร์-อังคาร	8.30 น.	21 พฤศจิกายน 2549	20 ตอน	โรแมนติก คอมดี้
เจ้าหญิงวุ่นวายกับเจ้าชายเย็นชา	Princess Hours	เสาร์-อาทิตย์	9.15-11.00 น.	7 ตุลาคม- 3 ธันวาคม 2549	24 ตอน	โรแมนติก คอมดี้
แค้นเพื่อนรัก	A LOVE TO RILL	เสาร์-อาทิตย์	9.15-11.00 น.	9 ธันวาคม 2549- 14 มกราคม 2550	16 ตอน	ดราม่า
รักหมดใจ ยัยกะล่อน	My Girl	เสาร์-อาทิตย์	9.15 น.	27 มกราคม- 10 มีนาคม 2550	16 ตอน	โรแมนติก คอมดี้
รักนี้...มาจากไหน	Which Star Are you From?	เสาร์-อาทิตย์	9.15 น.	11 มีนาคม 2550	16 ตอน	โรแมนติก คอมดี้

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

ชื่อเรื่อง		วันที่ออกอากาศ	เวลาที่ ออกอากาศ	เริ่มออกอากาศ	จำนวน ตอน	แนวละคร (Theme)
18 : 29 จำแบบไหน ใจก็รักเธอ	18 vs 29	จันทร์-อังคาร	8.30 น.	23 เมษายน 2550	16 ตอน	โรแมนติก คอมดี้ ดราม่า
สุดปลายฟ้า สัญญารักนิรันดร์	Tree in Heaven	เสาร์-อาทิตย์	9.15 น.	26 พฤษภาคม 2550	10 ตอน	โรแมนติก ดราม่า
รักอุ่นวายุของเจ้าชายสัมผัส	Princess Hours	เสาร์-อาทิตย์	9.15 น.	17 มิถุนายน 2550	16 ตอน	โรแมนติก คอมดี้
ครอบครัวป่วน ก๊วนกำมะลอ	Fake Family Service	เสาร์-อาทิตย์	9.15 น.	15 กันยายน 2550	20 ตอน	โรแมนติก คอมดี้
ลิขิตรัก...ละลายใจ	The Snow Queen	เสาร์-อาทิตย์	9.15 น.	3 พฤศจิกายน 2550	16 ตอน	ดราม่า

ตารางที่ 4.4

แสดงรายชื่อละครเกาหลีที่ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ไอทีวี

ชื่อเรื่อง		วันที่ออกอากาศ	เวลาที่ ออกอากาศ	เริ่มออกอากาศ	จำนวน ตอน	แนวละคร (Theme)
เช็คอินหัวใจ	Hotelier	ศุภกร-เสาร์	18.06-18.56 น.	5 กรกฎาคม – 19 ตุลาคม 2545	20 ตอน	รัก โรแมนติก
คุณผู้ชายกับยายเป็น	My Fair Lady	ศุภกร-เสาร์	18.06-18.56 น.	25 ตุลาคม 2545 – 14 กุมภาพันธ์ 2546	16 ตอน	โรแมนติก ตลก
เพลงรักในสายลมหนาว	Winter Love Song	เสาร์-อาทิตย์	13.00-14.00 น.	4 มกราคม – 6 เมษายน 2546	20 ตอน	รัก โรแมนติก
รักอีกครั้งก็ยังเป็นเธอ	Age of Innocent	พฤษภ-เสาร์	21.30-22.30 น.	3 เมษายน – 24 พฤษภาคม 2546	11 ตอน	ดราม่า
รักนี้ชั่วฉันทันดร	Autumn in My Heart	เสาร์-อาทิตย์	13.00-14.00 น.	12 เมษายน – 8 มิถุนายน 2546	16 ตอน	รัก โรแมนติก
จับมือไว้แล้วไปสู้ฝัน	A Wish upon a Star II (Shooting Star)	ศุภกร-อาทิตย์	21.30-22.30 น.	29 พฤษภาคม – 13 กรกฎาคม 2546	16 ตอน	ดราม่า

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

ชื่อเรื่อง		วันที่ออกอากาศ	เวลาที่ ออกอากาศ	เริ่มออกอากาศ	จำนวน ตอน	แนวละคร (Theme)
สงครามแห่งความรัก	All About Eve	เสาร์-อาทิตย์	13.00-14.00 น.	15 มิถุนายน – 30 สิงหาคม 2546	20 ตอน	ดราม่า
รักปิดผนึก	Love Letter	ศุกร์-อาทิตย์	21.30-22.30 น.	18 กรกฎาคม – 30 สิงหาคม 2546	16 ตอน	ดราม่า
สูตรรักนักปราชญ์	Sweet Propose	จันทร์-ศุกร์	17.10-18.00 น.	6 สิงหาคม – 27 สิงหาคม 2549	16 ตอน	รัก โรแมนติก
รอยรัก แรงแค้น	Miss Mermaid	เสาร์-อาทิตย์	13.00-14.00 น.	31 สิงหาคม – 15 พฤศจิกายน 2546	14 ตอน	ดราม่า
19*25 สูตรคุณหัวใจ	Romance	ศุกร์-อาทิตย์	21.30-22.30 น.	31 สิงหาคม – 26 ตุลาคม 2546	16 ตอน	รัก ดราม่า
คลื่นรักทะเลใจ	Loving You	ศุกร์-อาทิตย์	21.30-22.30 น.	31 ตุลาคม – 7 ธันวาคม 2546	12 ตอน	รัก ดราม่า
ปริศนาปมชีวิต	Truth	เสาร์-อาทิตย์	13.00-14.00 น.	16 พฤศจิกายน 2546– 18 มกราคม 2547	16 ตอน	ดราม่า

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

ชื่อเรื่อง		วันที่ออกอากาศ	เวลาที่ ออกอากาศ	เริ่มออกอากาศ	จำนวน ตอน	แนวละคร (Theme)
คุณแม่มือใหม่ ใจเกินร้อย	Lady of Dignity	ศุภร์-อาทิตย์	21.30 – 22.30 น.	12 ธันวาคม 2546 – 31 มกราคม 2547	17 ตอน	รัก โรแมนติก
รอยรัก แรงแค้น 2	Miss Mermaid	เสาร์-อาทิตย์	21.30 – 22.30 น.	24 มกราคม 2547	12 ตอน	ดราม่า
รักเหมียว ๆ ขอเกี่ยวหัวใจ	Cat on the Roof	ศุภร์-อาทิตย์	17.30 – 18.00 น.	กุมภาพันธ์ – 28 มีนาคม 2547	16 ตอน	รัก โรแมนติก
บอดีการ์ด มาดหลุด	Bodyguard	เสาร์-อาทิตย์	17.30 – 18.00 น.	1 มกราคม – 9 กรกฎาคม 2548	22 ตอน	รัก แอ็คชั่น
รักซ้อน ซ่อนเล่ห์	Say You Love Me	เสาร์-อาทิตย์	10.00 – 11.00 น.	10 กรกฎาคม 2548	15 ตอน	รัก โรแมนติก
เชียร์สุดใจ นายกระจอก	Oh! Feel Young	เสาร์-อาทิตย์	10.00 – 11.00 น.	4 กุมภาพันธ์ – 23 กรกฎาคม 2549	16 ตอน	โรแมนติก คอมดี้
ครูเขียว...นักเรียนแสบ	Biscuit Teacher and Star Candy	เสาร์-อาทิตย์	11.00 – 12.00 น.	21 เมษายน – 9 กรกฎาคม 2549	16 ตอน	ดราม่า โรแมนติก
ลมหายใจแห่งความทรงจำ	Ruler of Your Own World	จันทร์-ศุภร์	10.00–11.00 น.	30 มิถุนายน 2549	20 ตอน	ดราม่า

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

ชื่อเรื่อง		วันที่ออกอากาศ	เวลาที่ ออกอากาศ	เริ่มออกอากาศ	จำนวน ตอน	แนวละคร (Theme)
ก็รักให้ฉ่ำหัวใจ	The Secret Lovers	ศุภร์-อาทิตย์	10.00–11.00 น.	15 กรกฎาคม– 17 กันยายน 2549	20 ตอน	ดราม่า โรแมนติก
ฉันนี่แหละ...คิมซัมซุน	My Name is Kim Sam Soon	เสาร์-อาทิตย์	13.00–14.00 น.	23 กันยายน 2549	16 ตอน	คอมดี้ โรแมนติก
ดนตรีรักหัวใจปรารถนา	Spring Waltz	เสาร์-อาทิตย์	13.00–14.00 น.	16 ธันวาคม 2549 – 18 กุมภาพันธ์ 2550	20 ตอน	โรแมนติก ดราม่า
มีอาจห้ามใจรัก	Ireland	เสาร์-อาทิตย์	17.04 น.	7 เมษายน – 24 มิถุนายน 2550	24 ตอน	ดราม่า
เกมแค้นเดิมพันรัก	Queen of Game	เสาร์-อาทิตย์	17.04 น.	16 มิถุนายน 2550	20 ตอน	โรแมนติก ดราม่า
Only You	Only you	จันทร์-อังคาร	8.30 น.	10 กันยายน 2550	16 ตอน	โรแมนติก ดราม่า
เค เซราเซรา	Que Sera Sera	เสาร์-อาทิตย์	17.00–18.00 น.	6 ตุลาคม 2550	20 ตอน	โรแมนติก คอมดี้ ดราม่า

ที่มา: รวบรวมจาก *The most insightful and Straightforward Asian Film News*, 2553, สืบค้นเมื่อวันที่ 20 ตุลาคม 2553, จาก
<http://www.popcornfor2.com>

หลักของเกาหลี ได้แก่ สถานีโทรทัศน์ KBS สถานีโทรทัศน์ MBS และสถานีโทรทัศน์ SBS ซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วจะพบว่า ปัจจุบันละครโทรทัศน์ของเกาหลีมีลักษณะเป็นอุตสาหกรรมอีกประเภทหนึ่ง เนื่องจากเกาหลีได้สอดแทรกวัฒนธรรมในเนื้อหาของละคร และส่งออกเป็นสินค้าชนิดหนึ่ง โดยเกาหลีมองว่า วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงเอกลักษณ์ของแต่ละชาติว่ามีความแตกต่างกันไปตามภูมิศาสตร์และประวัติศาสตร์ของกลุ่มมนุษย์กลุ่มชนต่าง ๆ ของทุกส่วนในโลก วิถีชีวิตของคนกลุ่มหนึ่ง สังคมหนึ่ง มีแบบแผนแนวทางปฏิบัติเป็นแบบเฉพาะของตนเอง แสดงถึงความรู้สึกนึกคิด ซึ่งจะได้รับการยอมรับ เข้าใจ ปฏิบัติร่วมกันของคนในสังคมนั้นเป็นเวลายาวนาน ซึ่งโดยปกติพื้นฐานแล้ว มนุษย์เรามีความภาคภูมิใจในเชื้อชาติ ศาสนาของตนเอง ถ้าใช้กำลังบังคับคงไม่มีใครที่จะยอมรับวัฒนธรรมของประเทศอื่นได้ แต่ถ้าใช้ความบันเทิง เช่น ละคร เพลง ภาพยนตร์ หรือการ์ตูน คนในชาตินั้น ๆ ก็จะเปิดใจขึ้น และค่อย ๆ เสพและรู้สึกดี ๆ กับวัฒนธรรมของประเทศอื่น (สุวิทย์ เมษินทรีย์, 2551, น. 127) ส่งผลให้หลายประเทศเริ่มใช้กระบวนการแปร “วัฒนธรรม” ของประเทศตนเองให้เป็น “สินค้า” ซึ่งประเทศเกาหลีเป็นอีกประเทศหนึ่งที่เข้าใจคำว่า “Culture Impact” ได้เป็นอย่างดี รัฐบาลเกาหลีจึงหันมาให้ความสำคัญและให้การสนับสนุนแก่อุตสาหกรรมบันเทิงของประเทศเป็นอย่างมาก โดยพยายามเปลี่ยน “ศิลปะ” ให้เป็น “วัฒนธรรม” ดังเช่น ในปี 2002 ที่ผ่านมานั้น รัฐบาลเกาหลีกำหนดนโยบาย 5 ปี ในการส่งเสริมอุตสาหกรรมวงการโทรทัศน์ โดยการเร่งก่อสร้างศูนย์ศิลปะและวัฒนธรรมขนาดใหญ่ ที่เขตโซควาน มหาวิทยาลัยโซลแห่งชาติ ขยายศูนย์ศิลปะแห่งกรุงโซล และศูนย์ศิลปะพื้นเมืองแห่งชาติ ปรับปรุงศูนย์วัฒนธรรมกษัตริย์เซจง และโรงละครแห่งชาติ ที่ตั้งอยู่ใจกลางกรุงโซลให้มีความทันสมัย ทั้งนี้ เพื่อต้องการให้เกาหลีเป็นเมืองวัฒนธรรมของภูมิภาคเอเชียตะวันออกไกลซึ่งนั่นหมายความว่า สิ่งที่เกาหลีได้ลงทุนไปนั้นจะนำมาซึ่ง “ผลกำไร” หรือ “เม็ดเงิน” ให้กับประเทศอย่างมหาศาล

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาถือว่า เกาหลีได้ประสบผลสำเร็จจากการแปร “วัฒนธรรม” เป็น “สินค้า” เนื่องจากตัวเลขของผลกำไรที่ออกมาอยู่นั้นอยู่ในระดับที่น่าพอใจเป็นอย่างสูง ดังเช่น มูลค่าการส่งออกของละครของเกาหลีในปี 2547 อยู่ที่ประมาณ 71.46 ล้านดอลลาร์ เพิ่มขึ้นจากปีพ.ศ.2546 ถึงร้อยละ 69.6 ราคาขายลิขสิทธิ์ละครเกาหลีต่อ 1 ยูนิต (1 ยูนิต เท่ากับ ตอนละ 50 นาที) ทะยานจาก 2,198 เหรียญสหรัฐ สำหรับมูลค่าการส่งออกในปี 2547 มีอัตราเพิ่มขึ้นร้อยละ 141 สินค้าฮาน-หิวเหล่านี้ ยังนำเงินตราต่างประเทศเข้าสู่เกาหลีได้สูงถึง 1.87 พันล้านเหรียญสหรัฐ

สำหรับในส่วนของการกระบวนการผลิตละครซีรีส์เกาหลีนั้น ก่อนที่จะผลิตละครออกมา เรื่องใดเรื่องหนึ่งผู้ผลิตจะต้องมีการวางแผนการผลิต ในการสำรวจผู้บริโภคหรือผู้ชมเกาหลีจะให้ความสำคัญเป็นอย่างมากให้การสำรวจความคิดเห็นของผู้ชม เช่น ในบทพระเอกหรือนางเอก นักแสดงคนใดเหมาะสมที่จะรับบทมากที่สุด และทุกครั้งก็จะต้องมีการเตรียมการหาข้อมูลเพื่อความสมจริง และหากเป็นเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ก็จำเป็นต้องค้นคว้ารายละเอียดให้ครบถ้วน หรือหากเป็นละครที่มีเนื้อเรื่องจินตนาการก็จำเป็นต้องมีการสร้างฉากบ้านเรือนให้มีความสมจริงเช่นกัน หรือหากเป็นเรื่องแฟนตาซีก็จำเป็นต้องใช้เอฟเฟกซ์ให้ดูน่าสนใจ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้ชมสามารถคล้อยตามเวลารับชมมากที่สุด สำหรับภายหลังจากการออกอากาศก็มักจะมีการวางแผนการผลิตออกมาในรูปแบบของวีซีดีหรือดีวีดีด้วยอีกเช่นกัน ซึ่งจากที่ได้กล่าวมาทั้งหมดนี้ สามารถวิเคราะห์ได้ถึงปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกที่ส่งผลให้ประเทศเกาหลีสามารถเผยแพร่วัฒนธรรมได้เป็นอย่างดี ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ปัจจัยภายในประเทศ

ความร่วมมือของภาครัฐและเอกชน ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันว่าละครโทรทัศน์เกาหลีได้ประสบผลสำเร็จอย่างท่วมท้น สามารถพัฒนาขึ้นเป็นอุตสาหกรรมส่งออก ซึ่งนอกจากจะสร้างรายได้เข้าประเทศจากการจำหน่ายภาพยนตร์แล้ว ยังมีส่วนเกื้อกูลธุรกิจอื่น ๆ ที่ต่อเนื่องอีกมากมาย รัฐบาลเกาหลีได้ให้ความสำคัญเป็นอย่างมากกับสินค้าวัฒนธรรม โดยครอบคลุมถึงธุรกิจภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ด้วย ได้มีการปรับโครงสร้างกระทรวงทบวงกรมครั้งใหญ่เมื่อปี 2541 จากเดิมเป็นกระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬา ได้ปรับโครงสร้างมาเป็นกระทรวงวัฒนธรรมและการท่องเที่ยว พร้อมกับกำหนดคำขวัญของกระทรวงที่ว่า “เนื้อหาทางวัฒนธรรม คือ พลังของประเทศในอนาคต” (The culture contents, the future power of Korea) อีกทั้งรัฐบาลยังได้ตั้งหน่วยงานส่งเสริมวัฒนธรรมเกาหลี (KOCCA-The Korea Culture & Content Agency) ขึ้นเมื่อปี 2544 ภายใต้อำนาจกระทรวงแห่งนี้ เพื่อส่งเสริมสินค้าวัฒนธรรมของเกาหลีอย่างเต็มที่อีกด้วย โดยหน่วยงานแห่งนี้นอกจากจะสนับสนุนส่งเสริมในด้านการตลาดแล้ว ยังมีห้องและอุปกรณ์ Post Production เพื่อให้ SMEs ในธุรกิจภาพยนตร์และละครโทรทัศน์สามารถมาเช่าในราคาถูก ไม่ต้องซื้ออุปกรณ์ราคาแพงมาใช้เอง

นอกจากนี้ รัฐบาลยังได้แต่งตั้งบุคคลที่มีความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับ ธุรกิจมาทำงานเป็นผู้บริหารกระทรวงวัฒนธรรมและการท่องเที่ยว เป็นต้นว่า นาย Lee Chang-dong ผู้สร้างภาพยนตร์ที่ได้รับรางวัลผู้กำกับยอดเยี่ยมจากภาพยนตร์เรื่อง Oasis ในการประกวดภาพยนตร์ที่

นครเวนิซเมื่อปี 2545 ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม และการท่องเที่ยวในช่วงปี 2546-2547 สำหรับรัฐมนตรีคนปัจจุบัน คือ นาย Yu In-chon ในอดีตเคยเป็นดาราละครโทรทัศน์มาก่อน

นอกเหนือจากที่รัฐบาลให้ความสำคัญกับการเผยแพร่วัฒนธรรมแล้ว เอกชนก็เป็นอีกส่วนหนึ่งที่ทำให้ความร่วมมือกับรัฐบาลเกาหลี โดยรัฐบาลจะให้การสนับสนุนผู้ประกอบการให้เอกชนนำเสนอผลงานมาให้พิจารณา หากเป็นละครหรือภาพยนตร์ที่ส่งเสริมภาพลักษณ์ของชาติแล้ว ภาครัฐก็จะให้การสนับสนุนด้านเงินลงทุนอย่างเต็มที่ และนอกจากการสนับสนุนของภาครัฐบาลแล้ว ก็ยังมีการร่วมมือกันระหว่างธุรกิจต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ธุรกิจท่องเที่ยวเกี่ยวกับธุรกิจละครและภาพยนตร์ โดยการพยายามแทรกวิถีชีวิต และสถานที่ในประเทศเกาหลีไว้ในฉากสำคัญ ๆ หรือฉากอันน่าประทับใจในละครและภาพยนตร์ ซึ่งส่งผลต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศเกาหลีได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณีภาพยนตร์หรือซีรีส์เรื่องนั้น ๆ ประสบความสำเร็จ เพราะเมื่อคนดูได้เห็นวิถีชีวิตผ่านแผ่นฟิล์ม ก็เกิดความรู้สึกอยากมาสัมผัสบรรยากาศเหล่านั้นด้วยตัวเอง

ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี เป็นปัจจัยอีกข้อหนึ่งที่มีความเด่นชัด ประเทศเกาหลีเป็นประเทศที่มีความเลื่องชื่อในด้านเทคโนโลยีสมัยใหม่อีกประเทศหนึ่งของโลก และด้วยคุณสมบัติในข้อนี้ จึงเป็นส่วนสนับสนุนที่สำคัญที่ทำให้การผลิตละครซีรีส์ของเกาหลีมีความก้าวหน้า และสามารถส่งออกไปขายยังประเทศอื่น ๆ ทั่วโลกได้

ความชำนาญและความคิดสร้างสรรค์ของบุคลากร ถือเป็นปัจจัยภายในอีกข้อหนึ่งที่สำคัญที่ทำให้รัฐบาลเกาหลีประสบความสำเร็จต่อการเผยแพร่วัฒนธรรม รัฐบาลเกาหลีได้ลงทุนเปิดโรงเรียนสร้างผู้กำกับ เพื่อสร้างคนรองรับในอุตสาหกรรมบันเทิงโดยไม่คิดค่าใช้จ่าย ตั้งแต่ปี 2544 รวมถึงผลิตบุคลากรด้านตลาดต่างประเทศโดยนักเรียนจะถูกส่งไปปฏิบัติงานในงานนิทรรศการละครและภาพยนตร์ต่าง ๆ ที่เมืองคานส์ ประเทศเยอรมันและประเทศในแถบเอเชีย ขณะเดียวกันยังมีการก่อตั้งสถาบันการศึกษาด้านภาพยนตร์ขึ้นอีกหลายแห่ง เช่น ก่อตั้ง Pusan International Film High School ขึ้นเมื่อเดือนมกราคม 2544 ก่อตั้ง Pusan Cinema High School ขึ้นเมื่อเดือนมีนาคม 2544 ส่วนมหาวิทยาลัย Mokwon ก็ได้ก่อตั้งคณะภาพยนตร์ขึ้นเมื่อปี 2546

ปัจจัยภายนอกประเทศ

ประเทศเกาหลีถูกล้อมรอบไปด้วยประเทศมหาอำนาจ ทั้งรัสเซีย จีน และญี่ปุ่น สิ่งนี้เองที่เป็นตัวเร่งให้เกาหลีต้องแข่งกับตัวเอง เพื่อให้ตามประเทศมหาอำนาจเหล่านี้ให้ทัน ถือเป็น

ปัจจัยหลักที่ทำให้เกาหลีต้องพัฒนาตัวเองมาอยู่ในแนวเดียวกัน เพื่อไม่ให้ตนเองถูกกลืนชาติ โดยเกาหลีถือเป็นชาติที่มีรากฐานทางวัฒนธรรมมาอย่างยาวนาน และมีการพัฒนาปรับปรุงรูปแบบได้อย่างลงตัว เช่น มีการปรับเปลี่ยนหรือผสมผสานกับบางวัฒนธรรมให้เข้ากับยุคสมัย ซึ่งวัฒนธรรมของเกาหลีได้รับอิทธิพลจากจีน ผสมผสานกันจนเป็นวัฒนธรรมที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว จนกระทั่งเกาหลีได้ตกเป็นอาณานิคมของญี่ปุ่น ระบบศักดินาต้องถูกล้มล้างไป และวัฒนธรรมญี่ปุ่นก็ได้เริ่มเข้ามาแทรกอยู่ในวิถีชีวิตของผู้คนชาวเกาหลี ต่อมาคือเหตุการณ์สงครามเกาหลีซึ่งทำให้เกาหลีต้องแบ่งแยกดินแดนเป็นสองฝ่าย หลังจากนั้นเกาหลีต้องเผชิญกับความกดดันอย่างหนัก ความระแวงต่อประเทศมหาอำนาจ และคู่แข่งทางเศรษฐกิจ จนก่อเกิดอุดมการณ์ชาตินิยม (โยะชิฮะระ คุนิโอะ, 2546, น. 141) ด้วยเหตุนี้ เกาหลีจึงเป็นชาติที่ต้องต่อสู้และดิ้นรนเพื่อพัฒนาตนเองอยู่เสมอ รวมถึงด้านวัฒนธรรม ซึ่งทางรัฐบาลเกาหลีได้เล็งเห็นถึงความสำคัญ และใช้กลยุทธ์ต่าง ๆ เพื่อทำให้นานาชาติได้เห็นถึงความเข้มแข็งของเกาหลี โดยกลยุทธ์หนึ่งในนั้นที่ได้ผลดีก็คือการใช้ “สื่อ” เพื่อเผยแพร่วัฒนธรรมของตนเองสู่สากล และประสบผลสำเร็จเป็นอย่างสูงทุกวันนี้

สำหรับกลุ่มผู้บริโภคละครซีรีส์เกาหลี หรือกลุ่มผู้ชมก็ถือเป็นปัจจัยภายนอกที่มีส่วนสำคัญเช่นกัน เนื่องจากกลุ่มผู้ชมละครซีรีส์เกาหลีในปัจจุบันนี้มีอยู่ในหลากหลายประเทศ ทั้งในทวีปแอฟริกา อเมริกา และเอเชีย แต่ในทวีปเอเชียจะเป็นกลุ่มเป้าหมายที่มีส่งออกมากที่สุด ทั้งนี้เนื่องมาจากความเป็นภูมิภาคเดียวกัน และมีพื้นที่ภูมิประเทศใกล้เคียงกัน ทำให้มีความคล้ายคลึงกันทางด้านทัศนคติ ความเชื่อ การใช้ชีวิต และวัฒนธรรมต่าง ๆ จึงเป็นเรื่องง่ายที่ผู้ชมชาวเอเชียจะชื่นชอบและซึมซับวัฒนธรรมเกาหลี

ส่วนที่ 2 ผลจากการศึกษาการเผยแพร่วัฒนธรรมเกาหลี ผ่านสื่อละครโทรทัศน์

ในการเผยแพร่วัฒนธรรมใดวัฒนธรรมหนึ่งจะสำเร็จได้ผู้เผยแพร่จะต้องทำการกำหนดในด้านต่าง ๆ นับตั้งแต่การผลิต การเผยแพร่และการบริโภคของผู้ชม สำหรับการเผยแพร่ละครซีรีส์เกาหลีในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาละครซีรีส์เกาหลี 2 เรื่องที่ได้รับความนิยมจากผู้ชมเป็นอย่างมาก ซึ่งผู้วิจัยจะได้นำเสนอรายละเอียดของในด้านการผลิต การเผยแพร่ และการบริโภคละครทั้งสองเรื่อง เพื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างชัดเจน ดังนี้

การผลิตละครซีรีส์เกาหลี

สื่อละครโทรทัศน์ถือว่าเป็นสื่อสารมวลชนที่เป็นช่องทางในการถ่ายทอดวัฒนธรรมจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง หรือจากสังคมหนึ่งไปสู่อีกสังคมหนึ่ง ก่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจผ่านสื่อได้ไปพร้อม ๆ กับความบันเทิงที่น่าเสนอเหล่านั้น โดยในการผลิตนั้น ผู้ผลิตได้ใช้วิธีการนำเสนอด้วยการแทรกวัฒนธรรมต่าง ๆ ไว้ในเนื้อหาและเรื่องราวที่เกิดขึ้นตามโครงเรื่องของสื่อละครโทรทัศน์นั้น ๆ และจากการสำรวจรูปแบบและเนื้อหาวัฒนธรรมเกาหลีที่ถูกถ่ายทอดผ่านสื่อละครโทรทัศน์ ทั้ง 2 เรื่อง อันได้แก่ 1. เรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง และ 2. เรื่อง เจ้าหญิงวุ่นวายกับเจ้าชายเย็นชา พบผลการศึกษาดังต่อไปนี้

เรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง (Dae Jang Geum: Jewel in the Palace)

ภาพที่ 4.1

แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง

ชื่อภาษาเกาหลี/จีน : (大長今)

ชื่อภาษาอังกฤษ : Dae Jang Geum, Great Leader of the Century, Jewel in the Palace, The Great Jang-geum

ชื่อภาษาไทย : แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง

นักแสดง : Lee Young Ae, Ji Jin Hee, Hong Ri Na, Im Ho

จำนวนตอน : 54 ตอน

ประเภทของละคร : พีเรียด (แนวประวัติศาสตร์)

โปรดิวเซอร์ : Lee Byung Hoon

ผู้เขียนบท : Kim Yeong Hyun

ออกอากาศในเกาหลี : 15 กันยายน 2546 - 23 มีนาคม 2547 ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ MBC ทุกวันจันทร์-อังคาร เวลา 21.55 น.

ออกอากาศในไทย : 15 ตุลาคม 2548-11 มีนาคม 2549 ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสี ช่อง 3 วันเสาร์-อาทิตย์ เวลา 18.30 น.- 20.00 น.

เนื้อเรื่องย่อ

เมื่อ 500 ปีที่ผ่านมา เรื่องราวของแดจังกึมได้เริ่มขึ้นในปี 1482 ซึ่งเป็นปีที่ 13 ของกษัตริย์จุงจง ซึ่งครองราชย์ในปี ค.ศ.1469-1494 พระเจ้าจุงจงเป็นกษัตริย์ในลำดับที่ 9 แห่งราชวงศ์โชซอน พระองค์ทรงครองราชย์ตั้งแต่วัยเยาว์ ก่อนหน้ารัชสมัยของพระองค์เกิดความวุ่นวายในการชิงอำนาจราชสำนัก ซึ่งหลังจากที่พระองค์ได้ครองราชย์ ก็มีการกวาดล้างขุนนางเก่าที่สนับสนุนพระเจ้าองค์ก่อน ต่อมาเมื่อกษัตริย์ของจุงจงสิ้นพระชนม์ในปี 1494 เจ้าชายยอนซานได้เถลิงอำนาจต่อจากราชบิดา พระองค์เป็นกษัตริย์ที่มีชื่อเสียงอื้อฉาวที่สุดในประวัติศาสตร์เกาหลี ด้วยนิสัยเสเพล เผลอการ ไร้คุณธรรม ในปี 1504 หลังจากที่พระเจ้ายอนซานทราบเรื่องที่มารดาถูกกำจัดออกไปจากราชสำนัก โดยมีขุนนางอาวุโสในรัชสมัยก่อนพระองค์อยู่เบื้องหลัง พระองค์จึงลงอาญาประหารเหล่าขุนนางและบรรดาเครือญาติทั้งหมดร้อยกว่าชีวิต ซึ่งพ่อของแดจังกึมเป็นต้องจำใจทำหน้าที่นำยาพาไปปลงพระชนม์ราชินี ซึ่งเป็นมารดาของพระเจ้ายอนซาน เมื่อเจ้าชายยอนซานครองราชย์ พ่อของแดจังกึมจึงต้องหลบหนีออกจากเมืองหลวงและไปพบแม่ของแดจังกึมในที่สุด แดจังกึมเป็นเด็กที่เกิดในครอบครัวสามัญชนที่มีฐานะยากจน เธอได้สูญเสียพ่อแม่ไปตั้งแต่เด็ก แต่โชคก็ยังเข้าข้างเมื่อจังกึมได้มีโอกาสเข้าไปศึกษาการปรุงอาหารในพระราชสำนัก ด้วยความที่เป็นเด็กฉลาดจึงทำให้เธอกลายเป็นแม่ครัวมือหนึ่งที่มีความไว้วางใจจากเชื้อพระวงศ์ ต่อมาจังกึมถูกใส่ร้ายว่าวางยาพิษกษัตริย์จุงจง จึงถูกขับไล่ออกจากวัง แต่ภายหลังก็ได้ไปศึกษาวิชาแพทย์และสามารถกลับมารักษาพระองค์ได้ในที่สุด อย่างไรก็ตาม เล่ห์กลของคนในวังหลวงและอำนาจทางการเมืองก็มักจะเป็นอุปสรรคให้ต้องฝ่าฟันอยู่เสมอ อีกทั้งเพื่อนที่เติบโตมาด้วยกันก็ยิ่งกลายมาเป็นคู่แข่งที่สร้างปัญหาให้ตลอดเวลา แดจังกึมก็ได้ใช้สติปัญญาต่อสู้กับศัตรูที่มีอยู่มากมายในพระราชสำนัก เพื่อให้มาตรฐานทางสังคมเกิดความเท่าเทียมกัน ซึ่งในประวัติศาสตร์ของเกาหลี ไม่เคยมีสตรีผู้ใดทำได้

แก่นเรื่อง

แก่นเรื่องหลักก็คือ ความอดทน และการแสดงออกวัฒนธรรมเกาหลี รวมทั้งตำรับอาหารและการแพทย์ในราชสำนักเกาหลี แดจังกึมนั้นยังได้รับการยกย่องให้เป็นผู้คิดค้นวิธีการผ่าตัดคนแรกของโลกอีกด้วย แต่ในสมัยนั้นยังไม่เป็นที่ยอมรับของการแพทย์และเป็นเรื่องที่น่ารังเกียจมาก

ตัวละครสำคัญ

- ซอจังกึม

เป็นหญิงที่สวยและมีสติปัญญาที่ชาญฉลาด มีความกล้าหาญ ขยันและมีความอดทนสูง วันหนึ่งมีการก่อกบฏเกิดขึ้น ทำให้จังกึมสูญเสียพ่อและแม่ เธอเข้าไปเรียนรู้ขั้นตอนการทำอาหารในพระราชวังตั้งแต่อายุ 10 ขวบ จังกึมทุ่มเททั้งกายและใจเพื่อที่จะได้กลายเป็นแม่ครัวฝีมือดีที่สุดในสำนัก แต่ดูเหมือนโชคชะตากลับเล่นแกล้ง เมื่อถูกใส่ความและถูกไล่ออกจากพระราชสำนัก อย่างไรก็ตาม จังกึมก็ไม่เคยท้อถอยยังคงตั้งใจศึกษาวิธีการปรุงยาจนชำนาญ จนกระทั่งมีโอกาสกลับเข้าไปในพระราชสำนักอีกครั้ง และกลายเป็นแพทย์ที่เก่งที่สุดในพระราชสำนัก ทำให้เธอกลายเป็นแพทย์หญิงคนแรกในประวัติศาสตร์ที่คอยรักษาอาการป่วยให้กับพระราชินี

- มินจุโฮ

เป็นชายหนุ่มที่สามารถสอบเข้ารับราชการได้ตั้งแต่อายุยังน้อย ฉลาด สุขุม มีฝีมือทางการทหารที่โดดเด่นและมีหน้าตาที่หล่อเหลา จุโฮคอยให้ความช่วยเหลือแดจังกึมเสมอ และเมื่อได้มีโอกาสใกล้ชิดกับเธอมากขึ้น ความฉลาดและเสน่ห์ของจังกึมก็ทำให้จุโฮตกหลุมรัก

- พระเจ้าจุงจง

เป็นกษัตริย์ลำดับที่ 11 ของราชวงศ์โชซอน ได้รับสืบทอดราชบัลลังก์หลังจากที่บรรดาขุนนางได้ปลดเจ้าชายยอนซาน (กษัตริย์องค์ก่อน) และสถาปนาพระองค์ขึ้นสืบทอดราชบัลลังก์ พระองค์เป็นกษัตริย์ที่มีพระเมตตา อ่อนโยน จนทำให้หลายครั้งกลายเป็นที่ลี้ภัยและไม่มี ความเดือดดาล พระองค์ทรงพยายามปฏิรูประบบการเมืองใหม่ จนกระทั่งวันหนึ่งได้พบกับจังกึม และหลงรักความมีน้ำใจและพรสวรรค์ที่มีมากมายของจังกึม ซึ่งในท้ายที่สุดก็รู้ว่า ตนเองหลงรักจังกึม ไม่ใช่ในฐานะแพทย์ที่คอยรักษาอาการป่วยตน แต่รักในฐานะชายหนุ่มที่หลงรักหญิงสาว

- แชกึมยอง

เป็นหญิงที่มีความหยิ่งยโสและความทะเยอทะยานสูง คุมยองเป็นหลานสาวของแซชังกุง นางในผู้ทรงอำนาจ เธอเข้ามาในพระราชวังช่วงวัยเด็กพร้อม ๆ กับจังกึม และกลายเป็น

คู่แข่งกับ จังกิมตลอดเวลา เธอใช้ความงดงามของเธอเป็นเหยื่อ เพื่อคอยหลอกล่อศัตรูมาให้ได้มา ซึ่งสิ่งที่ต้องการ ก็มียองตงหลุมรักชายหนุ่มในราชสำนักที่ชื่อ จุงโฮ แต่ความรักที่ให้ไปไม่เคยได้รับ กลับคืนมาแม้แต่น้อย และกิมยงก็พยายามแข่งขันกับจังกิม เพื่อที่จะได้เป็นแม่ครัวที่ดีที่สุดในเชื้อพระวงศ์

- ฮันซังกุง

เป็นหัวหน้าแม่ครัวในราชสำนัก และเป็นเพื่อนสนิทของมารดาของจังกิม และแซซัง กุงครั้งสมัยยังเป็นนางใน แต่เธอเกิดในชนชั้นไพร่จึงเป็นคนเจียมครีมาตั้งแต่เด็ก ฮันซังกุงมีหน้าที่เป็นหัวหน้าแม่ครัวในราชสำนัก เป็นคนที่เข้มงวดในกฎระเบียบเป็นอย่างมากแต่ที่จริงเธอเป็นคนที่มีความใจดีคนหนึ่ง มีความมุ่งมั่นในจรรยาบรรณสูง มีความรู้และฝีมือการประกอบอาหารดีเยี่ยม แต่บางครั้งก็ต้องยอมให้ต่ออิทธิพลในครั้งแม่ของจังกิม ฮันซังกุงเป็นผู้ที่ยึดหลักว่าจะไม่ทำอาหารใด ๆ ที่ทำร้ายและเป็นอันตรายแก่ผู้รับประทานเด็ดขาด ถึงแม้ว่าเธอจะถูกต้องโทษก็ตาม ฮันซังกุงรักและเอ็นดูของจังกิมเหมือนลูกสาวแท้ ๆ เธอเป็นผู้ถ่ายทอดวิชาการปรุงอาหาร และเป็นผู้สอนทักษะพิสดารต่าง ๆ ให้แก่จังกิมในการที่จะก้าวเป็นแม่ครัวที่ดีที่สุดท้ายเธอต้องจบชีวิตลงด้วยแผนร้าย

- ซองซังกุง

เป็นลูกของข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ในชนชั้นสูงที่เติบโตและเข้ามาเป็นนางกำนัลตั้งแต่เยาว์วัย ซองซังกุงมีตำแหน่งเป็นซังกุงเครื่องปรุง ที่คอยเฝ้าอยู่ในห้องเครื่องปรุงในวังหลวง ภายหลังได้เป็นนางกำนัลสูงสุดของห้องเครื่อง ซึ่งเป็นผู้ที่มีอำนาจมากมายเป็นที่เกรงกลัวต่อนางกำนัลทั่วไป และเป็นผู้ขับไล่ “จังกิม” ออกจากห้องเครื่องหลายครั้ง ถึงแม้ว่าเธอจะเป็นคนเคร่งครึม เจ้าระเบียบและเอาจริงเอาจังมาก แต่เธอก็มีจิตใจที่ดีงามเป็นยิ่งนัก ยึดถือกฎระเบียบเป็นที่ตั้งและยึดมั่นกับจรรยาบรรณของตนเอง เป็นผู้ที่ไม่ยอมก้มหัวให้กับอิทธิพลใด ๆ และไม่ยอมให้ใครใช้อำนาจเป็นเครื่องมือแสวงหาอำนาจ เป็นผู้ที่พยายามที่จะปฏิบัติปรับปรุงห้องเครื่องให้พัฒนาขึ้น แต่ภายหลังถูกวางแผนร้ายให้ถูกขับออกจากวังหลวงไป

- เย็นเซ็ง

เป็นเพื่อนสนิทและคอยให้ความช่วยเหลือ เห็นอกเห็นใจ “ซองจังกิม” อยู่เสมอ เธอเป็นบุตรของคนชนชั้นไพร่ และสูญเสียมารดาเสียชีวิตไปหลังจากเธอเข้ามาฝึกหัดเป็นนางกำนัลเด็กได้ไม่นาน เย็นเซ็งมีซองจังกิมคอยปลอบโยนอยู่เสมอและมีซองซังกุงที่รักใคร่เอ็นดูเธอเหมือนลูก

โน้ส เยินเซ็งเป็นผู้มีอุปนิสัยร่าเริง ไม่ค่อยมีความเชื่อมั่นในตัวเองและอ่อนไหวง่าย มักถูกบรรดานางกำนัลด้วยกันกลั่นแกล้งอยู่เสมอ แต่ก็ยังคงเป็นห่วงเป็นใยและให้กำลังใจซอจังกึมเสมอมา เวลาที่ตกทุกข์ได้ยาก เธอมีความพยายามต่อสู้กับอำนาจอิทธิพลร้านต่าง ๆ ถึงแม้ว่าจะทำให้ตัวเองลำบากแต่ก็พยายามเดินตามทางคำสั่งสอนของฮันซังกุงและซอซังกุงเสมอมา จากความน่ารัก สดใส และความอ่อนโยนของเยินเซ็ง จึงทำให้เธอเป็นที่รักใคร่ของคนทั่วไป จนในที่สุดได้รับการแต่งตั้งให้เป็นพระสนมของพระเจ้าซุงจง และต่อมาได้ประสูติพระราชธิดาให้แก่พระเจ้าซุงจง

- แพทย์หญิงจังกึม

เป็นแพทย์ที่มีความรู้ความสามารถทั้งด้านการรักษาด้วยยาพิษและยาถอนพิษ เป็นที่ต้องการตัวจากสำนักหมอหลวงในวัง แต่เธอก็ปฏิเสธที่จะใช้ชีวิตสุขสบายในวังหลวงอย่างสิ้นเชิง แพทย์หญิงจังกึมเป็นผู้ชื่นชมและคอยช่วยเหลือซอจังกึมอยู่เสมอ เป็นอาจารย์คอยสอนวิชาการแพทย์ทั้งทางการรักษาโรคและถ่ายทอดการรักษาโรคด้วยยาพิษ มีความเชี่ยวชาญการแพทย์เกี่ยวกับการรักษาพิษงูและพิษเห็บ แพทย์หญิงจังกึมมีบุคลิกเคร่งครึม ดุดันอุปนิสัยเจ้าระเบียบแบบแผนเป็นอย่างมาก เธอจริงจังทั้งการรักษาและการผลิตยารักษาโรค ลึก ๆ เธอเป็นคนจิตใจดีงามมากคนหนึ่ง เธอมุ่งมั่นเรียนแพทย์จนสำเร็จทั้งนี้เพื่อรอคอยการแก้แค้นให้กลับครอบครัวยุติท้ายจรรยาบรรณก็อยู่เหนือความแค้นของเธอ

- แซซังกุง

เป็นหนึ่งในผู้หญิงในตระกูลแซที่ได้เป็นซังกุงสูงสุดมาในหลายชั่วอายุคน เธอเป็นบุตรสาวของแซพันซุง เศรษฐีในเมืองฮันยาง และมีศักดิ์เป็นป้าของแซกึมยอง แซซังกุงเป็นคนมีอุปนิสัยร้าย กลัวยกราด จิตใจริษยา อาฆาต เป็นคนเด็ดขาดในทุก ๆ เรื่อง และชอบเอาชนะนางกำนัลด้วยกันตั้งแต่ครั้งยังเด็กจนกระทั่งเป็นนางใน และยังเป็นคนมักใหญ่ใฝ่สูง ทะเยอทะยานสามารถทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจในมือสูงสุด และเป็นคนที่เกี่ยวข้องกับการตายของแม่ซอจังกึม แต่สุดท้ายกรรมก็ได้ตามสนองเธอ

- คังดิกคู

เป็นผู้ที่คอยช่วยเหลือและอุปการะ “ซอจังกึม” มาตั้งแต่ยังเด็ก และซอจังกึมมีความเคารพรักเหมือนเป็นท่านอาของนาง คังดิกคูมีอาชีพเป็นพ่อครัวหลวงรับจ้างที่ถูกเรียกตัวมาช่วยงานห้องเครื่องหลวงเมื่อมีการจัดงานเลี้ยงสำคัญ แต่ก็เป็นที่โปรดปรานของพระเจ้าซุงจงถึงฝีมือในการปรุงอาหารอีกด้วย คังดิกคูยังเป็นผู้คอยช่วยเหลือซอจังกึมในการหาวัตถุดิบต่าง ๆ ในการแข่งขัน คังดิกคูมีฐานะเป็นชนชั้นไพร่ และมีอุปนิสัยที่ร่าเริง น่ารักเป็นกันเองและอบอุ่น เป็นคนมีอารมณ์ขัน ตลกเฮฮาได้เสมอ ไม่ค่อยเอาจริงจังกับอะไรและหาเนื้อหาสาระในการพูดจาไม่ค่อย

ได้ แต่เป็นผู้มีจิตใจดี จริ่งใจ ไม่มีความคิดอิจฉาริษยา เอาดีเอาเปรียบหรือมักใหญ่ใฝ่สูง ทั้งยังรักซอจั่งกิมด้วยจิตใจบริสุทธิ์ถึงแม้ว่าจะชี้แจงและขอขมาโมยของเล็ก ๆ น้อย ๆ ในห้องครัวหลวงเพื่อรับประทานในบางครั้งบางครั้งแต่ก็ไม่เป็นพิษเป็นภัยกับใคร

- ภรรยาของคังตึกคู

เป็นผู้มีอุปนิสัยตระหนี่ถี่เหนียว ขี้โว้ยวาย มักคอยดูดาสามีอยู่เสมอ มีอาชีพหลักเป็นคนหมักเหล้าในหมู่บ้านและคอยส่งเหล้าเข้าไปขายในวังหลวง นางเกิดในชนชั้นไพร่และเป็นภรรยาของคังตึกคู นางรับเลี้ยงซอจั่งกิมเพราะความที่ซอจั่งกิมเป็นเด็กขยันสามารถช่วยงานได้ แต่เพื่อความประหยัดอยากจะได้ค่าใช้จ่ายภายในบ้านจึงนำ “ซอจั่งกิม” ไปเข้าวังหลวงเพื่อฝึกเป็นนางกำนัลและคอยส่งเบี้ยหวัดมาให้ตนเป็นประจำและยังคอยกีดกันความรักของซอจั่งกิมและมินจุงโฮ เพราะเห็นว่ามีความสัมพันธ์ที่แตกต่างกัน เพราะนางก็เป็นคนที่รักซอจั่งกิมมากเช่นกัน ไม่อยากให้นางลำบาก ถึงแม้ว่าจะไม่เคยแสดงความรักนั้นออกมา แต่ก็ปองเป็นโยซอจั่งกิมและพยายามช่วยเหลือซอจั่งกิมเมื่อมีภัย เพราะนางไม่มีลูกและได้สูญเสียลูกชายถึงสองครั้งเนื่องจากเกิดโรคระบาดหนักในหมู่บ้าน

- ซองอุนเป

เป็นแพทย์หลวงที่ได้รับเชื้อโรค และหมดกำลังใจที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป จึงขอพักจากราชการ ย้ายมาอยู่เขตทาเจแห่งเพาะปลูกพืชสมุนไพรในเขตวังหลวง ที่วัน ๆ เอาแต่ดื่มเหล้าเมามายหมดอาลัยในชีวิต แต่ต่อมาเมื่อได้พบ “ซอจั่งกิม” จึงเกิดความรู้สึกชื่นชมและกลับตัวกลับใจขึ้นมา ซองอุนเปเป็นผู้มีอุปนิสัยหมดความเชื่อมั่นในตัวในตอนแรก แต่ก็สามารถปรับตัวให้กลับมาใช้ชีวิตได้อีกครั้ง จึงเกิดความเชื่อมั่นในตัวเองมากขึ้น จนได้คิดค้นวิธีการรักษาโรคต่าง ๆ ด้วยเหล็กในผึ้งที่สามารถช่วยชีวิตของซอจั่งกิมเอาไว้ได้ในครั้งที่เธอต้องสูญเสียประสาทสัมผัสไปภายหลังออกเดินทางหาวิธีการรักษาโรคของซอจั่งกิมเอาไว้ได้ในครั้งที่เธอต้องสูญเสียประสาทสัมผัสไปภายหลังออกเดินทางหาวิธีการรักษาโรคของตัวเองและได้พบกับซอจั่งกิมอีกครั้ง จึงได้พบวิธีการรักษาโรคจนหายดีและสามารถกลับมาเป็นแพทย์ในวังหลวงอีกครั้งหนึ่ง ซองอุนเป จึงชื่นชมและเลื่อมใสในตัวซอจั่งกิมเป็นอย่างมาก คอยให้การสนับสนุนเธอเมื่อครั้งที่ซอจั่งกิมได้เป็นแพทย์หญิงในวังหลวง

- ปักเมียงยอ

เป็นมารดาของ “ซอจั่งกิม” ก่อนหน้านั้นเป็นนางกำนัลในห้องเครื่อง มีนิสัยมุ่งมานะอดทน และเชี่ยวชาญด้านการปรุงอาหารเป็นเลิศ เป็นคนที่มีกิริยามรรยาทงดงามเรียบร้อย เป็นคนที่ยึดถือในความถูกต้องและซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ยิ่งนัก ทั้งยังเป็นเพื่อนสนิทของฮันซังกุงและแซซังกุง ครั้งยังเป็นนางในที่ได้เติบโตมาด้วยกัน แต่ปักเมียงยอได้ถูกขับออกจากวังหลวงโดยการกลั่นแกล้ง

ของตระกูลแซ และถูกหักหลังจากแซชังกงในการโยนความผิดให้นาง และบังคับให้นางดื่มยาพิษ แต่ก็รอดชีวิตมาได้ด้วยความช่วยเหลือของฮันชังกง เมื่อออกจากวังหลวงจึงได้แต่งงานกับซอซอนโซและให้กำเนิดซอจังกึมขึ้น ภายหลังเมื่อสูญเสียสามีและใกล้สิ้นลม จึงสั่งให้ซอจังกึมกลับเข้าไปในวังหลวงและแก้แค้นให้นางที่ต้องตายอย่างอนาถ ด้วยการบอกให้ซอจังกึมเป็นชังกงสูงสุดให้ได้

- ซอซอนโซ

เป็นทหารองครักษ์ในวังหลวงที่ถูกบังคับให้นำสุราพิษไปให้นางสนมยุ่นดิม เพื่อรับโทษตายตามพระราชบัญชา แต่รู้สึกสำนึกผิดจึงดื่มเหล้าเพื่อดับทุกข์จนเมามายตกเขา แต่ได้นักพรตช่วยไว้ และได้แต่งงานกับ “ปักเมียงยอ” จนให้กำเนิด “ซอจังกึม” ซอซอนโซ เป็นผู้ที่มีนิสัยอ่อนโยน หัวหาญ ปักบั่น ไม่ชอบในสิ่งที่ไม่ถูกต้องแต่บางครั้งก็ต้องยอมให้กับอิทธิพลมืดภายหลังต้องเสียชีวิตจากความไร้เดียงสาของซอจังกึม

- พระมเหสี

เป็นมเหสีองค์ที่สองของพระเจ้าซุงจง มีความรักและซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าซุงจงเป็นอย่างมาก เป็นผู้ที่มีอุปนิสัยอ่อนโยน มีความยุติธรรม เด็ดขาด มีไหวพริบในการตัดสินใจและแก้ไขสถานการณ์ มีความเชื่อมั่นในตัวเองสูงมากและเชื่อมั่นในตัวซอจังกึมมากเช่นกัน นางมีความรักและเอ็นดูซอจังกึมเสมอมา ตั้งแต่ครั้งเป็นนางในจนกระทั่งได้เป็นแพทย์หลวง

- ไทเฮา

เป็นพระราชมารดาของพระเจ้าซุงจง มีอุปนิสัยเคร่งครึม เด็ดขาด แต่เหวเบาเชื่อกันง่าย มักถูกตระกูลแซและเสนาขวาเปาฮูเสมอ แต่ก็เป็นผู้ไม่ให้ขบไล่ซอจังกึมออกจากวังหลวงครั้งเมื่อมีการสอบคัดเลือกเป็นนางใน และเป็นคนสำคัญในการเปิดโอกาสให้มีการประลองคัดเลือกชังกงสูงสุดในห้องเครื่อง

- แพทย์หญิงชินปี

เป็นเพื่อนสนิทกับซอจังกึมครั้งที่เข้าสอบคัดเลือกเป็นแพทย์หญิงในสำนักหมอหลวง มีอุปนิสัยค่อนข้างเจ้าบครึม ไม่ค่อยฉลาดมากนัก แต่เป็นคนช่างสังเกตเมื่อมีการตรวจรักษาจึงสามารถเรียนหมอได้ดี แต่ก็มีเชื่อมั่นในตัวซอจังกึมมาก และเป็นผู้หนึ่งที่มีส่วนช่วยซอจังกึมในการเปิดโปงแผนชั่วร้ายของตระกูลแซได้สำเร็จ

- หมอชินอีกปี

เป็นแพทย์หลวงที่มีหน้าที่รักษาดูแลองค์ไทเฮา และเป็นอาจารย์หมอที่สอนและคัดเลือกแพทย์หญิงที่เข้ามาสอบในสำนักหมอหลวง มีอุปนิสัยเคร่งครึม เจ้าระเบียบเคร่งครัดในระเบียบการสอนและการสอบอย่างมาก แต่เบื้องหลังเคยทำผิดพลาดใหญ่หลวงเนื่องจากการ

วินิจฉัยโรคที่ผิดพลาด เป็นผู้ที่ไม่ชอบชอจังกิมในช่วงแรกเพราะนางมีความเชื่อมั่นในตนเองมากเกินไป แต่ภายหลังก็ชื่นชมและเลื่อมใสในจรรยาบรรณที่ดีงามของชอจังกิมที่มีการรักษาคนไข้ อย่างที่ตนเองไม่เคยได้สัมผัสมาก่อน

- ได้ทำตันเครื่อง

เป็นคนที่ผู้ดูแลองค์กษัตริย์ซ่งจง ทำหน้าที่ดูแลพระพลานามัยของพระเจ้าซ่งจง และดูแลวัดดุติบทั้งหมดที่ส่งเข้ามาในวังหลวง ทั้งยังมีตำแหน่งลับ ๆ เป็นหัวหน้ากรมวังดูแลองค์กษัตริย์ที่เกี่ยวข้องกับกษัตริย์ทั้งหมด มีอุปนิสัยอ่อนโยน มีความยุติธรรม เป็นผู้ที่มีความเชื่อมั่นในความสามารถของฮันซังกุงและชอจังกิมเป็นอย่างมาก ภายหลังได้ช่วยเหลือชอจังกิมหลายครั้งจากการต้องโทษต่าง ๆ

- แพทย์หญิง

เป็นหัวหน้าแพทย์หญิงที่ดูแลแพทย์หญิงในวังหลวงทั้งหมด มีหน้าที่ดูแลพระอนามัยและปรณนิบัติองค์ไทเฮา เป็นผู้ไม่ค่อยชอบชอจังกิมในช่วงแรก ๆ เนื่องจากเห็นว่าชอจังกิมมักไม่ค่อยปฏิบัติตามกฎของสำนักหมอหลวงอยู่เสมอ และไม่มีสัมมาคารวะต่อผู้ใหญ่ แต่ภายหลังเลื่อมใสในตัวชอจังกิมในการรักษาคนไข้เมื่อตอนเกิดโรคหัดระบาด

- ยุนยองโน

เป็นหลานสาวของขุนนางชั้นผู้ใหญ่ ได้เข้ามาศึกษาในวังหลวงพร้อมกับ “จังกิม” ตั้งแต่เยาว์วัย แต่เธออยู่ฝ่ายเดียวกับแซกมียอง คอยคิดอุบายกลั่นแกล้งจังกิมอยู่เสมอ ยุนยองโนเป็นคนมีอุปนิสัยร่าเริง มีความอัจฉริยภาพ และชอบวางอำนาจกับพวกนางกำนัลเด็กและรุ่นเดียวกัน ทั้งยังประจบสอพลอเก่งเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจของตนและต้องการอยู่เหนือนางกำนัลในรุ่นเดียวกัน

- ซังกุงปกครอง

เกิดในชนชั้นขุนนาง มีหน้าที่ดูแลความเรียบร้อย ตรวจตราความเรียบร้อยของนางกำนัลในวังหลวงทั้งหมด มีอุปนิสัยเห็นแก่ตัว ละโมภโลภมากและรับสินบนจากตระกูลแซเสมอ ไม่มีความยุติธรรมในหน้าที่เห็นแก่ลาภยศของตัวเองเป็นหลัก เชื่อใจในตระกูลแซมากแต่ภายหลังก็โดนตระกูลแซหักหลังให้ออกจากตำแหน่งไป

- แพทย์หญิงโยรี

เป็นแพทย์หญิงที่มีความรู้และความเชี่ยวชาญในการรักษาเป็นอย่างมาก คอยรักษาให้บรรดาเชื้อพระวงศ์ มีอุปนิสัยเชื่อมั่นในตัวเองสูงมาก มีทิฐิสูง เจ้าคิดเจ้าแค้นและชอบวางแผนการร้ายอยู่เสมอ มีความกตัญญูรู้คุณคนเนื่องจากได้รับการอุปการะจากซังกุงปกครองมา

ตั้งแต่เด็ก เข้าวังหลวงมาเพราะคำสั่งของซังกงปกครองที่ต้องการแก้แค้นและล้มล้างตระกูลแซ่ แต่ภายหลังก็ต้องเป็นนกสองหัวที่รับสินบนของตระกูลแซ่ในการให้ช่วยกำจัดซอจั้งก็มออกจากรวังหลวง สุดท้ายตนเองก็ต้องถูกปลดจากตำแหน่งและออกจากวังหลวงไป

- แซ่ปักซุง

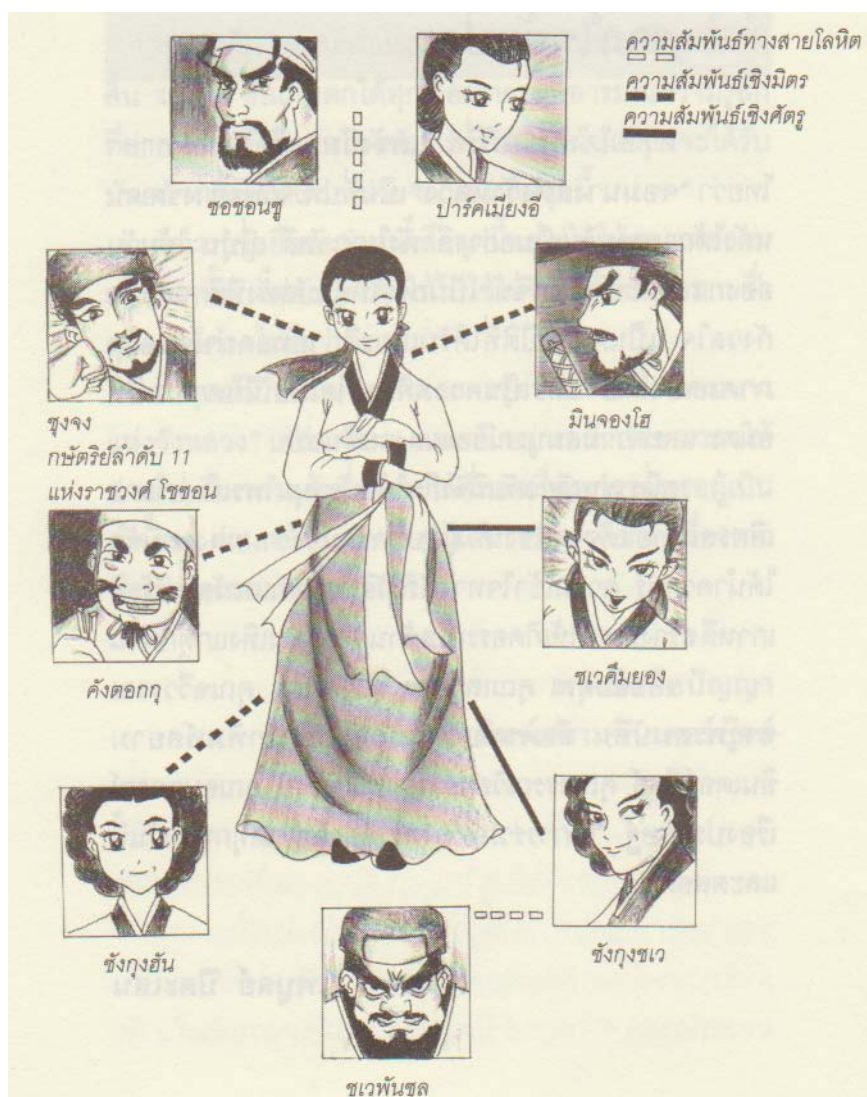
เป็นพ่อค้าผู้ผูกขาดการค้า และร่ำรวยจากการทุจริตต่าง ๆ เป็นพี่ชายแท้ ๆ ของ “แซ่ซังกง” และเป็นลุงของ “แซ่กิมยง” มีนิสัยมุทะลุ ซี้โกง เอาวัดเอาเปรียบ เห็นแก่ตัวเป็นที่ตั้ง และชอบฟังพาดคนอื่น สุดท้ายก็ต้องจบชีวิตลงอย่างน่าอนาถ

- เสนาขวาว

เป็นข้าราชการบริพารชั้นผู้ใหญ่ที่คอยดูแลองคืรัชทายาท และให้คำปรึกษาแก่องค์จักรพรรดิ มีอุปนิสัยคดโกง ไร้ความยุติธรรม บ้าอำนาจและรับสินบน ทุจริตต่าง ๆ คอยให้การสนับสนุนตระกูลแซ่ เนื่องจากมีผลประโยชน์ให้แก่ตนเอง สุดท้ายโดนตระกูลแซ่หักหลัง ต้องถูกปลดออกจากตำแหน่งและถูกเนรเทศไปในที่สุด

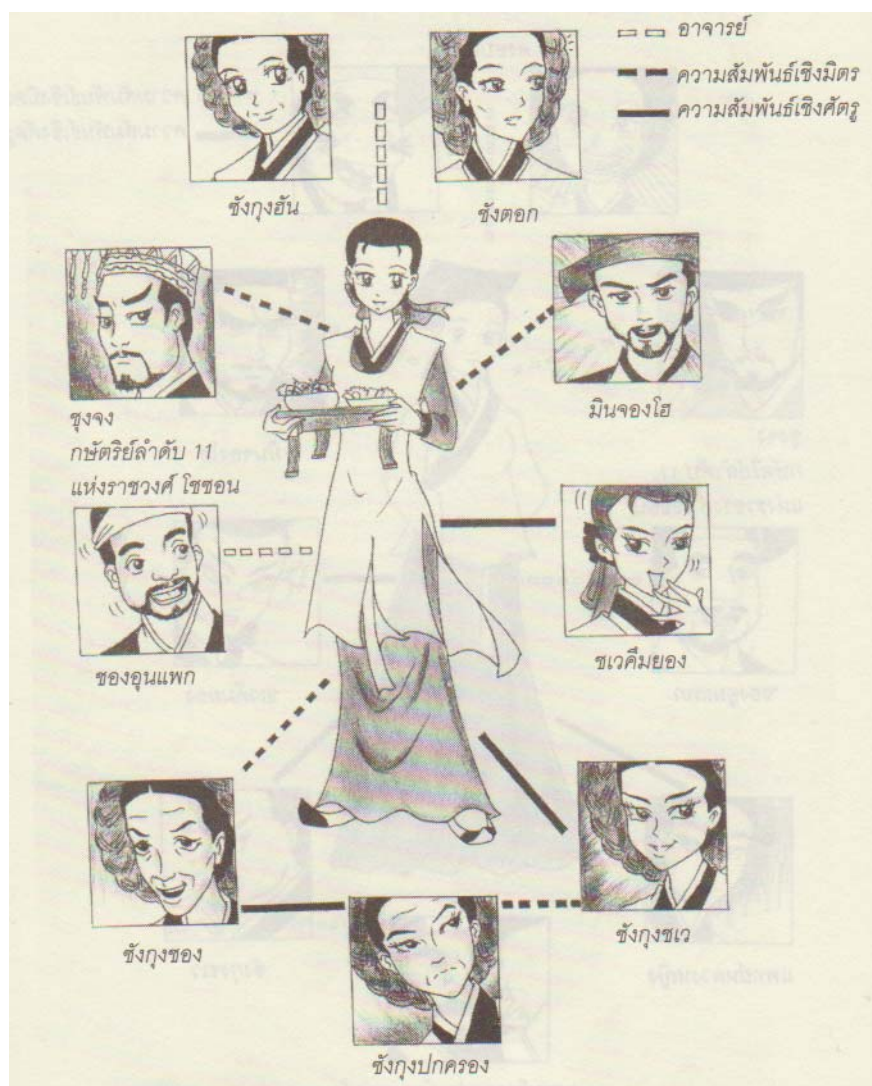
ภาพที่ 4.2

ผังความสัมพันธ์ของแดจังกึมสมัยเป็นนางกำนัลหรือนางใน

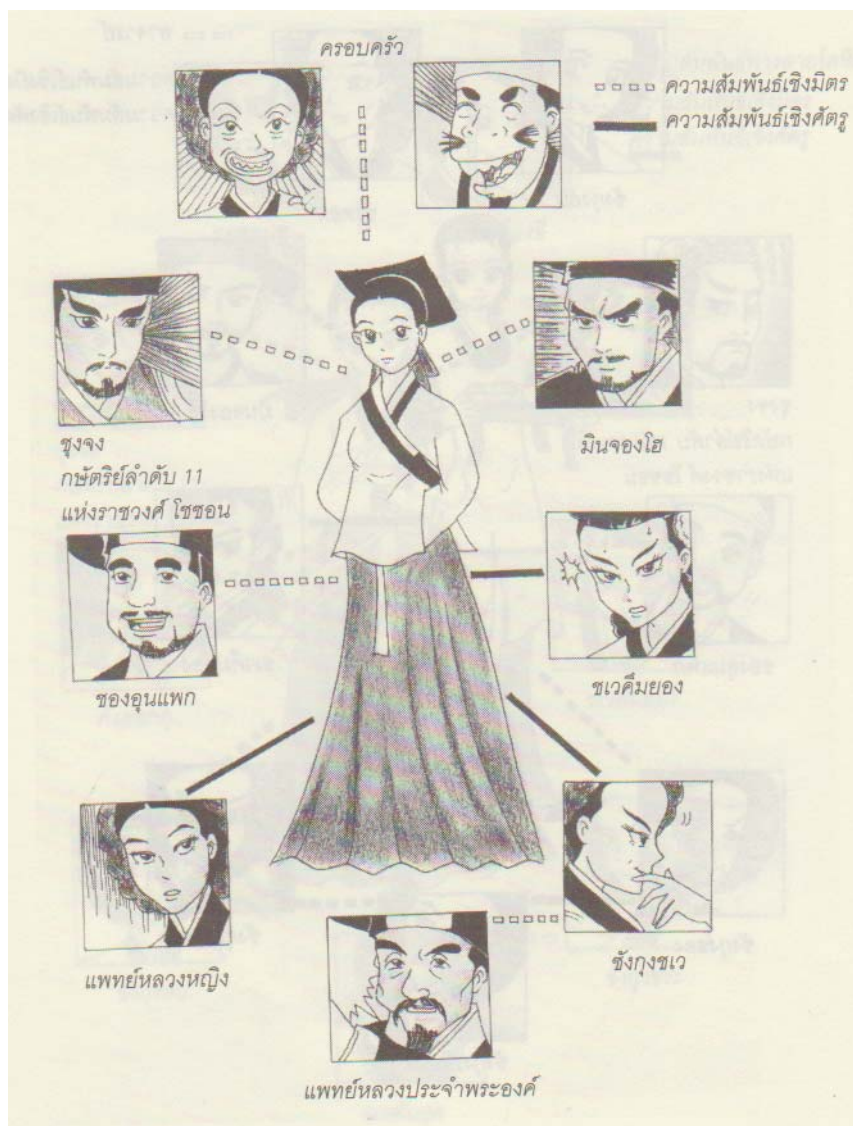
ภาพที่ 4.3

ฝั่งความสัมพันธ์ของแดจังกึมสมัยเป็นนางกำนัลหรือนางใน

ภาพที่ 4.4

ผังความสัมพันธ์ของแดจังกึมสมัยเป็นนางกำนัลหรือนางใน

ฉากที่ใช้ถ่ายทำ

ฉาก คือ สิ่งที่แสดงให้เห็นถึงสถานที่ของเรื่อง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ช่วงเวลาและยุคสมัยที่เกิดเหตุการณ์ในเรื่อง บางฉากอาจจะสถานที่จริงหรือบางฉากอาจเป็นการสร้างจำลองขึ้นมาเพื่อให้สามารถถ่ายทอดเรื่องราวได้ สำหรับฉากที่ใช้ในการเล่าเรื่องราวของละครเรื่อง แดจังกึม จอมฉันทาแห่งวังหลวง นี้ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. Daejanggeum Theme Park

ภาพที่ 4.5

แดจังกึม ฉิมปาร์ค

สถานีโทรทัศน์ MBC สร้างโรงถ่ายละครเป็น Outdoor Studio เอาไว้ภายใต้ชื่อ “MBC Cultural Valley” หรือหมู่บ้านวัฒนธรรมของสถานีโทรทัศน์ MBC อยู่ที่ยางจู (Yangjoo) ซึ่งในปัจจุบันได้เปิดตัวให้เป็นแดจังกึม ฉิมปาร์ค โดยได้เลียนแบบสถาปัตยกรรมบางส่วนของพระราชวังหลายแห่ง ซึ่งมีจุดที่ใช้ถ่ายทำทั้งหมด 23 จุด จุดที่สำคัญ ดังนี้

Gate of the Palace ใช้เป็นฉากถ่ายทำเวลาที่มีการเดินเข้าเดินออก

ภาพที่ 4.6

Gate of the Palace

Dae Jeon เป็นสถานที่ที่ใช้เมื่อมีการประชุมและการแข่งขันเพื่อคัดเลือกแม่ครัว

ภาพที่ 4.7

Dae Jeon

Dae Jeon Hang Gak and the Yard เป็นสถานที่ที่จังกึมและอันซังกุงร้องให้ด้วยความดีใจ หลังจากทราบความลับว่าจังกึมคือลูกสาวของเพื่อนรัก อีกทั้งยังเป็นสถานที่ที่พระเจ้าจุงจงพระราชทานนามให้จังกึมว่า “แดจังกึม”

ภาพที่ 4.8

Dae Jeon Hang Gak and the Yard

Residence of Sook Won and Hang Sang Gung เป็นที่พักของฮันซังกุง
จังกึม และยอนแซง

ภาพที่ 4.9

Residence of Sook Won and Hang Sang Gung

Toi Sun Gan เป็นสถานที่ที่จังกึมและยอนแซงในวัยเด็ก เข้าไปหาดำราอาหารของแม่จังกึม

ภาพที่ 4.10

Toi Sun Gan

Suh Go (ซูโก) หรือห้องสมุด เป็นสถานที่ ๆ จังกึมได้พบกับมินจุงโฮเป็นครั้งแรก ตอนที่จังกึมต้องนำจดหมายมามอบให้ขุนนางท่านหนึ่ง

ภาพที่ 4.11

Suh Go

Big side Gate of Nae Eui won เป็นสถานที่ที่จังกึมโดยลักพาตัว

ภาพที่ 4.12

Big side Gate of Nae Eui won

Prison of Eui Geum Bu คือที่จังกึมและฮันซังถูกจองจำไว้

ภาพที่ 4.13

Prison of Eui Geum Bu

Oak Sa-Jeong Ja ถนนสายนี้จุโฮและจังกึมได้เจอกันและมีความประทับใจต่อกัน

ภาพที่ 4.14

Oak Sa-Jeong Ja

Jeon Ja สวนหลังพระราชวัง ซึ่งจังกึมมักจะไปนั่งเล่นบ่อย ๆ

ภาพที่ 4.15

Jeon Ja

Guest House เป็นสถานที่ที่ใช้สำหรับสอยสนนักรโทษ

ภาพที่ 4.16

Guest House

Sa Ong Won หน่วยงานในสมัยโชซอน ทำหน้าที่ในการปรุงและยกสำรับใน
พระราชวัง

ภาพที่ 4.17

Sa Ong Won

Dae Bi Jeon เป็นที่พำนักของพระราชินี

ภาพที่ 4.18

Dae Bi Jeon

Resident of Chief Sang Gung เป็นที่พักของซังกุงสูงสุด

ภาพที่ 4.19

Resident of Chief Sang Gung

Janggeum's Kitchen ห้องครัวที่จั้งกึมและฮันซังกงใช้เตรียมอาหารสำหรับแข่งขัน และเป็นฉากเดียวกับที่จั้งกึมทำอาหารที่เป็นเหมือนต้มยำสามสีให้แก่มินจุงโฮ

ภาพที่ 4.20

Janggeum's Kitchen

Soo Ra Gan ซูรากัน เป็นครัวหลวงที่นางกำนัลทั้งหลายใช้ปรุงเครื่องเสวยสำหรับถวายกษัตริย์ (ฉากนี้น่าจะพบเห็นได้บ่อยสุด) ใกล้เคียง ๆ กันก็จะมีห้องเก็บของ ซึ่งเป็นฉากที่จั้งกึมและกึมยองถูกขังไว้ด้วยกัน ตอนเกิดเรื่องผ้ายันต์

ภาพที่ 4.21

Soo Ra Gan

Storehouse of So Ra Gan เป็นโรงเรือนที่มีไว้สำหรับเก็บเครื่องปรุงและวัตถุดิบในการปรุงอาหาร

ภาพที่ 4.22

Storehouse of So Ra Gan

Choi Sang Gung's Kitchen ครั้วของซอยซังกง

ภาพที่ 4.23

Choi Sang Gung's Kitchen

Jang Go สถานที่สำหรับหมักเหล้าในวัง

ภาพที่ 4.24

Jang Go

Back Gate/Bridge/Stream ประตูหลัง (เป็นประตูที่ใช้ผ่านเข้าออกทางหลังวัง) จะมีสะพานขนาดเล็กคร่อมธารน้ำเอาไว้ และที่สะพานแห่งนี้พระเจ้าจุงจงออกมาเดินเล่นและพูดคุยกับจังกึมอย่างถูกคอ

ภาพที่ 4.25

Back Gate/Bridge/Stream

Archery Area เป็นสถานที่ที่พระเจ้าจุงจงกับมินจุงโฮมาแข่งธนูกัน

ภาพที่ 4.26

Archery Area

Golden Pheasant Farm/Den of Beggars ฟาร์มสำหรับขังสัตว์ ก่อนที่จะนำไป
ปรุงเป็นอาหาร

ภาพที่ 4.27

Golden Pheasant Farm/Den of Beggars

Brewery of Dae Ryeong Suk Soo ด้านหลังของโรงถ่ายสร้างเหมือนกับหมู่บ้านชนบท เป็นที่ตั้งโรงเหล้าของคังด็อกกู และเป็นฉากที่จังกึมพำนักอาศัยอยู่สมัยเด็ก

ภาพที่ 4.28

Brewery of Dae Ryeong Suk Soo

2. พระราชวังชางด็อกกุง (Changdeokgung)

ภาพที่ 4.29

พระราชวังชางด็อกกุง

พระราชวังชางด็อกกุง หรือพระราชวังชางด็อก หนึ่งในห้าพระราชวังที่สำคัญที่สุดในเกาหลี สร้างขึ้นในรัชสมัยของพระเจ้าแทจงแห่งราชวงศ์โชซอน เมื่อปี พ.ศ. 1948 (ค.ศ. 1405) แล้วเสร็จในปี พ.ศ. 1955 (ค.ศ. 1412) ด้วยเหตุที่พระราชวังแห่งนี้ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของพระราชวังเคียงบก (Kyeongbok Palace) ผู้คนจึงเรียกพระราชวังแห่งนี้ว่าพระราชวังตะวันออก

(East Palace) ต่อมาในรัชกาลพระเจ้าซอนโจ กษัตริย์องค์ที่ 14 ของราชวงศ์ยังได้โปรดให้ขยายสนามหญ้าของพระราชวังเป็น 500,000 ตารางเมตร

ในปี พ.ศ. 2135 (ค.ศ. 1592) ชุนค็ิกญ็ึปุน โทะโยะโตะมิ อิเดะโยะชิได้เข้ารุกรานเกาหลี กินเวลายาวนานถึง 7 ปี พร้อมกับเผาทำลายพระราชวัง ซึ่งในปีนั้นเองเป็นปีที่ฉลงครบรอบ 200 ปีแห่งการสถาปนาราชวงศ์ หลังจากผ่านสงคราม 7 ปีไปแล้ว พระราชวังก็ได้รับการบูรณะขึ้นอีกครั้งในปี พ.ศ. 2152 (ค.ศ. 1619) โดยพระเจ้าซอนโจ และองค์ชายควางแฮกุน แต่อีก 4 ปีต่อมาพระราชวังกลับเกิดเพลิงเผาพอดีกครั้ง ในเหตุการณ์ที่ขุนนางไม่พอใจองค์ชายควางแฮและก่อการยึดอำนาจ สถาปนาองค์ชายนึ่งยางขึ้นเป็นพระเจ้าอินโจ พร้อมกับเนรเทศองค์ชายควางแฮไปเกาะคังฮวา

พระราชวังถูกโจมตีอีกครั้งโดยพวกแมนจูหรือราชวงศ์ชิงของจีน แต่หลังจากนั้นพระราชวังก็ได้รับการสร้างใหม่ให้อยู่ในสภาพดั้งเดิม ขางด็อกกุงได้ใช้เป็นที่ประทับขององค์กษัตริย์ที่ว่าการ และที่ทำงานของขุนนางข้าราชการจนถึงปี พ.ศ. 2415 (ค.ศ. 1872) เมื่อพระราชวังเคียงบกซึ่งอยู่ข้างเคียงได้รับการสร้างขึ้นใหม่อีกครั้งโดยสมเด็จพระจักรพรรดิซุนจง แต่อย่างไรก็ตามกษัตริย์พระองค์สุดท้ายของเกาหลีพระองค์นี้ได้เสด็จมาประทับที่ขางด็อกกุงเรื่อยมากระทั่งสวรรคตในปี พ.ศ. 2469 (ค.ศ. 1926) และสถานที่แห่งนี้ก็ได้ใช้เป็นฉากถ่ายทำแดจังกึมในตอนที่ 1 การเสด็จของพระเจ้ายอนฮันกุน ในตอนที่ 3 การเสด็จของพระเจ้าซุนจง ในตอนที่ 51 ซึ่งพระเจ้าซุนจงถูกกันไม่ให้เข้าหาพระโอรส และตอนที่ 51 และ 52 ซึ่งพระเจ้าจุงจงเดินและตรัสกับจังกึมเพียงลำพัง

3. พระราชวังโบราณเคียงบกกุง (Gyeongbokgung)

ภาพที่ 4.30

พระราชวังโบราณเคียงบกกุง

พระราชวังเคียงบกุงเป็นพระราชวังหลักของราชวงศ์โชซอน อันเป็นราชวงศ์ที่สถาปนาขึ้นโดยกษัตริย์แทโจ ราชวงศ์นี้ได้ปกครองเกาหลีในช่วง ค.ศ.1392 – 1910 พระราชวังแห่งนี้ เป็นหนึ่งในวัง 5 แห่งในกรุงโซล (เคียงบ็อกกุง ซางด็อกกุง ซางเกียงกุง ก็อกชูกุง และเคียงฮุยกุง) ในจำนวนพระราชวังทั้ง 5 ที่สร้างขึ้นในราชวงศ์นี้ พระราชวังเคียงบ็อกกุงถือเป็นพระราชวังที่สวยงามและยิ่งใหญ่ที่สุด พระราชวังนี้ถูกสร้างขึ้นในปี ค.ศ.1394 เพื่อรองรับการย้ายเมืองหลวงจากแคซอง (Gyeseong) ไปยังเมืองฮันยางหรือกรุงโซล บางทีก็เรียกกันในชื่อว่า บัคกвол (Bukgwol) ในบริเวณพระราชวังนี้ชมลักษณะเด่น ๆ ทางวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ของเกาหลีและวิถีชีวิตความเป็นอยู่ในอดีต ไม่ว่าจะเป็นพระที่นั่ง ศาลาเคียงฮวยรู ซึ่งตั้งอยู่กลางสระ ศาลายางวอนจอง หรืออาคารสิ่งปลูกสร้างอื่นหลา อาคารล้วนแล้วแต่แสดงถึงสถาปัตยกรรมอันงดงาม และแวดล้อมด้วยทัศนียภาพเขียวขจีของสวนอันน่าอภิรมย์ เรื่องแดจังกึมเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในพระราชวังแห่งนี้เป็นส่วนใหญ่ แต่การถ่ายทำได้มีการสร้างฉากจำลองไว้ภายนอก

4. หมู่บ้านพื้นเมืองของเกาหลี (Korean Folk Village)

ภาพที่ 4.31

หมู่บ้านพื้นเมืองของเกาหลี

หมู่บ้านพื้นเมืองของเกาหลี ตั้งอยู่ที่เมือง “ยงอิน” ซึ่งได้จำลองรูปแบบการดำรงชีพของผู้คนในยุคกลางถึงปลายราชวงศ์โชซอน (ค.ศ. 1392 – 1910) ขึ้นมาใหม่ มีบ้านของสามัญชนจากภาคต่าง ๆ ของประเทศ สถานพยาบาลทางการแพทย์แผนตะวันออก ห้องเรียนสำหรับศึกษาอักษรจีนและลักษณะภูมิประเทศ โรงตีเหล็ก และการหัตถกรรม เตาเผาเครื่องปั้นดินเผาและตลาด มีสถานที่ทำการราชการแบบสมัยก่อนและบ้านของชนชั้นสูงรวมถึงคฤหาสน์ 99-Kan ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงการดำรงชีพที่หรูหราของผู้ที่ได้รับสิทธิพิเศษในสมัยก่อน (Yongin) สถานที่แห่งนี้

ใช้ถ่ายทำตอนที่จังกึมให้กำเนิดบุตรสาวของนางกับมินจุงโฮ เป็นสถานที่ ๆ พ่อแม่ลูกทั้งสามใช้ชีวิตร่วมกันเป็นครอบครัวอย่างมีความสุข และยังมีอีกหลายฉาก เช่น ฉากที่จังกึมต้องรักษาชาวบ้านที่ป่วยหนักเป็นอัสคิไอไล เป็นต้น (หมู่บ้านแห่งนี้ตั้งอยู่บนเนื้อที่ขนาดกว่า 240 เอเคอร์

5. พระราชวังฮวาซอง แสงกง (Hwaseong Haenggung)

ภาพที่ 4.32

พระราชวังฮวาซอง แสงกง

เป็นพระราชวังที่กษัตริย์ของโจทรวงที่ได้สร้างขึ้นเพื่อเป็นสถานที่พักผ่อนเมื่อเวลาเสด็จมาทำพิธี ตั้งอยู่ที่เมืองชวอน ประกอบด้วยอาคารต่าง ๆ ที่ดูงดงามตามแบบสถาปัตยกรรมของเกาหลี ภายในพระราชวังมีการจัดแสดงให้เห็นถึงห้องหับต่าง ๆ ที่อยู่ในวัง ไม่ว่าจะเป็นห้องที่ประทับของกษัตริย์ ซึ่งมีการจำลอง งานฉลองวันเกิดพระพันปีให้นักท่องเที่ยวทั่วไปได้ชมกัน และนอกจากนี้บริเวณโดยรอบ ก็จะมีอาคารที่จัดแสดงให้เห็นถึงห้องพักต่าง ๆ ที่มีอยู่ในวัง ไม่ว่าจะเป็นห้องพักของชั้นที่ ห้องพักของพวกนางข้าหลวง และห้องต่าง ๆ โดยพระราชวังแห่งนี้ใช้เป็นสถานที่ถ่ายทำในตอนที่จังกึมน้อยเข้ามารับการฝึกอบรมในพระราชวัง หรือฉากการแข่งขันปรุงอาหาร ฉากการฝึกของเหล่าหมอหลวงหญิง

6. หมู่บ้านวัฒนธรรมพื้นเมืองजेजु (เกาะजेजु)

ภาพที่ 4.33

หมู่บ้านวัฒนธรรมพื้นเมืองजेजु

หมู่บ้านวัฒนธรรมพื้นเมืองजेजु หรือ หมู่บ้านซองอึบ เป็นหมู่บ้านพื้นเมืองดั้งเดิมของเกาะजेजु ซึ่งอาชีพหลักคือทำการประมง และหมู่บ้านนี้ยังคงรักษาความเป็นอยู่ดั้งเดิมไว้ โดยหมู่บ้านแห่งนี้ใช้เป็นฉากที่จังกึมถูกลงโทษให้ย้ายไปอยู่เกาะजेजु ซึ่งเป็นที่ ๆ ได้เรียนรู้ศึกษาวิชาตำราแพทย์

7. หาดฮยอบแจ (Hyeopjae Beach)

ภาพที่ 4.34

หาดฮยอบแจ

เป็นหาดที่ขึ้นชื่อในเรื่องของทะเลสวยน้ำใส ใสดุ้งทำในฉากตอนที่ 28 ขณะที่มิ้นจูงโฮมออกไปที่ทะเลและจังกึมกำลังออกเรือไป รวมถึงฉากที่จังกึมวิ่งไล่ชาวบ้านด้วย

ลักษณะวัฒนธรรมที่ปรากฏในเรื่อง

1. วัฒนธรรมด้านการบริโภค

สำหรับในละครโทรทัศน์เกาหลีเรื่อง “แดจังกึม” จอมนางแห่งวังหลวงนั้น องค์ประกอบด้านวัฒนธรรมที่ผู้ชมสามารถเห็นได้อย่างชัดเจน คือ เรื่องของอาหารเกาหลี ทั้งวิธีการปรุงอาหาร วัตถุดิบ รวมไปถึงภาชนะที่ใช้ในการรับประทานอาหารของชาวเกาหลี ซึ่งในละครซีรีส์เรื่องนี้ จะเห็นได้ว่ามีเครื่องเสวยชุดใหญ่ที่มีไว้สำหรับกษัตริย์โดยเฉพาะ เรียกว่า ซูราจัน หรือ เครื่องเสวยวังหลวง “ซูรา” ถือเป็นเครื่องเสวยชั้นเยี่ยมที่สุดในบรรดาอาหารเกาหลีของจักรพรรดิและฮองเฮา วัตถุดิบต่าง ๆ ที่นำมาปรุงจะถูกคัดสรรอย่างดี คนปรุงต้องเป็นพ่อครัวชั้นเยี่ยม และมีความประณีต พิถีพิถันในการปรุงอาหารเมนูนี้ถือเป็นหน้าเป็นตา และแสดงถึงความมั่นคงของราชวงศ์ได้อย่างดี

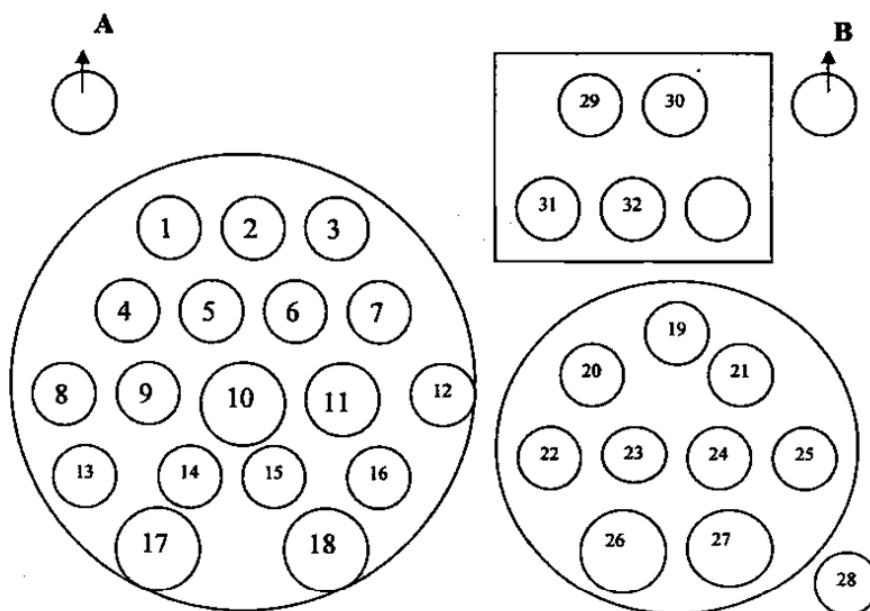
ภาพที่ 4.35

เครื่องเสวยซูราจัน

การจัดเครื่องเสวย หรือที่เรียกว่า “ซูราจัน” (Surajango) ไม่ใช่แค่รสชาติและคุณค่าของอาหาร แต่ยังมีรายละเอียดปลีกย่อยอีกมากมาย การจัดวางเครื่องเสวย แต่ละอย่างจะมีตำแหน่งที่ชัดเจน ดังรูปต่อไปนี้

ภาพที่ 4.36
แสดงการจัดวางเครื่องเสวย

A. ที่นั่งของชูราซังกุ (ผู้ทำหน้าที่รับใช้ขณะเสวย)

B. ที่นั่งของ กิมิซังกุ (ผู้ทำหน้าที่ตรวจสอบอาหารก่อนเสวย)

1. กิมจิก้อน	17. ข้าวเสวยหนึ่ง
2. กระหล่ำหมักเกลือ	18. ซุปสาหร่ายทะเล
3. กิมจิน้ำ	19. กาชา
4. จานผัก	20. ซามกระเบื้องเพิ่มเติม
5. จานของแห้ง	21. จานอบ
6. จานของเคี้ยว	22. เนื้อวัวดิบผาน
7. จานทอด	23. ไข่น้ำ
8. เบอริ	24. ซามเงิน
9. จานผัก	25. ซามอบทองเหลืองพร้อมฝาปิด
10. อาหารทะเลหมักเกลือ	26. ข้าวหนึ่งและถั่วแดง
11. เนื้อต้ม	27. จานย่าง
12. จานเผา	28. ซุปแข็งวัว
13. ซามว่างสำหรับใส่กระดูกปลา	29. ของอบและหม้ออบ
14. ซีอิ้วขาว	30. จานย่างพร้อมกับส่วนผสมพริกไทยแดง

15. ซีอิ้วน้ำส้ม

31. สตูของดอง

16. ซอสถั่วเหลืองพริกไทยเปรี้ยว

คำว่า ซูรา ไม่ได้มีกำเนิดจากเกาหลี แต่เป็นคำที่นำมาจากมองโกล ที่ถูกนำมาเผยแพร่ ตั้งแต่สมัยราชวงศ์โครยอตตอนปลาย (ราชวงศ์ก่อนหน้าโชซอน) เมื่อครั้งที่อาณาจักรโครยอเป็นประเทศราชของอาณาจักรมองโกล ซูราชั้น จะเสิร์ฟ สองครั้งต่อวัน เมื่อเวลาสิบโมงเช้า และตอนห้าโมงเย็น ส่วนมื้ออื่น ๆ ก็มี คืออาหารว่างจะถูกเสิร์ฟในช่วงบ่ายสองโมง ส่วนในตอนเช้าตรู่ จะเสิร์ฟอาหารประเภทข้าวต้ม ที่เรียกว่า โชโจบัน (Chojoban)

สำหรับเนื้อเรื่องของละครซีรีส์เรื่องแดจังกึมนี้ ได้เกิดขึ้นในวังหลวงช่วงรัชสมัยของพระเจ้าจุงจงกษัตริย์แห่งเมืองโชซอน ซึ่งอาหารในเมืองโชซอนของคนชนชาติเกาหลีแบบดั้งเดิมนั้น ส่วนใหญ่ก็มีลักษณะทั่วไปเหมือนกับอาหารเกาหลีในปัจจุบัน เพียงแต่บางสิ่งบางอย่างอาจจะแฝงความเป็นอาหารแบบโบราณเพิ่มเข้าไป ดังรายละเอียดของอาหารเกาหลีที่พบในละครเรื่องซีรีส์เรื่องแดจังกึมต่อไปนี้

ตารางที่ 4.5

อาหารเกาหลีในยุคโชซอนที่ปรากฏในเรื่อง แดจังกึม

ชื่ออาหาร	รายละเอียด
พูจาทัง	เป็นน้ำสกัดจากรากสมุนไพรที่ร้อน เผ็ด และมีพิษร้ายแรง ใช้สกัดเพื่อผสมในยารักษาโรคอัมพาต โรคระบบประสาท และไขข้ออักเสบ โดยนางวังปาร์ค ซึ่งเป็นแม่ของจังกึมถูกวางยาฆ่าตาย
เคซั่มอุจจัง	ซุปอุ้งเท้าหมี มีประโยชน์บำรุงสุขภาพเป็นอย่างมาก มีการนำขึ้นถวายในงานเลี้ยงรับรองในวันประสูติขององค์ไทเฮา ในตอนที่หนึ่ง
กวานจอน	เป็นอาหารทำจากเนื้อไก่ฟ้า แต่งกวน หอยเชลล์ เครื่องทะเล องุ่น ผลแพร์ ราดด้วยเครื่องปรุงรสจากน้ำส้ม น้ำตาล ซีอิ้ว ซึ่งถือว่าเป็นเมนูเอกในตอนหนึ่งที่หนึ่ง
แมกจอก	เป็นอาหารสูตรโบราณจากดินแดนมองโกล โดยมีการหมักเนื้อกับเต้าเจี้ยว สูตรพิเศษไว้ก่อน จากนั้นนำเนื้อไปผัดกับกระเทียมซอยจนหอม ปรุงรสด้วยซีอิ้ว น้ำหอมหวาน น้ำส้ม เกลือ งาดำ และน้ำ ใส่น้ำมันหอย กระเทียมซอย น้ำมันงา พริกไทยผง คลุกเคล้าให้เข้ากัน ใช้เสิร์ฟถวายฮ่องเต้ในวันรับตำแหน่งครั้งแรกของซองชังกู และเป็นที่พักพระทัยเป็นอย่างมาก

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

ชื่ออาหาร	รายละเอียด
เนโอเปีย	คือ เนื้อวัวหมักกับสมุนไพรและเครื่องปรุงต่าง ๆ หมักเนื้อทิ้งไว้ประมาณหนึ่ง ชั่วโมงและนำไปย่างบนกระทะเหล็ก ใช้ไฟแรง ๆ เป็นอาหารที่ของชังกุงทำขึ้นถวายพระเจ้าจุงจิงในวันแรกที่รับตำแหน่งชังกุงสูงสุด
พยองซู	เป็นเกี๊ยวน้ำเย็น ลักษณะเกี๊ยวเป็นรูปทรงสี่เหลี่ยม อาหารชนิดนี้เป็นของเสวยในพระราชวังช่วงฤดูร้อน และเป็นที่ยอมรับสำหรับผู้ที่ได้รับประทานมั่งสวิริติ พยองซูมาจากการเปรียบเทียบเกี๊ยวที่ลอยอยู่บนน้ำซูป ซึ่งเหมือนกับเรือที่ลอยที่ลอยในน้ำ ภายในเกี๊ยวประกอบด้วยผักพื้นเมืองของเกาหลีหลายชนิด เช่น เห็ดชิตาเกะ นำเกี๊ยวไปนึ่งจนสุกหอมแล้ว จึงนำมาใส่ในน้ำซูปเย็น พยองซูที่ทำกันในร้านอาหาร ปัจจุบันนิยมเติมเนื้อลงไปด้วยจึงไม่เป็นมั่งสวิริติอีกต่อไป
ฮวาเมียน	เป็นของหวานทำจากผลไม้ซอยในน้ำเชื่อมหวานโรยหน้าดอกไม้กลั่นหอมทานในวันที่สาม เดือนสามของปี โดยปรากฏในตอนที่ยังกุงฮัน ตระเตรียมสำหรับเสวยมือเที่ยงไว้เสร็จสิ้น ก่อนที่จะรีบเร่งออกจากราชสำนักไปหาหนทางช่วยเหลือนางวังปาร์ค
ซูปรากบัว	เป็นซูปที่ทำมาจากซิงและรากบัว โดยนำส่วนที่ปอกเปลือกเสร็จแล้ว บดลงกับแผ่นเหล็กจากนั้นใส่น้ำลงในรากบัวที่บดไว้ก่อนนำไปต้มให้เดือด หางปลาปิดให้น้ำด้านในระเหยออก เมื่อน้ำรากบัวระเหยหมด จะเหลือเพียงแป้งสีเขียวใส่น้ำผึ้งและกวานไปมา
ซูปไก่ฟ้า	มีสรรพคุณช่วยปรับความดันเลือด หยุดอาการท้องเสีย สิ่งที่ห้ามทานกับซูปไก่ฟ้า คือ ถั่วไฮดู เห็ดมกอี แป้งหมี่ หอม และถั่วเหลือง เพราะส่งผลร้ายต่อสมองและหัวใจ
ชินเซโฮโด	หรือเรียกว่า หม้อไฟ เป็นอาหารที่ใช้ในงานพิธีมงคลภายในประเทศเท่านั้น ซึ่งมีส่วนผสมของวัตถุดิบหลากหลายชนิด โดยนำส่วนผสมทั้งหมดลงน้ำซูปที่มีรสชาติเผ็ดเล็กน้อยในหม้อไฟเดือด ถือเป็นอาหารที่ทำให้เพื่อการอวยพรได้
จุก	ข้าวต้มเป็นอาหารหลักของครัวเกาหลี ส่วนใหญ่ใช้ข้าวเหนียว บางครั้งเป็นพวกถั่วเกาหลี ข้าวฟ่าง ถั่วแดง ข้าวบาเลย์ หรือธัญพืชชนิดต่าง ๆ ประกอบเพื่อเพิ่มรสชาติและคุณค่าทางโภชนาการ ข้าวต้มถือว่าเป็นอาหารบำรุงและเป็นอาหารเบา

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

ชื่ออาหาร	รายละเอียด
เทฮาจิม (กุ่มใหญ่หนึ่ง)	ส่วนผสมกุ่มใหญ่สดสองตัว หน่อไม้ แดงกวา เนื้อวัว จากนั้นนำเนื้อวัวต้มในน้ำเดือดหั่นแดงกว่าและหน่อไม้เป็นชิ้นเล็ก ๆ ก่อนนำขึ้นแดงกวาคลุกเคล้ากับเกลือ และเริ่มอบเนื้อกุ่ม เมื่อได้ที่จึงนำกุ่มอบและเนื้อหั่นผสมลงในชาม ก่อนเหยาะเกลือและพริกไทยลงด้านบน นำชามเล็กอีกใบใส่ผลไม้ดัดสน เกลือ พริกไทยขาวลงไป เทน้ำต้มกุ่มลงไปเล็กน้อย ผสมให้เข้ากันแล้วเทลงในชามใหญ่ คลุกเคล้าให้ทั่วก่อนเทลงจาน จัดให้สวยงาม
คาลบิทัง	เป็นซूपซี่โครงวัว คือการต้มซี่โครงวัวพร้อมกับหัวไชเท้า บำรุงสุขภาพหากทานแต่น้ำซूप สามารถช่วยขจัดพิษไขมันสัตว์ได้
เน็งเมียน	ก๋วยเตี๋ยวทำด้วยแป้ง บัควีท ในน้ำซूपเย็น น้ำซूपทำจากแดงกวา ลูกแพร์รสชาติของน้ำซूपจะทำให้สดชื่น
กูเจิลพัน	เป็นอาหารที่บรรจุในกล่องทรงแปดเหลี่ยม แบ่งเป็นช่องรอบนอกแปดช่อง และช่องกลางหนึ่งช่อง โดยรอบนอกใส่อาหารแปดอย่าง เช่น เนื้อ เห็ด และไข่ ส่วนช่องกลางจะใส่แผ่นแป้งสาไล โดยใช้ห่อใส่ทั้งแปดแล้วจุ่มกับน้ำจิ้มซีอิ๊วรสเด็ด
ข้าวต้มบำรุงธาตุ หยาง	ตามหลักการแพทย์ของเกาหลี ร่างกายมนุษย์เป็นทวิลักษณ์ คือ มีทั้งหยินและหยาง การขาดสมดุลของทวิลักษณ์ทำให้ร่างกายอ่อนแอลง ดังนั้นจึงต้องใช้อาหารเพื่อเสริมหรือลดธาตุหยิน และหยางในร่างกาย ใช้เป็นข้าวต้มที่ถวายเป็นของขวัญของคหีใหญ่เมื่อทรงล้มป่วย การปรุงข้าวต้มบำรุง ธาตุหยาง ปรุงขึ้นจากน้ำเปิดต้ม นำเครื่องในออก และใส่ขึ้นฉิงและหอมซอยและทงซุงฮาไซ (หญ้าถั่งเช่า) ลงด้านในก่อนเคี่ยวต้มกับสมุนไพร เช่น ก้านพลู ชอนนามมอน ชิง และโสม
ซุงเซจอน	อาหารเกาหลีประเภทกับแก้มสุรา คล้ายพิซซ่าผักกาด นิยมรับประทานเป็นของว่าง หรือทานเล่น
เททางฉับ	คือ ข้าวอบกระบอกไม้ไผ่ สรรพคุณ เปลือกอ่อนของไม้ไผ่เรียกว่าเยื่อไผ่ ซึ่งใช้เป็นสมุนไพร หากนำข้าวใส่ในเยื่อไผ่ ทำให้อย่างไผ่และเยื่อไผ่ประสานกันได้เป็นข้าวกลืนหอมหวาน

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

ชื่ออาหาร	รายละเอียด
ทุบชอนโกด (ต้มเผ็ดเต้าหู้)	ส่วนผสม ถั่วงอกเขียว หัวไชเท้า เห็ดเหี่ยวโก ผักขม หอมเล็ก จากนั้นนำก้อนเต้าหู้มาเหี่ยวเกลือเล็กน้อย และคลุกเคล้ากับผงแป้งลงไป จากนั้นปรุงเครื่องเนื้อวัว ก่อนคลี่ออกมาวางไว้บนก้อนเต้าหู้ทอด เมื่อปิดจันมิตร จึงมันผักขมเป็นเส้นใช้มัดลง สุดท้ายจึงจัดเรียงผักและชิ้นเนื้อแยกตามสีลงในหม้อไฟ และตักเต้าหู้และน้ำซุปลงไป เพื่อรอการต้มเดือด
อิมซัมมาเน็งเซ่	คือ ซุปเย็นโสม และมันเทศ ดีต่อร่างกายมีสรรพคุณช่วยลดความอ่อนล้าไว้เรี่ยวแรง ถือว่าเป็นโอสถศิลา ใช้เป็นยาบำรุงร่างกาย สามารถทานดิบ ๆ ก็ช่วยการขับถ่ายได้ดี เลือกปรุงเป็นน้ำซุปลีกเหมาะมาก
เกี้ยวโปรย	เกี้ยวห่อหนังปลา คือ การนำไส้เกี้ยวปั้นก่อนนำไปคลุกบนแป้ง ก่อนนำมาต้มทาน
คูเกีจา ซุกจุก หรือปรุงโจ๊กหญา ซุกน้ำองุ่นมธุรส	การปรุงคูเกีจา ซุกจุก หรือการปรุงโจ๊กหญาซุกน้ำองุ่นมธุรส โดยเริ่มจากการคั้นผลคูเกีจา (องุ่น) นำน้ำที่ได้มาเคี่ยวเป็นโจ๊ก ใส่หญาซุกชอย ปรุงรสด้วยน้ำผึ้ง และเกลือ ที่สุดจึงได้เป็นอาหารที่เลิศด้วยรสชาติ และสามารถป้องกันอาการหวัดได้เป็นอย่างดี
การปรุงปลาหงอ	เป็นการปรุงปลาดิบที่สุก วิธีการคล้ายกับการทำปลาร้า คือใช้เกลือและเครื่องหมักให้ส่วนผสมเข้ากับเนื้อปลาให้พอเหมาะ จากนั้นหมักลงในไหปิดฝาให้สนิทมิดชิด เมื่อเสร็จและรอให้ได้ที่ดีแล้วจะมีกลิ่นคลั่งถึงรสชาติของปลาเมื่อรับประทานจะมีรสชาติประหลาดคือ รสชาติจะเหนียวกว่าปลาดิบทั่ว ๆ ไป แต่จะแฝงด้วยความรู้สึกระคายชุ่มชื้นอีกด้วย ปลาหงอสีถูดนั้นมียุทธพคุณในการช่วยลดเสมหะ ช่วยการย่อยอาหาร ช่วยบำรุงเลือดลม ทั้งยังช่วยล้างลำไส้ได้จึงเหมาะตั้งเป็นเครื่องเสวยอย่างยิ่ง
เทียนหมาเต้าหู้	เป็นส่วนประกอบสำคัญของอาหารที่เป็นยา ถ้าใช้ “เทียนหมา” บวกกับ “สือเจียะหมิง” ต้มน้ำแกง เทียนหมาเต้าหู้ ทานแล้วจะช่วยเสริมพลังธาตุหยางให้แข็งแกร่ง และใส่พุทราจีน เป็นซุปล “เต้าหู้พุทราจีน” ทานแล้วจะช่วยแก้โรคนอนไม่หลับได้ดี

เครื่องปรุง

เครื่องปรุงที่ชาวเกาหลีมักจะใช้ปรุงอาหาร มีดังต่อไปนี้

1) โคชูคารู (Kochukaru) หรือพริกป่นของเกาหลี เป็นเครื่องปรุงสำคัญที่สุดอย่างหนึ่งที่ทำให้อาหารเกาหลีมีรสชาติและหน้าตาเป็นที่เป็นเอกลักษณ์ รสชาติไม่เผ็ดจัด มีกลิ่นหอม อีกทั้งยังเป็นส่วนผสมสำคัญในการทำกิมจิและซอสพริกเกาหลี

ภาพที่ 4.37

โคชูคารู

2) คันจัง (Ganjang) คือ ซุปของเกาหลี ทำจากถั่วเหลืองหมักกับน้ำและเกลือ ประมาณ 2 เดือน หลังจากนั้นจึงนำมาต้ม คันจังมีหลายชนิด ถ้าเป็นสีอ่อน รสนุ่ม มักใช้ปรุงรสน้ำซุป ส่วนคันจังสีเข้ม รสเค็มจัดใช้สำหรับดองหรือหมัก นอกจากนี้ยังใช้เป็นน้ำจิ้มของทอด ของนึ่ง หรือผสมกับน้ำส้มสายชูราดบนผักสดก็ได้ คันจังแต่ละแบรนด์อาจมีรสเค็มแตกต่างกัน

ภาพที่ 4.38

คันจัง

3) เดวณจัง (Doenjang) หรือเต้าเจี้ยวเกาหลี มีประวัติความเป็นมายาวนานกว่า 2,000 ปี และเป็นผลผลิตที่เกิดจากการหมักบ่มถั่วเหลืองกับเกลือและน้ำด้วยวิธีการตามธรรมชาติ จนได้ที่เป็นของเหลวจะกลายเป็นน้ำซีอิ๊ว และเมื่อแยกส่วนที่เป็นกากออกมาก็จะได้เดวณจัง เดวณจังสามารถเก็บไว้ได้นานและยังใช้เป็นส่วนผสมสำคัญในการเพิ่มรสชาติให้กับอาหารได้หลากหลายชนิด โดยเฉพาะซุปรหรือสตู รวมถึงกินกับผักสด หรือทำเป็นเครื่องจิ้มโดยผสมกับน้ำมันงาและกระเทียมก็ได้

เมนูอาหารเกาหลีที่ปรุงเดวณจัง ก็คือ เดวณจัง จิเก (Doenjang Jjigae) เดวณจังมีคุณสมบัติช่วยกลบกลิ่นคาวปลาและดูดซับน้ำมันออกจากอาหารได้ด้วย เดวณจังแบบโฮมเมดส่วนใหญ่ทำจากถั่วเหลืองและน้ำเกลือเป็นหลัก แต่เดวณจังที่ผลิตโดยโรงงานอุตสาหกรรมมักใช้แป้งสาลีเป็นส่วนผสมเช่นเดียวกับที่ผลิตซีอิ๊ว

ภาพที่ 4.39

เดวณจัง

4) โคชูจัง (Gochujang) หรือ ซอสพริก ทำมาจากเต้าเจี้ยวเกาหลี (ถั่วหมัก) แป้งข้าวเหนียว แป้งข้าวโมลต์ และพริกป่นเกาหลี หมักโดยวิธีธรรมชาตินานร่วมเดือนในโถงดินขนาดใหญ่ตั้งไว้ให้ได้รับแสงจากธรรมชาติ จนได้โคชูจังเนื้อละเอียดข้นเหนียว ถือเป็นหนึ่งในเครื่องปรุงหลักสูตรเด็ดของครัวเกาหลีที่เพิ่มรสอโรยแบบเผ็ด ๆ ให้กับอาหารหลายจาน เช่น ปลาหมึกผัดเผ็ด ต้มปลา ซุปกิมจิ ก๋วยเตี๋ยวหรือแม้แต่อาหารทั่ว ๆ ไป รสอโรยแบบโคชูจังมาจากความเค็มของเต้าเจี้ยวผสมกับความเผ็ดหวานเข้มข้นอย่างลงตัว ในกระบวนการทำโคชูจังอาจจะใส่น้ำตาลหรือน้ำผึ้งลงไปด้วยเพื่อเพิ่มรสหวาน โคชูจังมักนำมาเป็นน้ำจิ้มเมนูฮิต ๆ อย่างเนื้อย่าง และใช้เป็นซอสในข้าวยาพิบับด้วย

นอกจากเป็นเครื่องปรุงรสแล้วโคชูจังยังมีบทบาทในการผลิตเครื่องปรุงรสชนิดอื่น ๆ ตามมาอีกด้วย เช่น เมื่อนำมาผสมกับน้ำส้มสายชู น้ำตาล และเมล็ดงา ก็จะได้เป็นโฉะโคชูจัง (Chogochujang) และถ้านำไปผสมกับเดอนจังก็จะได้ซัมจัง (Samjang)

ภาพที่ 4.40

โคชูจัง

5) มานีล (Manul) กระเทียมเป็นส่วนผสมสำคัญในอาหารเกาหลีแทบทุกจาน ทั้งในเครื่องเคียงและอาหารจานหลัก ไม่ว่าจะเป็นรูปของกระเทียมบด กระเทียมเม็ด กระเทียมฝาน

ภาพที่ 4.41

มานีล

วัตถุดิบในการปรุงอาหาร

ในการปรุงอาหารของแดจังกึมและตัวละครอื่นๆในเรื่องนั้น จะเห็นได้ว่าให้ความสำคัญกับวัตถุดิบต่าง ๆ ที่ใช้ในการปรุงอาหารเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เนื่องจากชาวเกาหลีจะให้ความสำคัญกับการรับประทานเพื่อสุขภาพเป็นหลัก ฉะนั้นวัตถุดิบที่นำมาใช้จึงต้องให้ประโยชน์ต่อสุขภาพ โดยวัตถุดิบส่วนใหญ่ที่นิยมนำมาใช้ในการปรุงอาหาร มีดังต่อไปนี้

1) ธัญพืช เป็นส่วนผสมที่สำคัญในอาหารเกาหลีแทบทุกจาน เพราะธัญพืชเหล่านี้นอกจากช่วยเพิ่มคุณค่าทางอาหารให้กับอาหารแต่ละมื้อแล้ว ยังช่วยให้ท้องอิ่มและมีพลังงานพร้อมต่อสู้กับอากาศอันหนาวเย็นอีกด้วย ธัญพืชที่ชาวเกาหลีนำมาปรุงอาหารกันอย่างแพร่หลาย ได้แก่ ข้าวบาร์เลย์ ลูกเดือย ข้าวสาลี ข้าวฟ่าง และเมล็ดบัควีท (Buckwheat) รวมถึงธัญพืชที่เป็นอาหารหลักของคนไทยอย่าง “ข้าว” ด้วยเช่นกัน

2) ข้าว ชาวเกาหลีในอดีตนิยมบริโภคลูกเดือยมากกว่าข้าวเสียอีก เนื่องจากลูกเดือยเป็นพืชที่มีการเพาะปลูกในเกาหลีมาก่อนหน้านั้นนานแล้ว อีกทั้งมีราคาถูกกว่าข้าวมาก จนมาถึงยุคสามก๊ก (The Three Kingdoms) ที่ข้าวเริ่มกลายเป็นพืชที่มีคุณค่าทางเศรษฐกิจขึ้นมา โดยเฉพาะทางตอนใต้ของคาบสมุทรเกาหลี ซึ่งการเรียกเก็บภาษีจากราษฎรในสมัยนั้นก็ใช้ข้าวเป็นตัวจ่ายภาษีแทนเงินอย่างในปัจจุบัน กระทั่งถึงยุคโชซอน เมื่อกรรมวิธีในการเพาะปลูกข้าวได้รับการพัฒนาทำให้สามารถเพาะปลูกได้ในหลากหลายพื้นที่มากขึ้น ราคาข้าวจึงไม่แพงอย่างแต่ก่อน เมื่อมีราคาถูกลง ผู้คนทั่วไปก็สามารถหุงข้าวได้ในชีวิตประจำวัน ด้วยเหตุนี้เองความนิยมในการบริโภคข้าวจึงเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วและเข้ามามีบทบาทอย่างมากในอาหารเกาหลี นับแต่นั้นมาจึงเกิดอาหารเกาหลีที่ใช้ข้าวมาเป็นส่วนประกอบมากขึ้น และปรากฏการณ์ความนิยมข้าวนี้ก็ได้เพิ่มความหลากหลายและน่าสนใจให้กับวัฒนธรรมอาหารของเกาหลียิ่งขึ้นด้วย

ในช่วงแรกที่มีการนำเข้าพันธุ์ข้าวมายังประเทศเกาหลีข้าวในฐานะ “อาหาร” ยังไม่เป็นที่นิยม ดังที่กล่าวไปแล้วว่า ข้าวเป็นวัตถุดิบที่มีราคาสูง เพราะฉะนั้นเวลาจะนำข้าวมาปรุงอาหารแต่ละอย่างจึงต้องผสมกับธัญพืชชนิดอื่น ๆ เช่น ถั่ว หรือผลไม้จำพวกเบอร์รี่ เพื่อช่วยเพิ่มปริมาณอาหารให้อิ่มท้องมากขึ้น วิธีการแบบนี้เองทำให้ได้ผลลัพธ์ออกมาเป็นอาหารประเภทข้าวผสมกับอาหารต่าง ๆ หลากหลายเมนู เช่น โพริบับ (Boribap) ทำจากข้าวผสมกับข้าวบาร์เลย์ และคองบับ (Kongbap) ที่ทำจากข้าวผสมกับถั่วชนิดต่าง ๆ รวมทั้งถั่วเหลืองด้วย เรียกได้ว่าวิธีนี้เป็นจุดเริ่มต้นของอาหารประเภทข้าวในเกาหลีทีเดียว การหุงข้าวตามกรรมวิธีดั้งเดิมของชาวเกาหลีนั้นจะหุงด้วยหม้อเหล็กซึ่งเรียกว่าซอต (Sot หรือ Musoe Sot) ซึ่งเป็นวิธีการหุงแบบโบราณ นับย้อนไปได้ถึงยุคโครยอ (Goryeo อ่านว่า โค-รยอ)

นอกจากใช้เป็นส่วนผสมหลักในอาหารประเภทข้าวต่าง ๆ แล้ว ในอาหารเกาหลียังนำข้าวมาใช้ในการรูปแบบอื่น ๆ อีก เช่น การบดข้าวให้เป็นผงเพื่อทำเป็นแป้งสำหรับทำต็อก (Tteok) หรือเค้กข้าวแบบเกาหลี และในปัจจุบันยังมีเมนูอาหารเกาหลีที่ทำจากแป้งข้าวอีกกว่า 200 ชนิด ความนิยมในข้าวยังทำให้เกิดอาหารเมนูข้าวลักษณะอื่น ๆ ตามมา เช่น โจ๊ก ซึ่งในภาษาเกาหลีเรียกว่าจุก (Juk) และข้าวต้มซึ่งเรียกว่ามีมัม (Mieum) ขึ้น รวมทั้งการนำข้าวมาทำอาหารร่วมกับธัญพืชชนิดอื่นหรือเนื้อสัตว์ เนื้อปลา นอกจากนี้ยังนำข้าวมาเป็นวัตถุดิบของ “สุรา” ได้หลายประเภท ทั้งชนิดกลั่นและไม่กลั่นอีกด้วย

3) ถั่วเหลือง จัดเป็นธัญพืชอีกชนิดหนึ่งที่มักพบในอาหารเกาหลีทั่วๆ ไป ที่พบได้บ่อยก็คือการนำถั่วเหลืองมาทำเป็นเต้าหู้หรือทูปู (Dubu) แล้วนำมาปรุงอาหารชนิดต่าง ๆ อีกที่ส่วนอีกงานที่พบบ่อยเป็นเครื่องเคียงที่ใช้ต้นอ่อนของถั่วเหลือง (ถั่วงอก) และถั่วเหลืองทั้งเมล็ดมาปรุงรสออกเปรี้ยวหวาน อีกทั้งยังมีการใช้ถั่วเหลืองเป็นส่วนผสมหลักในการทำแป้งบะหมี่เกาหลีซึ่งเรียกว่า คงกุกซู (Kongguksu) และกากเต้าหู้ที่ได้จากการนำถั่วเหลืองมาทำเต้าหู้ก็ยังเป็นแหล่งเก็บกักความอร่อยของถั่วเหลืองเอาไว้เป็นอย่างดีเยี่ยม จึงนิยมนำมาเป็นส่วนผสมที่ช่วยเพิ่มความเข้มข้นของอาหารประเภทน้ำซุ๊ป ข้าวต้ม หรือสตูได้ด้วย

4) เนื้อวัว เป็นเนื้อสัตว์ชนิดที่มีราคาแพงที่สุดในบรรดาเนื้อสัตว์ชนิดอื่น ๆ อีกทั้งยังมีบทบาทมากในวัฒนธรรมการกินอาหารของชาวเกาหลีนับแต่โบราณจวบจนกระทั่งปัจจุบัน ในสมัยโชซอนเอง ก็มีนโยบายส่งเสริมให้มีการผลิตเนื้อวัวเพิ่มขึ้น รวมถึงพัฒนาคุณภาพของเนื้อวัวอย่างต่อเนื่อง ด้วยเหตุนี้หลังศตวรรษที่ 20 เป็นต้นมา เนื้อวัวจึงกลายมาเป็นอาหารหลักของครอบครัวชาวเกาหลี และเมนูอาหารที่ใช้เนื้อวัวเป็นวัตถุดิบก็มีหลายหลากเมนู โดยเฉพาะอาหารที่ทั่วโลกรู้จักและยอมรับกันอย่างแพร่หลายคืออาหารบัก ย่าง หรือที่เรียกอีกอย่างว่า “เนื้อย่างเกาหลี” นั่นเอง โดยมีเนื้อส่วนซี่โครงที่เรียกว่า “คาลปี” เป็นส่วนสำคัญที่ขึ้นชื่อและมีราคาแพงกว่าส่วนอื่น ๆ นอกจากนี้ยังสามารถนำเนื้อวัวไปทำอาหารประเภทผัด ต้ม น้ำซุ๊ป หรือนำไปตากแห้งก็ได้เช่นกัน

5) เนื้อไก่ จัดเป็นแหล่งโปรตีนที่สำคัญสำหรับชาวเกาหลีที่หากินได้ง่าย อาหารเกาหลีในยุคปัจจุบันนิยมใช้เนื้อไก่มาประกอบอาหารในรูปแบบการย่าง ผัด ต้ม หรือทำเป็นน้ำซุ๊ป ที่สำคัญคือสามารถใช้ทุกชิ้นส่วนของไก่มาทำอาหารเกาหลีได้หมด ไม่เว้นแม้แต่ “ตีนไก่” ซึ่งในภาษาเกาหลีเรียกว่า ทักบัล (Dakbal) โดยนำตีนไก่มาคลุกเคล้ากับโคชูจังให้รสออกเผ็ด ๆ แล้วนำมาย่าง ก็จะเป็นกับแกล้มที่เข้ากับสุราได้อย่างดี อีกเมนูขึ้นชื่อที่ทำจากไก่ทั้งตัวของเกาหลีคือ “ซุ๊ปซัมเกทัง” ซึ่งใช้ไก่อ่อนทั้งตัวต้มน้ำด้วยเครื่องปรุงต่าง ๆ แล้วนำมาต้มในน้ำตุ๋นเครื่องยาจีน

สารพัด และส่วนผสมที่ขาดไม่ได้เลยคือโสม ชัมเกทังมีสรรพคุณช่วยคลายร้อนได้เป็นอย่างดีและเชื่อว่าช่วยบำรุงร่างกายได้อีกด้วย

6) เนื้อสุนัข การบริโภคเนื้อสุนัขไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่ในประเทศเกาหลี ชาวเกาหลีรับประทานสุนัขตั้งแต่สมัยโบราณแล้ว แต่จะมีการเพาะพันธุ์สุนัขสำหรับเป็นอาหาร โดยเฉพาะเรียกว่า นูรยองกิ (Nureongi อ่านว่า นู-รยอง-กิ) ซึ่งมีสายพันธุ์ต่างจากสุนัขทั่ว ๆ ไปที่เป็นสัตว์เลี้ยงตามบ้าน เมนูเนื้อสุนัขนั้นเป็นที่นิยมในช่วงฤดูร้อน โดย जानแดด จะต้องย่างสุนัขก่อนนำไปปรุงเป็นซุ๊ป เรียกว่า แคจังกุก (Gaejang-guk) หรืออีกชื่อหนึ่งว่าโบซินทัง (Bosintang) เหมือนสตูเนื้อสุนัขที่มีรสออกเผ็ด ซึ่งชาวเกาหลีที่บริโภคเนื้อสุนัข เพราะเชื่อกันว่ามีสรรพคุณช่วยปรับสมดุลให้กับร่างกายและเพิ่มพลังกำลัง แต่ในปัจจุบันวัฒนธรรมการเลี้ยงสุนัขอย่างรักใคร่เอ็นดูแพร่หลายไปทั่วโลก ทำให้อาหารที่ทำจากเนื้อสุนัขไม่เป็นที่นิยมในตลาดผู้บริโภคยุคใหม่อีกต่อไป เมนูเนื้อสุนัขอย่างแคจังกุกในปัจจุบันจึงต้องดัดแปลงมาใช้เนื้อไก่และเนื้อหมูเป็นส่วนผสมแทน

7) เนื้อหมู เป็นเนื้ออีกประเภทหนึ่งที่สำคัญในอาหารเกาหลี นอกจากจะนำมาปรุงเป็นอาหารได้หลากหลายเมนู ทั้งประเภทย่าง ต้ม ตุ่น หรือรมควันแล้ว เลือดที่รีดได้จากส่วนหางของหมูนั้นยังเชื่อกันว่ามีสรรพคุณทางยาในการรักษาและบำบัดโรคต่าง ๆ ได้อีกด้วย อย่างไรก็ตาม ในเกาหลีมีข้อห้ามไม่ให้กินเนื้อหมูคู่กับรากบัว เพราะเชื่อว่าอาจทำให้ท้องเสียได้

8) ปลาและอาหารทะเล ปลาและสัตว์ทะเลนานาชนิดนับเป็นวัตถุดิบหลักในการประกอบอาหารสำหรับชาวเกาหลีที่อาศัยอยู่ใกล้แถบมหาสมุทร เนื่องจากภูมิประเทศเป็นคาบสมุทรขนาดใหญ่และมีพื้นที่ส่วนใหญ่ติดกับทะเล จึงจับปลาและสัตว์ทะเลอื่น ๆ ได้ตลอดทั้งปี สัตว์ทะเลจำพวกหอยและปลาหมึก ทั้งปลาหมึกกระดอง ปลาหมึกยักษ์ และปลาหมึกกล้วยสามารถนำมาปรุงอาหารได้หลากหลาย โดยจะต้มเป็นน้ำซุ๊ปหรือกินสด ๆ คู่กับซอสโคชูจัง หรือเป็นส่วนผสมในอาหารอื่น ๆ ก็ได้ ส่วนปลาทะเลนั้นนำมาทำได้หลายเมนู ทั้งกินสด ๆ อย่าง บัง ต้ม ตากแห้ง หรือทำเป็นซุ๊ปและสตูก็ได้ หากช่วงไหนจับปลาได้มากยังสามารถนำมาดองเกลือเพื่อทำอาหารที่เรียกว่า จอทกาล (Jeotgal) เพื่อยืดอายุอาหารให้เก็บไว้ได้นานขึ้น หรือนำมาตากแห้งก็ได้เช่นกัน

9) พืชผัก ในอาหารเกาหลีมักมีผักเป็นส่วนผสมมากมายหลายชนิด ชาวเกาหลีชื่นชอบทั้งการกินผักสด ๆ และผักที่นำไปดองจนมีรสชาติต่าง ๆ รวมถึงนำผักมาเป็นส่วนผสมในอาหารจำพวกน้ำซุ๊ป ผัด สตู หรืออาหารประเภทอื่น ๆ ด้วย ผักที่พบทั่วไปบนโต๊ะอาหารเกาหลี ได้แก่ หัวไชเท้า กะหล่ำปลี แตงกวา มันฝรั่ง มันเทศ ผักโขม หอมแดง กระเทียม พริก พืชทะเล

ทุกวันนี้ เห็นต่าง ๆ และรากบัว เป็นต้น ส่วนผักใบเขียวจะเรียกรวม ๆ กันว่า ชวินามุล (Chwinamul) รวมถึงผักป่าชนิดต่าง ๆ เช่น หน่อของต้นเฟินหรือราก Bellflower ของเกาหลี ซึ่งจะกินและเก็บเกี่ยวเฉพาะฤดูกาล พืชสมุนไพรอย่างโสม Wolfberry Codonopsis Pilsula และ Angelica Sinensis ก็เป็นส่วนผสมที่นิยมนำมาประกอบอาหารเช่นกัน เช่น นำมาเป็นเครื่องปรุงของซัมแกทัง (Samyetang)

10) อาหารมังสวิรัต นอกจากชาวเกาหลีจะนิยมรับประทานเนื้ออย่างหรือหมูย่างแล้ว ชาวเกาหลีที่นิยมกินมังสวิรัตก็มียู่มากเช่นกัน อาจพูดได้ว่าการกินมังสวิรัตในเกาหลีนั้นได้รับอิทธิพลมาจากพุทธศาสนาที่เผยแพร่เข้ามาตั้งแต่สมัยราชวงศ์โครยอเป็นต้นมา และยังแพร่หลายมาจนถึงปัจจุบัน เมนูข้าวยาพิบิบที่บางครั้งจะเห็นว่ามีเนื้อสัตว์ขอยใส่แซมมาบ้างนั้นเป็นสูตรที่ดัดแปลงมา เพราะพิบิบแต่เดิมเป็นเมนูอาหารมังสวิรัต โดยผักที่นำมาเป็นเครื่องก็จะเปลี่ยนไปตามฤดูกาล จึงมีรสชาติที่หลากหลาย นอกจากนี้ยังมีอาหารที่ทำจากเต้าหู้และกิมจิ ซึ่งเป็นอาหารหลัก ๆ สำหรับผู้ที่กินมังสวิรัตด้วย

ภาษา

ในละครเรื่องแดจังกึมนี้ จะเห็นได้ว่ามีภาษาหลากหลายชนิดที่ชาวเกาหลีใช้สำหรับการประกอบอาหาร ซึ่งสามารถสะท้อนได้ถึงวัฒนธรรมของชาวเกาหลีอย่างชัดเจน ดังรายละเอียดของภาษาแต่ละชนิดต่อไปนี้

- ซูจอ (Sujeo) คือ ซูดซ็อนด้ามยาวและตะเกียบทรงแบนรีที่เป็นอุปกรณ์กินอาหารมาตรฐานของเกาหลี ทั้งซ็อนและตะเกียบทำจากโลหะและมีผิวลื่น ซึ่งคำว่าซูจอเป็นการรวมคำ 2 คำเข้าไว้ด้วยกัน นั่นคือคำว่า ซูทการัค (Sutgarak) ที่แปลว่าซ็อน และคำว่า จอทการัค (Jeotgarak) ที่แปลว่าตะเกียบ

- ตะเกียบ เป็นเครื่องมือกินอาหารซึ่งเป็นที่คุ้นเคยกันดีในแถบเอเชีย ตะเกียบของชาวเกาหลีที่นิยมใช้มักเป็นตะเกียบโลหะ โดยตามธรรมเนียมเดิมของเกาหลีมักใช้ตะเกียบที่ทำมาจากทองเหลืองหรือเงิน ซึ่งธรรมเนียมนี้มีมาตั้งแต่สมัยปกครองด้วยระบอบกษัตริย์ เนื่องจากในวังจะต้องมีการทดสอบพิษในอาหารทุกจานก่อนนำขึ้นถวายพระราชินีเพื่อป้องกันการลอบปลงพระชนม์ เพราะตะเกียบโลหะมีคุณสมบัติเปลี่ยนสีเมื่อถูกพิษในอาหาร แม้ทุกวันนี้ไม่ต้องทดสอบพิษในอาหารแล้ว แต่ตะเกียบโลหะก็ยังมีข้อดีอื่น ๆ ที่ทำให้ไม่เลิกใช้นั่นคือ ทนทานและล้างทำความสะอาดง่าย

ตะเกียบของเกาหลีมีรูปทรงแบนรี ต่างกับตะเกียบญี่ปุ่นและจีนที่เป็นทรงกลม สาเหตุมาจากความแตกต่างทางวัฒนธรรม โดยชาวเกาหลีรู้สึกว่าการใช้ตะเกียบทรงแบนรีของตนนั้นใช้

งานได้สะดวกกว่า นอกจากนี้ยังมีรายละเอียดปลีกย่อยที่เป็นเอกลักษณ์ เช่น ลักษณะเรียวยาวตรงส่วนที่ใช้คีบอาหารและหน้าตัดตรงปลายด้านจับเป็นรูปสี่เหลี่ยมมุมฉาก บางแบบอาจทำลวดลายไว้ส่วนปลายด้านที่ใช้คีบอาหารโดยมักทำรอยเป็นแนวขวางหลาย ๆ แนว เพื่อให้สามารถคีบจับได้ง่ายขึ้น โดยเฉพาะอาหารที่มีความลื่นในตัวมาก ๆ จำพวกเต้าหู้หรือถั้ว ลายเหล่านี้นจะช่วยให้อาหารได้โดยไม่ร่วงหลุดจากตะเกียบ

ถ้าเป็นตะเกียบที่มีราคาแพง ตรงส่วนปลายด้านมือจับอาจมีไขเล็ก ๆ คล่องตะเกียบทั้งสองข้างเข้าไว้ด้วยกัน เพื่อป้องกันไม่ให้คู่ของตะเกียบสูญหายหรือสับเปลี่ยนกัน นอกจากนี้ยังอาจมีการตกแต่งอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นส่วนที่มือจับเพื่อเพิ่มความหรูหราและสวยงามให้กับตะเกียบ ทั้งการสลักเสลาเป็นลวดลายหรือติดเครื่องประดับต่าง ๆ ชาวเกาหลีไม่ได้ใช้ตะเกียบคีบอาหารเข้าปากเท่านั้น แต่ยังใช้คีบอาหารใส่ช้อนสำหรับนำอาหารเข้าปากอีกทีด้วย

- ช้อนยาว ชาวเกาหลีใช้ช้อนเพื่อกินข้าวและตักน้ำซุป โดยมารยาทแล้วจะใช้ช้อนตักซุปหรือข้าวก่อน จากนั้นวางช้อนแล้วจึงใช้ตะเกียบคีบกับข้าวตามแต่จะไม่ใช่ทั้ง 2 มือถือช้อนและตะเกียบพร้อม ๆ กันโดดเด็ดขาด เพราะถือว่าเป็นมารยาทที่ไม่ดี ซึ่งสาเหตุที่ช้อนต้องมีด้ามยาวก็เพื่อความสะดวกในการเอื้อมตักกับข้าวที่อยู่ไกล และเพื่อสะดวกในการตักของร้อนด้วย ตรงนี้เป็นจุดแตกต่างจากวัฒนธรรมญี่ปุ่นที่สามารถยกถ้วยขึ้นชดได้เลย หรือชาวจีนซึ่งนิยมใช้ช้อนเซรามิกแบบสั้นตักซุป

- ตู้กเบกิ (Dduk Bae Ki) หรือซามข้าวแบบดั้งเดิมของเกาหลี ทำจากโลหะและมีฝาปิดคล้ายบาตรพระขนาดจิ๋ว ได้รับการออกแบบมาเพื่อเก็บกักความร้อนของข้าว ดังที่ทราบกันว่าในเกาหลีมีฤดูหนาวที่ยาวนาน ซามข้าวแบบนี้จะช่วยรักษาอุณหภูมิของข้าวให้ร้อนได้นาน อีกทั้งเวลาอุ่นก็สามารถวางบนเตาได้เลย โลหะเช่นทองเหลืองที่นำความร้อนได้ดีจะทำให้ข้าวอุ่นขึ้นอย่างรวดเร็ว แต่ในปัจจุบันหม้อหุงข้าวแทบทุกรุ่นมีระบบอุ่นร้อนในตัว จึงทำให้ซามข้าวลักษณะนี้ไม่มีความจำเป็นด้านการใช้งานอีกแล้ว แต่ลักษณะที่สะท้อนให้เห็นเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของเกาหลีอย่างชัดเจนยังทำให้พบเห็นซามข้าวแบบนี้ได้ทั่วไป นอกจากซามข้าวโลหะแล้ว วัสดุอีกชนิดที่นิยมใช้ทำซามข้าวคือ เซรามิก ซึ่งมีทั้งแบบที่เคลือบผิวและแบบที่ไม่ได้เคลือบสามารถเก็บกักความร้อนได้เหมือนกัน

- โดลซด (Dolsot) หรือหม้อหินร้อน เป็นอีกภาชนะหนึ่งที่ใช้สำหรับชาวเกาหลี เพราะอากาศที่หนาวเย็น ทำให้อาหารร้อน ๆ ซึ่งเพิ่งทำเสร็จใหม่ ๆ นั้นเย็นลงได้ ฉะนั้นหม้อหินร้อนจะช่วยได้มาก เพราะด้วยคุณสมบัติที่ร้อนง่ายและร้อนเร็ว อีกทั้งการเก็บความร้อนไว้ได้นานทำให้ชาวเกาหลียังกินอาหารร้อน ๆ จากหม้อนี้ได้ หม้อหินร้อนนี้ทำมาจากหินตุ๊กตาจีน ซึ่งมีอยู่

อย่างจำกัดในประเทศเกาหลี อาหารเกาหลีที่มักเสิร์ฟในหม้อหินร้อนนี้ ได้แก่ พิปปิบับ กิมจิจิกเก ซังเกตัง เป็นต้น

2. วัฒนธรรมด้านการแต่งกาย

จากการวิเคราะห์เนื้อหาละครเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวงในวัฒนธรรมด้านการแต่งกายนั้น พบว่า ตัวละครในเรื่องนี้แต่งกายด้วยชุดฮันบก ซึ่งถือเป็นชุดประจำชาติของชาวเกาหลี และเป็นชุดฮันบกในสมัยโชซอน โดยการแต่งกายในละครเรื่อง แดจังกึม นี้ แบ่งได้เป็น 2 แบบ คือ การแต่งกายของนางกำนัลและการแต่งกายของชาวบ้านธรรมดา

2.1 การแต่งกายของนางกำนัล

สำหรับการแต่งกายของนางกำนัลนั้น ปกตินางกำนัลจะใส่สีเขียว แต่เมื่อทำงานตามที่แตกต่างกัน เช่น ห้องเครื่อง จะใส่สีม่วงทับ (คำว่า "ม่วง" ของเกาหลีออกแดง เลยดูเป็นสีแดง จริงแล้วเป็นสีม่วง เช่นเดียวกับนางกำนัลห้องเย็บปัก ซึ่งในละครเป็นคนละม่วง จริง ๆ แล้วน่าจะเป็นม่วงเดียวกัน และนางกำนัลยังมีชุดทางการในวัง เรียกว่า ฮวาลยอ (ชุดที่เอามือซุกเข้าไปได้ เพราะสตรีในวังจะต้องปกปิดมือและเท้า) ของนางกำนัลเป็นสีคราม

ภาพที่ 4.42

การแต่งกายตามปกติของนางกำนัลในวัง

ภาพที่ 4.43
ชุดของนางกำนัลห้องเครื่อง

ส่วนของซังกุงนั้น จะเป็นฮวาลยอสีเขียว ถ้าเป็นซังกุงตำแหน่งสูง ฮวาลยอสีจะเขียวเข้ม ซังกุงยังมีชุดพิธีการที่สูงขึ้นไปอีก เรียกว่า วอนซัม เป็นชุดผ่าจนถึงรักแร้ และมีชายแขนเสื้อที่ยาวจรดพื้น

ภาพที่ 4.44
การแต่งกายของซังกุงสูงสุด

ส่วนนางกำนัลที่ได้รับเลื่อนขั้นให้เป็นซังกุงแล้วต้องสวมที่ครอบผมซึ่งทำจากผมปลอม (คาเซ) ถ้าที่ครอบผมมีขนาดใหญ่อลังการ และสวยงามเท่าใด ก็จะแสดงได้ถึงยศลำดับชั้นสูง นอกจากนี้ซังกุงชั้นสูงจำเป็นต้องประดับคังโดซึ่งเป็นผ้าสีสด เพื่อบ่งบอกลำดับชั้นของตัวเอง

ไว้ที่ครอบผมด้วย แต่การใส่ผมปลอมอลังการได้ยกเลิกไปในการปฏิรูปของพระเจ้าย็องโจ ผมปลอมจึงใส่เฉพาะในพิธีสำคัญเท่านั้น

ภาพที่ 4.45
ทรงผมของนางกำนัล

2.2 การแต่งกายของชาวบ้าน

การแต่งกายโดยทั่วไปของชาวบ้านนั้น จะแต่งกายด้วยชุด “ฮันบก” ซึ่งถือเป็นชุดประจำชาติของเกาหลีด้วย ชาวเกาหลีในอดีตจะสวมใส่ฮันบกเป็นชุดประจำวัน ลักษณะของเสื้อผ้าที่สวมใส่นั้นมีผลมาจากอิทธิพลของธรรมชาติอยู่ไม่น้อย อย่างที่ทราบกันดีว่าประเทศเกาหลีนั้น แม้จะมีภูมิศาสตร์ตั้งอยู่ระหว่างจีนกับญี่ปุ่นก็จริง แต่เป็นเขตที่มีอากาศหนาวมากกว่าอากาศร้อน เสื้อผ้าที่สวมใส่จึงมีลักษณะของการคลุมที่ค่อนข้างจะมิดชิดจากลมหนาว หากมองจากอิทธิพลของเสื้อผ้าที่สวมใส่ที่เรียกว่า ฮันบก อาจจะกล่าวได้ว่ามีอิทธิพลตามแบบอย่างมองโกล มากกว่าที่จะมีจากจีนหรือญี่ปุ่น และฮันบกก็มีพัฒนาการของตัวเองมาตามยุคสมัยอย่างต่อเนื่อง

ชุดฮันบกมีข้อปลีกย่อยในการประดับตกแต่งอยู่พอสมควร ส่วนที่สำคัญเป็นสองส่วนหลัก คือสำหรับผู้หญิงจะมีเสื้อที่สวมเรียกว่า “ชอกอริ” และกระโปรงบานเรียกว่า “ชีมา” ขณะที่ของผู้ชายจะใส่เสื้อที่เรียกว่า “ชอกอริ” เช่นกัน แต่ช่วงล่างจะเป็นกางเกงเรียกว่า “พาจิ”

ผ้าที่นำมาใช้ในการตัดชุดมีหลากหลายชนิดตามแต่วัสนิยมและชนชั้น ส่วนใหญ่ที่ปรากฏนอกเหนือจากผ้าไหมแล้วยังมีผ้าแพร ผ้าป่าน และผ้าฝ้าย ซึ่งในแต่ละชนชั้นจะเลือกผ้ามาใช้แตกต่างกันตามฐานะและลวดลายที่ปรากฏก็ยังสามารถบ่งบอกถึงชนชั้นได้อย่างหนึ่งด้วย การแต่งกายหรือตัดชุดสำหรับสามัญชนทั่วไปไม่ได้กำหนดว่าต้องเป็นสีใด ขึ้นอยู่กับ

รสนิยมของผู้สวมใส่เป็นหลัก แต่สีสันของผ้าที่ชาวเกาหลีใช้ในการแต่งกายตามธรรมเนียมสมัยก่อนนั้น จะมีสีหลักอยู่ 5 สี คือ

1) สีขาว เป็นสีที่บุคคลทั่วไปสวมใส่ อันแสดงถึงความเป็นกลางและจิตใจบริสุทธิ์

2) สีแดง เป็นสีแห่งโชคกลางและความมั่งคั่ง นิยมใช้เป็นสีชุดเจ้าสาว

3) สีน้ำเงินอมม่วง เป็นสีแห่งความเสมอและเที่ยงตรง มักสวมใส่เป็นส่วนประกอบของนางใน และเป็นสีของเสื้อคลุมตัวนอกของเจ้าหน้าที่ในราชสำนัก

4) สีดำ เป็นสีแห่งความไม่สิ้นสุดและการสร้างสรรค์ มักใช้เป็นสีของหมวกของผู้ชาย

5) สีเหลือง เป็นสีที่ถือเป็นสัญลักษณ์ศูนย์กลางของจักรวาล ใช้สำหรับราชวงศ์เท่านั้น ถือเป็นสีต้องห้ามสำหรับสามัญชน

สำหรับชุดฮันบกของผู้ชายจะมีความซับซ้อนน้อยกว่าผู้หญิง แต่ก็ไม่แตกต่างกันมากนักกล่าวคือด้านในจะสวมกางเกงในหรือแพนทีเช่นกัน และท่อนบนจะมีเสื้อแขนสั้นรองเอาไว้ชั้นหนึ่งเรียกว่า “บันโซเม” เป็นเสื้อรัดรูป ชั้นนอกจะสวมเสื้อที่เรียกว่า “จอกิริ” เป็นเสื้อแขนยาวไม่มีปก ไม่มีกระเป๋าดูโบเพื่อความสวยงามเหมือนกันผู้หญิง ท่อนล่างชั้นนอกจะสวม “พาจี้” เป็นกางเกงยาวหลวม ๆ รวบปลายขาไว้ด้วยเทนิม ซึ่งเป็นแถบผ้าใช้มัดขาจากตรงข้อเท้า ที่พิเศษคือมักจะสวมหมวกที่เรียกว่า “ทังก็อน” เป็นหมวกสีดำไม่มีปีก ลักษณะเป็นผ้าโปร่งรัดรอบศีรษะ แล้วสวมทับด้วย “คัซ” ซึ่งเป็นหมวกทรงสูงมีปีก สานด้วยขนม้าสีดำ หรือสวมหมวกอีกหลายชนิดตามแต่ฐานะของผู้สวมใส่ นอกจากนั้นตามแต่สถานการณ์ซึ่งอาจจะยังสวมเสื้อกั๊ก “โจะกิ” ซึ่งมีกระเป๋ามีไม่มีแขน หรือคลุม “ทูรมาคิ” ที่เป็นเสื้อคลุมยาวถึงน่องทับอีกชั้นหนึ่ง

ส่วนชุดฮันบกของผู้หญิงนั้น ชั้นในชุดจะมีการสวมกางเกงชั้นในที่เรียกว่า “แพนที” ต่อมาจะมีผ้าแถบผืนใหญ่สวมอีกชั้นหนึ่ง ส่วนนี้เรียกว่า “ซอกชีมา” จะใช้มัดอกแทนยกทรง ในปัจจุบันการสวม “ซอกชีมา” โดยการรัดหน้าอกให้แน่นนั้นก็เพราะชาวเกาหลีในอดีตเชื่อว่าสตรีที่มีหน้าอกโต จะเป็นคนโง่และอากัปกิริยาไม่น่าคบหาสมาคม ต่อจากนั้นจะเป็นชั้นของ “ชีมา” หรือกระโปรงยาวกรอมเท้า ขอบเอวสูงเย็บจีบรอบแล้วรวบขึ้นเหนืออก ผ้าที่ใช้ส่วนใหญ่มักจะมีประอบกันหลายชั้น ขณะที่เสื้อหรือ “จอกิริ” เป็นเสื้อที่สวมด้านนอกจะมีลักษณะพิเศษคือแขนยาวแต่ตัวสั้น โดยชายเสื้อจะอยู่ต่ำกว่าอกเพียงเล็กน้อยและไม่มีปก แต่จะนำตัวเสื้อซ้อนทับและไขว้มาผูกกันที่ด้านหลัง ส่วนบริเวณหน้าอกจะมีการผูกโบเอาไว้ที่ด้านขวา ลักษณะของโบที่ผูกมักจะมีขนาดใหญ่และมีชายยาวเพื่อความสวยงามดูดีตา โบดังกล่าวเรียกว่า “อตกิริม”

มักจะปล่อยสายยาวพาดตามกระโปรงขึ้นมาเป็นเอกลักษณ์อีกอย่างหนึ่งที่ไม่อาจมองข้ามนั่นคือ คอเสื้อของชุดฮันบกที่เป็นเอกลักษณ์ชัดเจนนั่นคือจะมีสีขาวเรียกว่า “ดองจีอง” นอกจากนั้นยังอาจมีส่วนประกอบอื่นที่นำมาใช้ให้เข้ากับความสะดวก อาทิ พอซอน คือ ถุงเท้าที่มักจะสวมใส่ในฤดูหนาว “ทูรูมาคี” เป็นเสื้อคลุมเพื่อกันหนาวอีกชั้นหนึ่ง หรือแม้แต่รองเท้า เรียกว่า “โกมุชิน” เป็นรองเท้ายางสีขาวปลายงอน เป็นต้น

ภาพที่ 4.46

ชุดฮันบกของชาวบ้านผู้ชายและผู้หญิง

ทรงผมและเครื่องตกแต่งทรงผม

ในยุคโชซอนมีความเชื่อกันว่า ผู้หญิงที่ยังมีผมหนาเท่าไร ผู้หญิงคนนั้นคือผู้หญิงที่งดงาม จึงทำให้หญิงสาวที่ยังไม่ได้แต่งงานจะไว้ผมยาวแล้วถักเปียยาว ยิ่งยาวเท่าไรก็ยิ่งดูสวยงามมากยิ่งขึ้น แต่หญิงสาวที่ออกเรือนก็จะนิยมถักเปียแล้วขดเป็นวงกลมกลางกระหม่อม ซึ่งเป็นการโอ้อวดฐานะที่ร่ำรวย ยิ่งใครมีเครื่องตกแต่งประดับประดาทรงผมหรูหรา มาก ก็ยิ่งแสดงให้เห็นว่ามีฐานะทางสังคมมากขึ้นเท่านั้น และความที่ผมมีค่า จึงทำให้หญิงสาวชาวบ้านที่มีฐานะยากจนบางคนถึงกับนำผมของตัวเองไปขาย

สำหรับทรงผมที่ปรากฏในละครเรื่องแดจังกึม นั้น มีดังต่อไปนี้

1) ทรง “ตัดอินมอริ” หรือ “การถักเปีย” เป็นทรงผมที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายในสมัยโชซอน ผู้หญิงที่ยังไม่ได้แต่งงานจะทำผมทรงนี้ ซึ่งการทำผมทรงนี้ก็ทำได้ง่าย โดยแสกกลางด้านหน้า จากนั้นก็ถักเปียทั้งสองข้างให้มาบรรจบกันที่ด้านหลังและรวมเปียให้เป็นอันเดียวกัน ต่อจากนั้นก็ให้ถักเปียไปจนสุดปลายผม และผูกเชปโบรีแดงก็ ซึ่งเป็นผ้าสีแดงไว้ที่ปลายผม

ภาพที่ 4.47
ผมหง “ตัดอินมอริ”

ภาพที่ 4.48
เซปี่บุรีแดงก็

2) ทรง “คาเซ” หรือ “อินจันมอริ” เป็นทรงที่ถือว่าเป็นสัญลักษณ์ของผู้หญิงที่แต่งงานแล้ว ทรงคาเซ คือ การถักเปียแล้วม้วนขึ้นไปขมวดรอบศีรษะ ทรงผมนี้นับว่าได้รับอิทธิพลมาจากเมืองจีน และเริ่มเป็นที่นิยมเป็นอย่างมากในสมัยพระเจ้ายองโจกับสมัยพระเจ้าซองโจ ในสมัยพระเจ้าซุกจงทรงผมหงแบบคาเซจะดูหรูหรามากที่สุด โดยวิกผมที่ใช้ทำนั้นมีราคาแพงมาก เทียบได้กับบ้านมุงหลังคากระเบื้องหลาย ๆ หลังรวมกัน (ในสมัยก่อนบ้านที่มุงหลังคากระเบื้อง จะเป็นบ้านที่บ่งบอกว่าเจ้าของบ้านมีฐานะร่ำรวยหรือไม่ก็เป็นคนระดับชนชั้นขุนนาง) เลยทีเดียว ซึ่ง

ก็เผยให้เห็นถึงความฟุ้งเฟ้อและฟุ่มเฟือยของคนที่มีฐานะ แต่น้ำหนักของวิกผมแบบคาเซมี น้ำหนักมาก จนบางครั้งเกินกว่าที่ศีรษะของหญิงสาวจะรับน้ำหนักได้ จึงทำให้หญิงสาวสูงศักดิ์หลายต่อหลายคนในสมัยนั้นเกิดปัญหาด้านสุขภาพตามมา เมื่อเป็นเช่นนี้ ในช่วงสมัยพระเจ้าของโจ (หรืออีกชื่อหนึ่งคือ “ลีซาน”) ซึ่งตรงกับปี 1788 ก็ได้มีการออกกฎระเบียบห้ามทำทรงผมแบบนี้ อีก ทั้งนี้เพื่อสุขภาพของประชาชนนั่นเอง

ภาพที่ 4.49

ผมทรง “คาเซ” หรือ “ออนจินมอริ”

3) ทรง “ชอบจีมอริ” ภายหลังจากที่พระเจ้าของโจได้ออกกฎหมายห้ามหญิงสาวทำผมทรงคาเซแล้ว บรรดาหญิงสาวที่อยู่ภายในพระราชวังก็หันมาเกล้ามวยผมแทน โดยขมวดปลายผมไว้ที่ท้ายทอย แล้วนำปิ่นปักผม ภาษาเกาหลีเรียกว่า ฟินยอ มาปักเอาไว้ โดยผมทรงชอบจีมอรินี้จะแยกยศและตำแหน่งตามวัสดุที่ใช้ทำปิ่นปักผม เป็นการบ่งบอกฐานะและวรรณะของผู้ใช้ โดยปิ่นปักผมในยุคโชซอนมักจะทำด้วยทอง เงิน นิกเกิล ทองเหลือง ไข่มุก หยกเขียว ปะการัง ไม้ เขา สัตว์ และกระดูก เป็นต้น สำหรับปิ่นปักผมที่ทำด้วยทอง เงิน และเพชรพลอยนั้น มีไว้ซึ่งพระราชินี เจ้าหญิงและบรรดาเชื้อพระวงศ์เท่านั้น สำหรับหญิงชนชั้นธรรมดาจะใช้ปิ่นปักผมที่ทำด้วยไม้ เขา สัตว์ และกระดูกเท่านั้น

ภาพที่ 4.47
ผมทรง “ชอปจีมอริ”

ภาพที่ 4.51
พินยอ

4) ทรง “ออยอมอริ” หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งได้ว่า “ไต่ะยามอริ” เป็นทรงผมที่ตกแต่งอย่างประณีต โดยการถักเปียขึ้นไปด้านบนและประดับประดาด้วยเครื่องประดับที่หรูหรา ซึ่งเราเรียกว่า “ตอลซัม” เป็นทรงผมที่เหล่าหญิงชั้นสูงภายในพระราชวังมักจะทำกัน โดยตอลซัมทำมาจากหยกที่แกะสลักอย่างงดงาม ซึ่งอาจจะทำเป็นรูปวงกลม รูปสี่เหลี่ยมหรือรูปผีเสื้อก็ได้ จากนั้นก็จะประดับประดาไปด้วยอัญมณี 7 สี ไข่มุก และเพชรพลอยต่าง ๆ อย่างงดงาม ซึ่งตอลซัมแต่ละชนิดเป็นการบ่งบอกถึงยศถาบรรดาศักดิ์ของผู้สวมใส่ได้เป็นอย่างดี

ภาพที่ 4.52
ผมทรง “ออยอมอริ”

ภาพที่ 4.53
ตอลซัม

5) ทรง “ตอลซัมอริ” ผมทรงนี้เป็นทรงที่ต่อยอดมาจากทรงออยอมอริ โดยการนำเอาตอลซัม ซึ่งเป็นเครื่องประดับทรงผมสีดำรูปร่างคล้ายกับผีเสื้อ จัดวางบนวิกแบบออยอมอริอีกชั้น ซึ่งดูเฝื่อน ๆ เหมือนกับเป็นผมจริง ๆ เพราะตอลซมนั้นจะพันด้วยไหมสีดำขลับ เมื่อวางตอลซัมไปแล้ว จากนั้นก็เสียบปิ่นปักผมอันใหญ่ลงไปอีกและอาจจะใช้ผ้าสีแดงอมม่วงผูกเป็นโบไว้ด้านข้างอีกครั้งก็ได้ สำหรับผมทรงนี้ถือเป็นทรงผมแบบเต็มยศของบรรดาหญิงสาวในวังที่มักจะใช้แต่งกันในงานพระราชพิธีตอนสมัยต้นยุคโชซอน

ภาพที่ 4.54
ผมทรง “ตอคูจิมอริ”

ชนิดของเครื่องตกแต่งทรงผม

“ฮวาควัน” และ “ชกทური” เครื่องประดับทั้งสองชนิดนี้เป็นเครื่องประดับที่ใช้ในพระราชพิธีของผู้หญิงที่ออกเรือนแล้ว ฮวาควันจะมีลักษณะคล้ายกับหมวกอันเล็ก ๆ ประดับประดาด้วยสีสันทึงดงามและหรูหรา เปรียบเหมือนมงกุฎที่ชาวโซซอนใส่กัน ส่วนชกทურიจะมีสีสน้อยกว่าและใช้เป็นเครื่องประดับชนิดหนึ่งของเจ้าสาวในพิธีแต่งงาน ซึ่งทั้งฮวาควันและชกทურินั้น เริ่มใช้กันในสมัยพระเจ้ายองโจและพระเจ้าซองโจ และเนื่องจากว่ามีการห้ามทำผมทรงคาเซ รวมถึงวิกผมแบบคาเซ ดังนั้นจึงมีการสนับสนุนให้หญิงสาวในวังเริ่มใช้ฮวาควันและชกทური จนกลายเป็นที่แพร่หลายในปลายสมัยยุคโซซอนนั้น เครื่องประดับทั้งสองอย่างนี้กลายมาเป็นเครื่องประดับหนึ่งของพระราชพิธีสำคัญต่าง ๆ ภายในพระราชวัง

ภาพที่ 4.55
ฮวาควัน

ภาพที่ 4.56

ชกพูรี

3. วัฒนธรรมด้านสถานที่ท่องเที่ยว

ในการถ่ายทำละครเรื่องแดจังกึมนี้ ได้ใช้สถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญหลาย ๆ แห่ง เพื่อเป็นฉากของละคร ซึ่งต่อมาสถานที่ต่าง ๆ เหล่านั้น สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวเข้ามายังประเทศเกาหลีได้อย่างมากมาย ทั้งนี้สามารถแบ่งเป็นโซนหลัก ๆ ได้ 3 โซน คือ

3.1 กรุงโซลและบริเวณใกล้เคียง ประกอบด้วย

3.1.1 แดจังกึม ธีมปาร์ค (Daejangguem Theme Park) เป็นฉากที่สร้างขึ้น เพื่อใช้ถ่ายทำละครเรื่องนี้ ภายในมีสำนักพระราชวัง ห้องสำหรับพวกข้าราชการ และห้องพักอาศัยของขุนนาง นอกจากนี้ยังมีบริเวณห้องเครื่องที่นางก้านัลใช้ปรุงอาหารให้พระราชชาด้วย

3.1.2 พระราชวัง Hwaseong Haenggung ในเมืองซูวอน เป็นฉากในช่วงที่ จังกึมวัยเด็กได้รับการฝึกฝนการปรุงอาหาร และฉากที่มีการแข่งขันการทำอาหาร

3.1.3 พระราชวังชางด็อกกุง เป็นฉากที่พระเจ้าจุงจงได้ตรัสกับแดจังกึม

3.1.4 หมู่บ้านพื้นบ้านเกาหลี(Korean Folk Village) ฉากที่จังกึมคลอดบุตร ที่เกิดกับนายทหารมินจุงโฮ และเป็นสถานที่ที่จังกึมใช้รักษาคนไข้ในหมู่บ้านด้วย

3.2 ตอนกลางและตอนใต้ของประเทศเกาหลีในจังหวัด Jeollabuk-do และ Jeollanam-do

3.2.1 วัด Seonunsa ที่เมือง Gochang จะเป็นฉากของถ้า Jinheunggul ที่ อยู่ใกล้บริเวณวัด ซึ่งเป็นสถานที่ที่จังกึมหลบซ่อนจากทหาร และเป็นฉากที่แม่ของจังกึมนั่งอยู่คนเดียวในถ้ำแล้วเสียชีวิต นอกจากนี้บริเวณรอบ ๆ วัดก็ใช้เป็นฉากถ่ายทำละครด้วย

3.2.2 วัด Naesosa ที่เมือง Buan จะเป็นฉากที่จังกึมถูกส่งออกไปอยู่ดูแลแม่
นมผู้ที่เคยดูแลพระราชินีจนแม่ล้มเสียชีวิตและทำพิธีศพที่นี่ วัดนี้จะมีต้นเมเปิ้ลเรียงไปตาม
ทางเดินจนถึงประตู Iljumum ซึ่งเป็นประตูทางเข้าวัด จะสวยงามมากในฤดูใบไม้ร่วงที่ใบไม้
เปลี่ยนเป็นสีแดง

3.2.3 หมู่บ้านพื้นเมือง Naganeupseong ที่เมือง Suncheon (Jeollanam-
do) ฉากของหมู่บ้านชาและเนื้อสัตว์ที่ผู้คนในหมู่บ้านเป็นโรค และใช้เป็นฉากของตลาดในสมัย
ราชวงศ์โชซอนด้วย

2.3.4 ชายหาด Byeonsan ที่เมือง Buan เป็นฉากที่จังกึมได้เห็นทะเลเป็น
ครั้งแรกในชีวิต ถือว่าเป็นชายหาดที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งของเกาหลี

3.1 บริเวณถ่ายทำบนเกาะเจจู (Jeju-do)

3.1.1 หมู่บ้านพื้นบ้านเจจู ใช้เป็นฉากที่จังกึมอยู่ในช่วงเรียนรู้การรักษาโรค
ช่วงที่เป็นผู้รับใช้ในหน่วยราชการ

3.1.2 ชายหาด Hyeopjae เป็นฉากที่มินจุงโฮยื่นส่งจังกึมลงเรือออกไปใน
ทะเล และเป็นฉากที่จังกึมวิ่งไปยังกระท่อมที่เป็นที่พักของเธอ โดยใกล้ ๆ กันก็จะมีถ้ำ Hyeopjaegul
และถ้ำ Ssangyonggul

3.1.3 Oedolgae ฉากที่จังกึมยืนอยู่คนเดียวบนหน้าผาแล้วมองออกไปที่
ทะเล เป็นจุดชมวิวที่สวยงามและมีชื่อเสียงจุดหนึ่งบนเกาะเจจู

เรื่อง เจ้าหญิงวุ่นวายกับเจ้าชายเย็นชา (Princess Hours)

ภาพที่ 4.57

เจ้าหญิงวุ่นวายกับเจ้าชายเย็นชา

ชื่อหนัง (เกาหลี/จีน) : (宮) / Goong (Gung)

ชื่อหนังอื่นๆ : Palace / Princess Hours (MBC Global Media) / Imperial

Household

นักแสดง : Yoon Eun Hye, Joo Ji Hoon, Kim Jeong Hoon, Song Ji Hyo

ผู้กำกับ : Hwang In Roe

จำนวนตอน : 24 ตอน

ประเภท : Romance Comedy

ผลิตโดย : Eight Peaks

ผู้เขียนบท : Manhwa by Park So-hee, In Eun Ah

ปี : 2549

ออกอากาศในเกาหลี : สถานีโทรทัศน์ช่อง MBC ทุกวันพุธ-พฤหัสบดี เวลา 21:55 น.

ตั้งแต่วันที่ 11 มกราคม 2549 - 30 มีนาคม 2549

ออกอากาศในไทย : สถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 7 ตุลาคม 2549 - 3 ธันวาคม 2549 ทุกวันเสาร์-อาทิตย์ เวลา 9.15 น. - 11.00 น. (ฉายซ้ำ เริ่ม 10 มีนาคม 2551-26 พฤษภาคม 2551) ทางช่อง 7 วันจันทร์ - อังคาร เวลา 8:30 - 10.30 น.

เนื้อเรื่องย่อ

ชิน แหยอง เด็กสาวมัธยมปลายต้องแต่งงานกับเจ้าชายลีชิน รัชทายาทหนุ่มที่มีนิสัยเย็นชาแห่งราชวงศ์เกาหลี ตามคำสัญญาที่ปู่ของเธอมีไว้กับอดีตพระราชองค์ก่อน แต่เจ้าชายลีชินกลับมีใจให้กับมิน โฮริน เพื่อนนักเรียนหญิงที่ใฝ่ฝันอยากจะเป็นนักบัลเล่ต์มืออาชีพ เจ้าชายลีชินตั้งใจว่าจะต้องแต่งงานกับโฮรินให้ได้ แต่แล้วเจ้าชายลีชินต้องผิดหวัง เมื่อโฮรินปฏิเสธที่จะแต่งงานด้วย เจ้าชายลีชิน จึงต้องจำใจที่จะแต่งงานกับแหยอง ตามคำสั่งของพระพันปี

หลังจากพิธีอภิเษกสมรส ชีวิตในวังของแหยองผ่านไปอย่างยากลำบาก เธอต้องเรียนรู้ประสบการณ์ใหม่ ๆ ทั้งคำราชาศัพท์ กฎระเบียบและสังคม รวมถึงต้องทำให้เจ้าชายลีชินหันมาสนใจและยอมรับในตัวตนของเธอให้ได้ แต่แล้วเหตุการณ์กลับพลิกผัน เมื่อในท้ายที่สุดกลายเป็นว่าทุกคนในวังต่างปรับชีวิตตามแหยองกันทุกคน

ความสัมพันธ์ระหว่างแหยองและเจ้าชายลีชินดูเหมือนจะเริ่มก่อตัวไปในทางที่ดีขึ้น แต่ก็เกิดเรื่องราววุ่นวายใหญ่โตขึ้นมา เมื่อมีภาพระหว่างเจ้าชายลีชินกับโฮริน อดีตแฟนสาวหลุดผ่านทางอินเตอร์เน็ต ทำให้แหยองเกิดความซึ้งซ่อนหมองใจ แถมยังเป็นการทำลายภาพลักษณ์ของเจ้าชายรัชทายาท ซึ่งในอนาคตจะต้องขึ้นปกครองประเทศเกาหลีอีกด้วย ส่งผลให้เหล่าเชื้อ

พระวงศ์เริ่มปรึกษาหารือกัน และลงความเห็นเห็นว่าเจ้าชายลีชินไม่มีความเหมาะสมพอที่จะขึ้นครองตำแหน่งพระราชา โดยลงความเห็นกันว่าจะมอบตำแหน่งเจ้าชายรัชทายาทให้แก่เจ้าชายยูล อดีตรัชทายาทที่ชีวิตพลิกผันไปอยู่ประเทศอังกฤษ ซึ่งเพิ่งเดินทางกลับมาพร้อมกับมารดา อดีตราชินีผู้ทะเยอทะยานที่หวังจะทวงบัลลังก์คืนให้กับลูกชาย ในขณะเดียวกันพระราชวงศ์ปัจจุบัน ก็แสดงออกอย่างชัดเจนว่า ต้องการให้เจ้าชายยูลขึ้นรับตำแหน่งเจ้าชายรัชทายาทแทนเจ้าชายลีชินด้วยเช่นกัน ซึ่งโดยส่วนตัวแล้ว เจ้าชายยูลเป็นผู้รักสันโดษ ไม่ยึดติดกับตำแหน่งเจ้าชายรัชทายาท แต่ในครั้งนี้นะเขากลับมีความต้องการที่จะแย่งชิงตำแหน่งเจ้าชายรัชทายาทกลับคืนมาเป็นของตนเอง เพียงเพราะเหตุผลเดียวคือ ต้องการครองคู่กับชายอง หญิงสาวที่ตนตกหลุมรัก

ราชวงศ์เกาหลีเริ่มระส่ำมากขึ้น เมื่อเกิดข่าวลือแพร่สะพัดไปทั่วว่า เจ้าชายยูลมีความสัมพันธ์กับพี่สะใภ้ของตนเอง ซึ่งถือเป็นเรื่องร้ายแรงผิดกฎหมายเหี้ยมโหด ในขณะเดียวกันไฮรินที่เคยปฏิเสธการแต่งงานกับเจ้าชายรัชทายาทลีชิน คิดจะแย่งเจ้าชายรัชทายาทลีชินกลับคืนมาเป็นของตนเองด้วยเช่นกัน

ตัวละคร

1. ตัวละครหลัก

- องค์ชายชิน หรือพระยศ แทจา จอนฮา (Taeja-Jeonha)

มีศักดิ์เป็นองค์ชายรัชทายาทที่มีสิทธิ์ขึ้นครองราชสมบัติเป็นพระราชาท่อจากพระราชบิดา องค์ชายทรงมีบุคลิกภายนอกที่เจ้ายศเจ้าอย่าง ชอบวางท่าและเอาแต่ใจตัวเอง แต่ทั้งหมดนี้มาจากการต้องการปิดบังบุคลิกที่แท้จริงของตัวเอง ด้วยความที่ทรงเก็บกดองค์ชายจึงพยายามไม่แสดงความรู้สึกที่แท้จริงใด ๆ ออกมาให้คนรอบข้างได้เห็น จึงดูเหมือนเป็นคนที่เงิบขี้น้ำใจอารมณ์จนถึงกับเย็นชาในทุก ๆ เรื่อง ไม่มีความรู้สึกโกรธ รู้สึกหนาวกับเหตุการณ์ใด ๆ ที่เกิดขึ้น จนบางครั้งดูเหมือนเป็นคนใจแคบ แต่โดยที่จริงแล้ว จิตใจลึก ๆ ขององค์ชายชิน ทรงเป็นคนที่ย่อนไหวมาก ตรงกันข้ามกับที่แสดงออกมาทุกอย่าง จิตใจโอบอ้อมอารี ละเอียดย่อน และยังมีอารมณ์ขันที่ถูกเก็บซ่อนไว้ในส่วนลึก ความละเอียดย่อนขององค์ชายจะเห็นได้จากการแอบเก็บตุ๊กตาหมีที่มีชื่อว่า “อัลเฟรด (Alfred)” เอาไว้เป็นเพื่อนเหงา ซึ่งเรื่องนี้เป็นสิ่งขัดแย้งกับบุคลิกภายนอกที่แสดงออกมาเป็นอย่างมาก การเก็บซ่อนอารมณ์ความรู้สึกที่แท้จริงนี้ทำให้ไม่มีใครทราบว่ที่แท้จริงแล้วองค์ชายทรงคิดอะไร ซึ่งองค์ชายก็จะโกรธมากหากใครค้นพบความลับในบุคลิกที่แท้จริงของพระองค์ องค์ชายชินยังเป็นผู้ชายที่สมบูรณ์แบบมรสาวยตาของสาว ๆ ช่างฝัน ทรงสง่างามและปรีชาในการกีฬาแทบทุกประเภท แต่ที่แท้จริงแล้ว นั่นคือการสร้างภาพพจน์ให้พระองค์ดูดีดั่งในสายตาของสังคมเท่านั้น เพราะโดยเนื้อแท้แล้ว พระองค์ก็คล้ายกับเด็กที่ถูกเลี้ยงมาอย่างมีทุกสิ่งทุกอย่างเพียบพร้อม จึงไม่เคยจริงจังกับเรื่องใด ๆ นัก ไม่ค่อยยอมรับผิดชอบ

กับสิ่งที่ตนกระทำ พระองค์จึงมองเห็นเรื่องทุกเรื่องเป็นเรื่องเล่น ๆ แม้กระทั่งที่พระองค์ต้องทรงอภิเษกกับสามัญชนตามรับสั่งของสมเด็จพระเจ้าปู่ก็ตาม

- องค์หญิงแชยอง หรือฟีกู มามา (Bi-ku mama)

ชื่อสกุลเต็ม คือ “ชิน แชยอง (Chin Chae-yeong)” เป็นเด็กสาวสามัญชนอายุเพียง 17 ปีเท่านั้น เป็นเด็กสาวช่างฝันที่มีความร่าเริงอยู่เสมอจนดูเหมือนไม่รู้จักโต ใส่ชื่อ บริสุทธิ และจริงใจ และด้วยบุคลิกเช่นนี้เองใคร ๆ ที่อยู่ใกล้เธอก็มักจะมีความสุขไปด้วยเสมอ โลกของแชยองนั้น สวยสดใสเสมอ เธอจึงมองโลกในแง่ดีทุก ๆ เรื่อง แม้กระทั่งเมื่อเธอต้องพบกับความผิดหวังหรือโชคร้าย แชยองก็ยังมองว่ามีหนทางแก้ไขได้เสมอ แชยองมาจากครอบครัวชนชั้นกลางที่พ่อแม่ต้องปากกัดตีนถีบเพื่อที่จะหาเงินมาให้พ่อกับค่าใช้จ่ายของครอบครัว แต่ก็มักจะหาไม่พอกิน จนกระทั่งต้องเป็นหนี้มากมาย แม้ว่าแชยองจะต้องอยู่กับโลกที่ตรงข้ามกับความฝันของเธอทุกประการ แต่เธอก็ยังคงเป็นเด็กสาวอารมณ์ดีที่มองโลกในแง่ดีตลอดเวลา และดูเหมือนว่าเรื่องราวเหล่านี้จะไม่เป็นอุปสรรคกดดันต่อชีวิตเธอนัก เมื่อเธอต้องอภิเษกกับองค์ชาย ชินเข้าไปอยู่ในวังแล้วนั่นเอง ที่เธอจึงเริ่มรับรู้สภาพแห่งความกดดันที่แท้จริง เพราะกำแพงวังนั้นได้ปิดกั้นตัวตนของเธอออกจากโลกที่เธอเคยรู้จักโดยสิ้นเชิง แต่ที่สร้างความอัดอั้นใจให้เธออย่างที่สุดก็คือ มันได้ปิดกั้นความคิดฝันของเธอทั้งหมดของเธอลงไปด้วย โลกของเธอจึงกำลังหดเล็กลง ๆ ไปทุกวัน เธอยังต้องรู้สึกอ้างว้างมากยิ่งขึ้น เมื่อเธอได้พบว่าเธอต้องถูกตัดขาดจากครอบครัวอย่างที่ไม่เคยคาดคิดมาก่อน ถึงแม้จะมีสิทธิในการพบกับพ่อแม่บ้าง แต่ก็ต้องอยู่ในการอนุญาตของทางราชสำนักเท่านั้น นี่คือการโอราณราชประเพณีอย่างหนึ่งในกฎของวังหลวงที่เธอจะฝ่าฝืนเสียมิได้ เพราะการฝ่าฝืนกฎใด ๆ หมายถึงอาญาโทษที่จะต้องได้รับตามมา นี่คือการที่เธอไม่เคยคาดคิดมาก่อน อย่างไรก็ตามเธอก็ไม่ยอมแพ้ เธอพยายามที่จะปรับตัวรับสภาพให้ได้ สิ่งที่ทำนั้นส่วนใหญ่ มักสวนทางกับกฎระเบียบต่าง ๆ ภายในวัง แต่ในท้ายที่สุดเธอก็สามารถชนะใจทุก ๆ คนได้ ก็ด้วยความใสซื่อบริสุทธิ์ของเธอนั่นเอง แชยองก็เช่นเดียวกันกับองค์ชายชิน ที่ทั้งสองไม่เคยมีความรักต่อกันมาก่อนที่จะอภิเษก แต่ต่อมาทั้งสองก็ค่อย ๆ เรียนรู้ซึ่งกันและกันจนสามารถค้นพบตัวตนที่แท้จริงของแต่ละคนได้ จนพัฒนาต่อไปกลายเป็นความรักอย่างสุดซึ้งที่เกิดขึ้นมาเองโดยไม่รู้ตัว แชยองเป็นผู้ค้นพบว่าแท้จริงแล้วองค์ชายชินมีชีวิตที่น่าเศร้าอยู่กับความบีบคั้นจากสภาวะการถูกรอชิงมาตั้งแต่เด็ก เธอจึงสงสารองค์ชายและเป็นผู้ทำลายกำแพงน้ำแข็งขององค์ชายออก เพื่อสอนให้องค์ชายชินผู้ไม่เคยสัมผัสกับโลกแท้จริงด้วยฝ่ามือและสองตาของตัวเอง ได้รู้จักกับความเป็นจริงของโลกด้วยสายตาอันกระจ่างแจ้ง

- องค์ชายยูล หรือซัง แดกุน (Sang-Daegun)

องค์ชายผู้นี้เป็นตัวแปรที่สำคัญ เนื่องจากเป็นต้นเหตุของการผูกปมเรื่องทั้งหมด ให้เรื่องต่าง ๆ ดำเนินกลายเป็นเรื่องราวรุกรายใหญ่โตขึ้นอันนำไปสู่เรื่องที่มีความสุขและทุกข์อีกมากมาย องค์ชายยูลผู้นี้ต้องพบกับเส้นทางชีวิตที่ผกผันมาตั้งแต่เด็กจนกระทั่งจบเรื่อง เป็นองค์ชายที่ประสบกับกับชะตากรรมที่น่าสงสารอยู่ตลอดเวลา ซึ่งองค์ชายน่าจะเป็นบุคคลที่เพียบพร้อมในทุกสิ่งทุกอย่าง หากไม่ประสบกับชะตากรรมที่เปลี่ยนแปลงชีวิตทั้งหมด โดยแต่เดิมนั้นองค์ชายยูลเป็นพระโอรสขององค์รัชทายาทที่แท้จริง พระบิดาขององค์ชายยูลเป็นโอรสองค์โตของอดีตพระราชินี ซึ่งเป็นพระเชษฐาของพระบิดาองค์ชายชิน จึงเป็นผู้มีสิทธิในราชบัลลังก์ที่แท้จริง และองค์ชายยูลก็ต้องเป็นองค์รัชทายาทลำดับต่อมาถัดจากพระบิดา แต่โชคชะตาหักเหทำให้พระบิดาองค์ชายต้องประสบอุบัติเหตุจนกระทั่งสิ้นพระชนม์ลง สิทธิในพระราชบัลลังก์จึงตกแก่พระอนุชา ก็คือพระบิดาขององค์ชายชินนั่นเอง ด้วยเหตุนี้สิทธิในการเป็นองค์รัชทายาทลำดับต่อมาจึงได้สลับมาเป็นขององค์ชายชินแทนด้วย องค์ชายยูลนั้นทรงมีบุคลิกภาพเป็นสุภาพบุรุษโรแมนติก นุ่มนวล สุภาพอ่อนโยน สุขุม ขอบบถกวี และรักศิลปะ ซึ่งต้องกันข้ามกับบุคลิกขององค์ชายชินทุกอย่าง และจากการที่พระองค์เติบโตขึ้นมาจากชีวิตนอกวังที่ได้ไปอยู่กับพระมารดาในต่างประเทศมาตั้งแต่เด็ก องค์ชายยูลจึงเป็นคนติดดิน ไม่ถือตัว และดูจะสามารถกลมกลืนกับชีวิตนอกวังได้ดีกว่าองค์ชายชิน นอกจากนี้องค์ชายยูลก็ยังมีความสามารถในด้านต่าง ๆ ที่ไม่แพ้องค์ชายชินอีกด้วย ทั้งสองพระองค์จึงเหมือนคู่แข่งกันมาตั้งแต่เด็ก

แต่ต่อมาเมื่อองค์ชายยูลเกิดไปหลงรักในตัวของเธออย่างจริงจังเข้า จึงทำให้บุคลิกของพระองค์ต้องเปลี่ยนไป จากองค์ชายที่มีแต่ความอบอุ่นและมองโลกอย่างมีเหตุผลกลายเป็นองค์ชายที่มีแต่ความริษยาและเริ่มเห็นแต่ตัว พยายามที่จะเอาชนะองค์ชายชินให้ได้ในทุกด้าน ทั้งการแย่งชิงในสิทธิแห่งราชบัลลังก์และสิทธิในตัวของเธอ ซึ่งองค์ชายยูลอ้างว่าเขาเป็นผู้มีสิทธิในทั้งสองสิ่งนี้อย่างแท้จริง หากพระบิดาของพระองค์ไม่ด่วนสิ้นพระชนม์ไปเสียก่อน แต่สุดท้ายด้วยความรักแท้ของเธอก็ปลุกตัวตนที่แท้จริงขององค์ชายกลับคืนมาในการเป็นผู้รับผิดชอบในบาปทั้งหมดที่พระมารดาเป็นผู้ก่อขึ้น ที่พระองค์คิดว่าควรมีส่วนในการรับผิดชอบด้วยมาตั้งแต่ต้น หากพระองค์ไม่ดื้อดึงที่จะแย่งชิงเธอมาจากองค์ชายชิน บันปลายชีวิตขององค์ชายยูลจึงต้องกลับสู่สภาพเดิม คือเป็นองค์ชายผู้อภัพอีกครั้ง

- มิน โฮริน

หญิงสาวผู้ทะเยอทะยาน เพียบพร้อมด้วยความเฉลียวฉลาดและชั้นเชิง ต้องการเอาชนะให้ได้ในทุกสิ่งทุกอย่าง ซึ่งเธอจะต้องแข่งขันกับเธอ แต่ก็ดูจะสู้โฮรินไม่ได้เลยใน

ทุกด้าน ด้วยความทะเยอทะยานนี้เองจึงทำให้เธอต้องสร้างตัวตนหลากหลาย ๆ ของตัวเองขึ้นมา พยายามทำตัวให้เป็นคนชั้นสูง แต่ความจริงแล้วเธอมาจากครอบครัวยากจน แม่ของเธอทำงานเป็นคนรับใช้ในบ้านของผู้ดี เธอจึงซึมซับเอาชีวิตของพวกผู้ดีมาไว้ตั้งแต่เด็ก มินโฮรินเป็นคนที่มุ่งมั่นต่อความสำเร็จในสิ่งที่ตัวเองฝัน และก็ได้ดีด้วย นั่นก็คือการเป็นนักบัลเลต์ เธอต้องการใช้ความสำเร็จในอาชีพบัลเลต์นี้กรุยทางไปสู่สถานะทางสังคมที่สูงขึ้นอย่างแท้จริงโดยไม่ต้องสร้างภาพขึ้นหลอกลวงใครอีกต่อไป และที่สำคัญที่สุดก็คือการช่วยให้แม่ของเธอไม่ต้องทำงานเป็นคนรับใช้อีกต่อไป ทั้งองค์ชายชินและโฮรินต่างก็มีโลกที่ปิดซ่อนของตัวเอง จึงคิดว่ามีอะไรที่คล้าย ๆ กัน เมื่อองค์ชายชินขอเธอแต่งงาน เธอจึงปฏิเสธองค์ชายเพราะคิดว่าอย่างไรเสียองค์ชายก็คงอยู่ในกำมือของเธอ แต่เมื่อองค์ชายชินต้องอภิเษกกับชิน แชนยองไปจริง ๆ เธอจึงรู้สึกว่าเป็นฝ่ายสูญเสีย จึงพยายามทุกวิถีทางที่จะเอาองค์ชายกลับมาเป็นของเธอให้ได้จะด้วยวิธีการใด ๆ ก็ตาม แต่สุดท้ายแล้วเธอก็ต้องเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ให้กับแชนยองไปอย่างเจ็บปวดถึงขั้นคิดฆ่าตัวตาย เมื่อทุกสิ่งไม่เป็นไปตามที่เธอหวัง

2. ตัวละครรอง

- องค์หญิง เฮเมียง (Hye Myeong)

เป็นพระเชษฐภคินีขององค์ชายชิน มีบุคลิกแบบสาวสมัยใหม่ แม้องค์หญิงจะเกิดในราชินิกุล แต่ก็ชอบใช้ชีวิตแบบสามัญชน ไม่ยึดติดกับจารีตประเพณี แต่จะไม่ใส่ใจในสถานการณ์ใด ๆ องค์หญิงเป็นผู้มองโลกกว้าง มีความรู้และประสบการณ์ที่เปรียบพร้อม ใส่ใจในกิจกรรมทางสังคม จึงเป็นหัวแรงใหญ่ช่วยทรงงานต่าง ๆ ให้กับราชาเป็นอย่างดี เมื่อเกิดเรื่องวุ่นวายต่าง ๆ ขึ้น องค์หญิงจึงเป็นผู้หาหนทางที่ดีในการแก้ปัญหาให้กับทุกฝ่าย ในตอนจบของเรื่ององค์หญิงเฮเมียงจึงเป็นผู้รับภาระในการคลายปมที่แก้ไม่ออกของทุกฝ่ายให้ โดยการเป็นผู้สืบทอดราชบัลลังก์ต่อจากพระบิดาที่สละราชสมบัติ และองค์ชายชินก็ไม่ต้องการอยู่ในราชบัลลังก์อีก โดยต้องการออกไปใช้ชีวิตเยี่ยงสามัญชนร่วมกับแชนยอง ซึ่งองค์ชายชินรู้สึกว่าโลกภายนอกนั้นเหมาะสมกับทั้งคู่มากกว่า องค์หญิงเฮเมียงจึงทรงขึ้นรับผิดชอบในราชบัลลังก์ต่อมาเยี่ยงบุรุษที่เข้มแข็งพระองค์หนึ่ง

- สมเด็จพระเจ้า หรือแทฮู มามา (Dae-hu mama)

สมเด็จพระเจ้า หรือแทฮู มามาบางทีก็เรียกว่าพระพันปี (ชื่อนี้เรียกตามอย่างชาวจีน) ทรงเป็นตัวอย่างของผู้ใหญ่ใจดีมีเหตุมีผลใจเย็น และสุขุม ถึงแม้จะทรงประทับอยู่แต่ในพระราชวัง แต่พระองค์ก็ทรงพยายามรับรู้ข่าวสารที่เกิดขึ้นภายนอกวังด้วย และทรงอยากที่จะออกไปสัมผัสกับโลกภายนอกด้วยพระองค์เองเสมอหากมีโอกาส และด้วยเหตุนี้ถึงแม้พระองค์จะทรงชราภาพ

แต่ก็ทรงมีความคิดสมัยใหม่ ไม่ปิดกั้นความคิดของคนหนุ่มสาว พระองค์จึงทรงรักใคร่และเอ็นดูแหยของเป็นอย่างมาก เมื่อเห็นความสดใสและมีชีวิตชีวาของเธอ และเป็นผู้ที่คอยปกป้องและให้โอกาสแก่แหยของอยู่เสมอ ทุกครั้งที่เธอทำอะไรผิดพลาดไป สมเด็จพระเจ้ายังคงให้อภัยอย่างมากว่าแหยของจะสามารถเติมเต็มในสิ่งที่ขาดหายไปให้กับหลานรักคือ องค์ชายชิน และเชื่อเสมอว่าแหยของจะเป็นผู้ที่เหมาะสมอย่างที่สุดในการเป็นพระชายาขององค์ชายมาตั้งแต่ต้นทั้ง ๆ ที่คนอื่นไม่มีใครเห็นเช่นนั้นเลย ส่วนทางด้านองค์ชายยูลที่เป็นหลานรักอีกคนนั้นพระองค์ก็ยังคงทรงแสดงออกถึงความรักใคร่ในองค์ชายทั้งสองอย่างเสมอกัน พระองค์มักแสดงออกถึงความเห็นใจในชะตากรรมที่องค์ชายยูลต้องประสบอยู่เสมอ แต่ก็ไมอาจขัดต่อราชประเพณีได้ จึงได้แต่สอนสั่งและปลอบประโลมให้องค์ชายมีกำลังใจ ภาพของสมเด็จพระเจ้าจะปรากฏขึ้นเพื่อสร้างความอบอุ่นเสมอ ในยามที่เกิดสถานการณ์หรือเหตุการณ์ที่ตึงเครียดขึ้น

- พระเจ้าอินฮวา (King Inhwa) หรือแดวัง (Dae-wang)

พระเจ้าอินฮวา หรือแดวังทรงเป็นพระราชบิดาขององค์ปัจจุบัน พระโอรสของพระเจ้าซองโจ และพระบิดาขององค์ชายชิน เป็นพระราชบิดาที่มีพระพลานามัยไม่ค่อยสมบูรณ์นักเนื่องจากเป็นโรคน้ำตาลอุดตันในหลอดพระโลหิตเป็นโรคประจำตัว ซึ่งสาเหตุนี้พระองค์จึงต้องทรงให้องค์ชายรัชทายาทบริหารเจ้าสาวโดยเร็วทั้ง ๆ ที่ยังเรียนไม่จบ เนื่องจากพระองค์ทรงเกรงว่าอาจสิ้นพระชนม์ลงเมื่อใดก็ได้ และเพื่อให้พระโอรสสามารถขึ้นเป็นกษัตริย์โดยสมบูรณ์และสามารถสืบรัชทายาทพระองค์ต่อไปจึงต้องให้พระโอรสหรือองค์ชายชินอภิเษกสมรสกับชินแหยของ สามัญชนที่มีพระบรมราชโองการจากอดีตกษัตริย์พระเจ้าซองโจทรงเป็นผู้เลือกให้ พระราชบิดาทรงมีความกดดันอย่างสูงจากหลาย ๆ ด้านด้วยเช่นกัน จึงทำให้พระองค์ทรงมีพระทัยไม่ค่อยมั่นคง บางครั้งก็ดูราบเรียบและสุขุม แต่บางครั้งก็กราดเกรี้ยวและไม่ค่อยไตร่ตรองเรื่องราวต่าง ๆ ให้รอบด้านนัก ไม่มีความหนักแน่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับปัญหาขององค์ชายชิน ที่พระองค์มักมีอคติว่าไม่ค่อยมีความรับผิดชอบเท่าใดนัก และมักทำอะไรไม่ได้ดังใจเสมอ ซึ่งสิ่งนี้เองอาจเป็นสาเหตุหนึ่งซึ่งทำให้องค์ชายชินมักไม่ค่อยจริงจังกับเรื่องต่าง ๆ รอบตัว เพราะเห็นว่าทำอะไรลงไปก็มักผิดเสมอในสายตาของพระบิดา สาเหตุที่พระราชบิดาทรงเป็นเช่นนั้นก็เพราะพระองค์ขึ้นนั่งบัลลังก์กษัตริย์ท่ามกลางความสับสนหลายด้าน เป็นเหตุให้พระองค์เกิดความหวาดระแวงขึ้นอยู่ตลอดเวลา นอกจากคอยหวาดระแวงในการคอยบ่อนเซาะฐานของราชวงศ์จากพวกนักการเมืองแล้ว พระองค์ยังรู้สึกผิดอยู่เสมอว่าได้ตำแหน่งมาโดยไม่ชอบ พระหากพระเชษฐาไม่ทรงด่วนจากไปเสียก่อนก็คงดำรงตำแหน่งเป็นกษัตริย์องค์ต่อมาอย่างสมบูรณ์ ซึ่งก็ยังทำให้พระองค์มักมีความรู้สึกผิดต่อองค์ชายยูลด้วยเช่นกัน ที่ควรเป็นผู้สืบตำแหน่งองค์รัชทายาทที่แท้จริงมากกว่าองค์ชายชิน ทั้งนี้ยังเป็น

เพราะอดีตรักที่ทรงมีกับพระมารดาขององค์ชายยูลอีกด้วย ด้วยเหตุต่าง ๆ เหล่านี้พระองค์จึงไปลงกับองค์ชายชิน นำความบีบคั้นทั้งหมดนี้แปรเป็นการคาดหวังสูงในตัวพระโอรสที่ไม่ต้องการให้เกิดความผิดพลาดใด ๆ ขึ้นเลย

- ราชินีมิน (Queen Min) หรือวังฮู มามา (Wang-hu mama)

ราชินีมินหรือวังฮู มามาทรงเป็นพระมารดาขององค์ชายชินมาจากตระกูลสูง เป็นสตรีที่เอาจริงเอาจัง ยึดถือในระเบียบกฎเกณฑ์อย่างเคร่งครัดอยู่ตลอดเวลา เป็นผู้มีบุคลิกเข้มแข็งหนักแน่น เพราะต้องคอยต่อสู้กับปัญหาต่าง ๆ ที่ठाโถมเข้ามาทำลายราชวงศ์อยู่ตลอดเวลา ซึ่งเรื่องใหญ่ที่สุดก็คือ ความพยายามช่วงชิงบัลลังก์คืนจากพระมารดาขององค์ชายยูล และต่อสู้กับปัญหารักษามลัคนาในอดีตรักของพระราชินี แต่ด้วยภาวะและหน้าที่ที่จะต้องพยายามรักษาภาพลักษณ์ที่ดีของพระราชวงศ์เอาไว้อย่างเหนียวแน่น และยังทรงทราบดีถึงศัตรูที่คอยจะทำลายราชวงศ์นั้นเป็นใคร พระองค์จึงต้องต่อสู้ด้วยเกมการเมืองที่แยบยลด้วยเช่นกัน สิ่งเหล่านี้ทำให้พระองค์ต้องเป็นคนเข้มแข็งโดยไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ จึงทำให้พระองค์มีบุคลิกที่ค่อนข้างเย็นชา เจ้าระเบียบ ทุกสิ่งทุกอย่างต้องถูกต้องสมบูรณ์เพียบพร้อมเสมอ และอาจด้วยทรงเป็นเช่นนี้อีกเช่นกัน จึงทำให้องค์ชายชินต้องถูกเคี่ยวเข็ญให้อยู่แต่ในกรอบ ในระเบียบกฎเกณฑ์ที่เคร่งครัดตลอดเวลา จึงบ่มเพาะอุปนิสัยขององค์ชายให้ต้องกลายเป็นคนเก็บกด และด้วยความเจ้าระเบียบเอาจริงเอาจังพระองค์จึงไม่ค่อยชอบพอในบุคลิกของแฮยอง เพราะเห็นว่าเธอไม่เหมาะสมด้วยประการทั้งปวงกับการเป็นพระชายาขององค์รัชทายาท แต่พระองค์ก็ขัดต่อพระบรมราชโองการของอดีตพระราชินีไม่ได้ แต่ที่สุดแล้ว พระราชินีก็ต้องยอมรับกับความแตกต่างของยุคสมัย และเรียนรู้จากโลกของแฮยองด้วยอีกพระองค์ จนสุดท้ายก็ต้องยอมจำนนต่อความโลภและความจริงใจของแฮยอง

- ฮวายอง (Hwa Young)

ฮวายองหรือพระมารดาขององค์ชายยูล ทรงเป็นพระชายาของอดีตองค์รัชทายาท หรือพระบิดาขององค์ชายยูล จึงเกือบได้ขึ้นเป็นพระราชินีหากพระสวามีไม่ด่วนสิ้นพระชนม์ลงเสียก่อน ฮวายองมีอาชีพเดิมก่อนเข้าวังเป็นนักแสดงที่ทรงเสน่ห์ จึงเป็นที่หลงใหลของใคร ๆ รวมทั้งเชื้อพระวงศ์สองพี่น้องแห่งราชวงศ์ลีด้วย จึงกลายเป็นรักษามลัคนาแห่งหนึ่งหญิงสองชายอันเป็นปมเหตุแห่งความวุ่นวายทั้งหมดที่เกิดขึ้นภายในวัง ในสมัยอดีตพระราชินีของใจนั้น องค์ชายทั้งสองพระองค์แย่งกันครองความรักของฮวายอง แต่องค์ชายผู้น้องได้ครอบครองความรักของเธอก่อน แต่ต่อมาเมื่อเธอได้พบกับองค์ชายผู้พี่ และทราบว่าพระองค์ชายผู้พี่นั้นเป็นองค์รัชทายาทซึ่งจะเป็นกษัตริย์ต่อไปในอนาคต เธอจึงได้เทใจให้กับองค์ชายผู้พี่แทน ด้วย

ความทะเยอทะยานที่คิดหวังในตำแหน่งราชินี แต่ต่อมากองศ์รัชทายาทเกิดขึ้นพระชนม์ลงอย่างกะทันหัน ความฝันในตำแหน่งราชินีของเธอที่ต้องหลุดลอยไป แต่กระนั้นสววยองก็ยังมิอาจลืมความรักที่เคยมีต่อองค์ชายผู้น้องได้ จึงมักแอบไปพบกับองค์ชายยังสถานที่แห่งหนึ่งคือห้องสมุดหลวงที่อยู่ด้านหลังของเขตพระราชฐาน จนกระทั่งความลับนี้ล่วงรู้ไปถึงอดีตพระราชอาของใจ จึงทรงสั่งเนรเทศสววยองออกไปเสียจากวังหลวง เพื่อที่จะปกปิดเรื่องเสื่อมเสียนี้ไม่ให้ใครทราบ โดยเรื่องนี้ก็มีเพียงอดีตพระราชอาและราชเลขาคน แนนกวนเท่านั้นที่ทราบความจริง ด้วยเหตุนี้ อดีตพระชายาผู้นี้จึงต้องพาองค์ชายยูล พระโอรสออกจากวังไปประทับอยู่ที่ประเทศอังกฤษอย่างยาวนาน โดยที่ไม่มีใครได้ทราบว่าทั้งสองพระองค์ไปอยู่ที่ใด แม้แต่พระราชอาอินสวาก็ตาม สววยองเก็บตัวเงียบหลังจากต้องถูกเนรเทศออกจากวัง จนกระทั่งข่าวการตั้งรัชทายาทองค์ใหม่ทราบไปถึงสววยองและองค์ชายยูล จึงได้กลับมาปรากฏตัวอีกครั้งในเกาหลี่ เพื่อหาทางทวงสิทธิ์ในราชบัลลังก์กลับคืนให้แก่พระโอรสให้ได้ แต่จุดประสงค์ที่สำคัญกว่าก็คือ ต้องการกลับมาเพื่อแก้แค้นราชวงศ์ที่ขับไล่เธอออกจากวังไป สววยองพยายามสร้างฐานทางการเมืองของเธอเองเอาไว้แล้ว โดยติดต่อกับฝ่ายที่ไม่ชอบพอราชวงศ์พยายามกวณคลื่อนไถ่น้ำเพื่อบั่นทอนความศรัทธาของประชาชนที่มีต่อราชวงศ์อยู่เสมอมา รวมถึงทำลายชื่อเสียงขององค์ชายชินซึ่งเธอก็อาศัยทั้งแซยอง และมินโฮรินสองคนที่ใกล้ชิดองค์ชายเป็นเครื่องมืออย่างเล็ดเย็น ซึ่งปัญหายุ่งยากและเรื่องราวร้าย ๆ ต่าง ๆ ก็เกิดขึ้นมาจากแผนการทำลายล้างราชวงศ์ของสววยองผู้นี้ทั้งหมด เรียกได้ว่าพระมารดาขององค์ชายยูล นี่ก็คือตัวร้ายที่สมบูรณ์แบบของเรื่องนั่นเอง ในท้ายที่สุดแล้ว เธอก็เป็นผู้สูญเสียในทุกสิ่งทุกอย่างไปก็เนื่องจากความคิณมิชอบของเธอเอง และสิ่งที่สูญเสียอย่างใหญ่หลวงที่สุดก็คืออนาคตของโอรส คือ องค์ชายยูล ที่ต้องเป็นผู้สูญเสียทุกสิ่งทุกอย่างไปพร้อมกันและที่สูญเสียมากที่สุดก็คือ เกียรติยศศักดิ์ศรีในบ้านปลาย ที่ต้องออกมารับผิดชอบต่อการกระทำทุกอย่างแทนพระมารดา

- บิดาของแซยอง

เป็นตัวอย่างของชายผู้ประสบความสำเร็จในชีวิตและหน้าที่การงาน ซึ่งมีอยู่ทั่วไปในสังคมยุคใหม่ ไม่เพียงเกาหลี่เท่านั้นที่มีผู้ชายตกงานแล้วต้องอยู่บ้านทำงานบ้านโดยให้ฝ่ายหญิงออกไปทำงานแทน ด้วยบุคลิกที่สบาย ๆ พ่อผู้ล้มเหลวในชีวิตของแซยองผู้นี้จึงเต็มไปด้วยอารมณ์ขันและมองโลกไม่เลวร้ายอย่างที่คิดนัก เขาจึงไม่มีความเครียดและสามารถใช้ชีวิตต่อไปได้โดยไม่ต้องจับจ้องอยู่กับศักดิ์ศรีที่ไร้ตัวตน ถึงจะถูกดูถูกอย่างไร ถูกเจ้านี่ตามทวงหนี้อย่างไม่ให้เกียรติเช่นไร พ่อของแซยองก็ต้องทนรับเพื่อที่จะดิ้นรนให้อยู่รอดให้ได้ต่อไป

- มารดาของแฮยอง

เป็นตัวอย่างของหญิงทำงานสู้ชีวิต ที่ต้องกลัปลายเป็นหัวเรียวหัวแรงออกมาทำงานหาเงินเข้าบ้านแทน โดยมีอาชีพรุ่นเป็นคหบดีเป็นคนขายประกัน และจากอาชีพนี้เองที่ทำให้แม่ของแฮยองเป็นคนที่มีคหบดีรอบด้าน ซึ่งต่างจากพ่อของแฮยองมาก แต่ในบางครั้งเธอเองก็อาจเบื่อหน่ายต่อความไม่เอาไหนของสามีจนคิดถึงเรื่องหย่าขาดกันหลายครั้ง แต่ก็ล้มเลิกทุกครั้งเมื่อต้องคิดถึงความรักต่อกันและต่อลูก ๆ นี่คือ กฎของหยินและหยางที่จะต้องมียิ่งตรงข้ามกัน เพื่อคอยถ่วงดุลให้ได้สมดุลอยู่เสมอ จึงจะสามารถรักษาดุลยภาพและคอยดูแลซึ่งกันและกันได้ ถึงแม้ครอบครัวของแฮยองจะเป็นครอบครัวที่จัดว่ายากจน แต่ด้วยความสมดุลนี้ครอบครัวจึงสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข ซึ่งหากเปรียบเทียบกับครอบครัวขององค์ชายแล้ว ความสุขที่แท้จริงระหว่างสองครอบครัวนี้แตกต่างกันมากมาย

- ชินแชจุน (Shin Chae-Jun)

น้องชายของแฮยอง เป็นเด็กที่ไม่ค่อยมีระเบียบเท่าใดนัก เช่นเดียวกับเด็กชายทั่ว ๆ ไปที่มักมีพฤติกรรมเช่นนี้ในช่วงวัยรุ่น เช่น ปล่อยให้ห้องรกรุงรังและมีพฤติกรรมที่แผลง ๆ ยากจะเข้าใจ เด็กวัยนี้เป็นรอยต่อที่อยู่ระหว่างกลางของคนสองรุ่น จึงกำลังอยู่ในช่วงปรับพฤติกรรมที่ต้องการหาประสบการณ์แปลก ๆ ให้ชีวิต แต่ในตอนท้ายเรื่องแชจุนก็สร้างความประหลาดใจให้กับพ่อแม่ที่เห็นเขาเริ่มรู้จักคิดแบบเป็นเหตุเป็นผลมากขึ้นในทัศนคติต่อเรื่องที่พี่สาวต้องเผชิญ

- กง แนกวาน (Kong Nae-Kwan)

เป็นราชเลขาที่รับใช้อดีตพระราชชายาของโจ จนกระทั่งมาเป็นผู้ถวายงานแด่องค์ชายชิน ดังเช่นที่องค์ชายทรงเปรียบเทียบกับ ราชเลขาของแนกวานเปรียบเสมือนท้องฟ้าของพระองค์ นั่นคือคำพูดที่มาจากก้นบึ้งหัวใจอันกดดันของพระองค์ว่าหากปราศจากท้องฟ้าอันกว้างใหญ่นี้แล้ว พระองค์ก็คงอยู่ได้แต่ในกรงขัง ไม่สามารถโบยบินเพื่อหาเศษเสี้ยวแห่งความสุขใด ๆ ได้เลย ราชเลขาผู้นี้ยังเป็นมากกว่าที่ปรึกษาหรือผู้สนองงานให้กับเชื้อพระวงศ์ เป็นเหมือนพ่อบ้านที่จะคอยทำให้เรื่องทุกอย่างเข้ารูปเข้ารอยได้ และคอยตามแก้ปัญหาและเตือนสติให้กับทุก ๆ คน เป็นข้าเก่าในวังผู้ซื่อสัตย์และเป็นเสมือนสมุหนายกที่บันทึกเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในวัง

- แช ซังกุง (Chae Sang-koong)

นางในที่เป็นข้ารับใช้ในวังหลวงผู้มีบทบาทสำคัญด้วยคนหนึ่ง เธอมีบุคลิกภายนอกที่เข้มงวด แต่ภายในแล้ว เธออ่อนโยนและเป็นผู้ที่น่าสงสารแฮยองอย่างมากที่จะต้องปรับตัวอย่างยากเย็นกับชีวิตในวัง แชซังกุงเป็นผู้ที่คอยช่วยเหลือและอยู่ข้างกายแฮยองเสมอ คอยให้คำปรึกษาเธอเหมือนพี่สาวที่แฮยองไม่เคยมี เธอจึงรู้สึกอบอุ่นเสมอเมื่อได้รับคำปรึกษาจากแชซังกุง

ภาพที่ 4.58

แสดงผังความสัมพันธ์ของตัวละครเรื่อง เจ้าหญิงวุ่นวายกับเจ้าชายเย็นชา

ฉากที่ใช้ถ่ายทำ

ฉากที่ใช้ถ่ายทำในละครเรื่อง เจ้าหญิงวุ่นวายและเจ้าชายเย็นชานี้ ประกอบด้วยฉากที่เป็นสถานที่จริงและเป็นสถานที่จำลองที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อความสมจริงของละคร ดังต่อไปนี้

1. โรงถ่าย Osan

ภาพที่ 4.59

โรงถ่าย Osan

ฉากในร่มหลัก ๆ หลายฉากได้ทำการถ่ายทำที่โรงถ่าย Osan ซึ่งมีมูลค่า 1.5 ล้านวอน เป็นสถานที่จำลองพระราชวังสมัยใหม่ มีเฟอร์นิเจอร์ให้เช่า และอุปกรณ์ประกอบฉากต่าง ๆ ซึ่งมีมูลค่าถึง 5 พันล้านวอน ห้องของพระราชาทรงตกแต่งด้วยอำพันและทาสีเขียวมะกอก ในขณะที่ห้องนอนราชินีตกแต่งด้วยสีดำและขาวและทองคำเพื่อเน้นความหรูหราและอำนาจ ห้องของเจ้าชายตั้งอยู่ทางปีกตะวันออกและตกแต่งด้วยสีน้ำเงิน ในขณะที่ห้องนอนของเจ้าหญิงตกแต่งด้วยสีชมพู ส่วนบริเวณอื่น ๆ เป็นห้องรับแขกใหญ่และสวนในร่มที่ดูคลาสสิกและทันสมัยไปพร้อมกัน

2. สระ Anapji ใน Gyeongju และศาลเจ้า Gyeonggijeon

ภาพที่ 4.60

สระ Anapji ใน Gyeongju และศาลเจ้า Gyeonggijeon

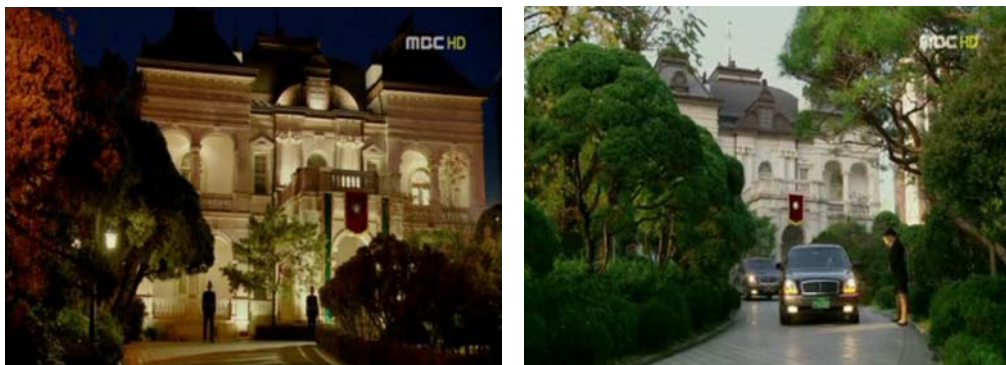

ฉากที่อยู่หน้าและหลังพระราชสำนักถ่ายทำที่สระ Anapji ใน Gyeongju จังหวัดคยองซังนุกโด และศาลเจ้า Gyeonggijeon ในจอนจู จังหวัดจอลลาบุกโด ฉากที่เป็นพระราชวังหลวง Geunjeongjeon ถ่ายทำที่พระราชวัง Gyeonghuigung ในจองดอง กรุงโซล และฉากที่พระราชวงศ์เล่นกีฬานิพนหนึ่งคล้ายกอล์ฟนั้นถ่ายทำที่ Gyeonghuigung ภาพของการสร้างพระราชวังเคียงบกกุง

3. มหาวิทยาลัย Duksung, Unni-dong Campus

ภาพที่ 4.61

มหาวิทยาลัย Duksung, Unni-dong Campus

ขณะที่ฉากภายในพระราชวังถ่ายทำในโรงถ่ายใน Osan ฉากภายนอกหลายฉากถ่ายทำที่อาคาร Yanggwan ของพระราชวัง Unhyeongung ใน Jongno กรุงโซล สถาปัตยกรรมดังกล่าวปัจจุบันเป็นหอพักให้แก่ Duksung University School of Continuing Education อาคารทรงเรือนสของพร้อมกำแพงโบราณสีขาวภายนอกผสมผสานกับสวนต่าง ๆ และสิ่งแวดล้อมได้อย่างลงตัว

4. โรงเรียนมัธยมที่ดาราหน้าเข้าเรียน - Kaywon High School of Arts

ภาพที่ 4.62

โรงเรียนมัธยมที่ดาราหน้าเข้าเรียน - Kaywon High School of Arts

ฉากโรงเรียนทั้งหมดถ่ายทำที่โรงเรียน Kaywon ซึ่งตั้งอยู่ที่ Bundang โรงเรียนแห่งนี้มีชื่อเสียงในเรื่องศิลปะดังเช่นที่กล่าวไว้ในละคร และมีการแข่งขันกันสูงมาก บริเวณภายในโรงเรียนมีสิ่งแวดล้อมที่ออกแบบไว้อย่างสวยงามด้วยสถาปัตยกรรมสมัยใหม่ โดยแบ่งออกเป็น 4 แผนกด้วยกัน ได้แก่ ศิลปะชั้นสูง การแสดงและภาพยนตร์ ดนตรี และการเต้นรำ

5. ตลาดเมียงดง

ภาพที่ 4.63

ตลาดเมียงดง

สถานที่ถ่ายทำจากจุดพิตรระหว่างเจ้าชายลีชินและแฮยอง ลีชินและแฮยอง ได้ซ่อนความรู้สึกต่อกันไว้ด้วยการทำตัวเย็นชากับอีกฝ่าย เกิดความเข้าใจผิดและทะเลาะเบาะแว้งขึ้นไม่เว้นวัน ทำให้คนรอบด้านเป็นห่วง แต่หลังจากที่ทั้งคู่เปิดเผยความรักต่อกันแล้ว พวกเขาคล้าจุดพิตรกันต่อหน้าฝูงชนบนท้องถนน ฉากนี้ถ่ายทำในใจกลางตลาดเมียงดง ซึ่งเป็นแหล่งช้อปปิ้งอันเบียดเสียดในเกาหลี

6. House of the Mind

ภาพที่ 4.64

House of the Mind

เป็นฉากที่เจ้าชายลีชินและแซยองไปร่วมงานวันเกิดของเจ้าชายยูล ทั้งคู่ไปพักที่โรงแรมแห่งนี้กับเพื่อน ๆ ที่บังคับให้พวกเขาค้างคืนในห้องเดียวกัน

7. Gangneung Seongyojang

ภาพที่ 4.65

Gangneung Seongyojang

เจ้าชายลีชินและแซยองไปเที่ยวด้วยกันที่ทะเล และพักค้างคืนที่ตำหนักฤดูร้อน โดยถ่ายทำที่ใช้ถ่ายทำก็คือ Gangneung ในจังหวัด Gangwon-do พวกเขาทำอาหารเย็นด้วยกัน และกลางคืนก็นอนอยู่บนเตียงเดียวกันอีกครั้ง Seongyojang สถานที่แห่งนี้เป็นที่พักส่วนตัวขนาด

ใหญ่ ขนาด 4 อาคาร เป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญของ Gangneung และยังได้รับการยกย่องให้เป็นโบราณสถานลำดับ 5

7. พิพิธภัณฑ์ Teddy Bear

ภาพที่ 4.66

พิพิธภัณฑ์ Teddy Bear

ระหว่างทริปไปเกาะเจอ แซยองและพระราชินีทรงเสด็จเยือนพิพิธภัณฑ์ Teddy Bear ซึ่งเป็นพิพิธภัณฑ์ที่ใหญ่ที่สุดในโลกที่อุทิศให้เท็ดดี้แบร์เพียงอย่างเดียว โดยมีการจัดแสดงเท็ดดี้แบร์มากมายหลายคอลเลกชันด้วยกันจากทั่วโลก ขณะที่แซยองคิดถึงเจ้าชายลิติน

ลักษณะเด่นทางวัฒนธรรมที่ปรากฏ

ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบในการศึกษาวัฒนธรรมเกาหลีที่เผยแพร่ผ่านละครโทรทัศน์เกาหลีอย่างเห็นได้ชัด 3 ด้าน คือ

1. วัฒนธรรมด้านการบริโภค

จากการวิเคราะห์เนื้อหาด้านวัฒนธรรมการบริโภค พบว่า ในละครเรื่องนี้มีวัฒนธรรมการบริโภคเด่นชัดในหลาย ๆ ฉาก โดยเฉพาะฉากที่มีการเข้าเฝ้าหรือมีการ

ปรึกษาหารือกันของพระพันปี พระราชา พระราชินี ก็จะมีการเชื้อเชิญให้ร่วมดื่มชาเสมอ ซึ่งถือเป็นธรรมเนียมของชาวเกาหลี เพราะชาวเกาหลีเป็นอีกชนชาติหนึ่งที่นิยมดื่มชาเป็นหลัก มีประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่เกี่ยวกับชามายาวนาน และชาของเกาหลีก็มีอยู่หลายชนิด วัฒนธรรมการดื่มชาของชาวเกาหลี จะมีส่วนเกี่ยวข้องกับความเชื่อของลัทธิเต๋าในร่างกาย เช่นเดียวกับชาวจีน ทั้งนี้ในแต่ละฤดูกาลร่างกายคนเราก็จะมีภาวะแตกต่างกัน ดังนั้นชาของชาวเกาหลีที่นิยมดื่มในแต่ละฤดูกาลก็แตกต่างกันไปด้วย

ชาเขียว (Nok-cha) เต็มไปด้วยวิตามินซีและอี ช่วยชะลอความแก่และผิวใส

ชาพุทรา (Daechu-cha) ช่วยบรรเทาอาการไอและปวดกล้ามเนื้อ

ชาโสมเกาหลี (Korean Insam-cha) ช่วยคลายความเหนื่อยล้าและบำรุงตับ

ชาโอมิจา (Omija-cha) ชาผลไม้และสมุนไพร รักษาโรคไต หอบหืด และอาการไอ

ชามะนาว (Yuja-cha) มีวิตามินซีสูง ช่วยต่อต้านไข้หวัด

ชาสมุนไพรแซงฮวา (Ssanghwa-cha) ให้ความอบอุ่นและบรรเทาอาการเมื่อยล้า

ชาแมซิล (Maesil-cha) ชาผลไม้มีวิตามินหลายชนิด ช่วยให้ลำไส้ทำงานปกติ

ชาข้าวบาร์เลย์ (Bori-cha) ช่วยเรื่องอาหารไม่ย่อยและอาการท้องผูก

ชาข้าวโพด (Oksusu-cha) มีสรรพคุณใกล้เคียงกับชาข้าวบาร์เลย์

ชาชิง (Saengang-cha) มีส่วนช่วยลดไข้และรักษาโรคหวัด

2. วัฒนธรรมด้านการแต่งกาย

ภาพที่ 4.67

การแต่งกายของพระพันปีและพระราชินี

วัฒนธรรมด้านการแต่งกาย เนื่องจากละครซีรีส์เรื่องนี้เป็นละครที่มีการผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมดั้งเดิมและวัฒนธรรมใหม่ ฉะนั้น หากเป็นการแต่งกายของพระพันปีและพระ

ราชินี ทุกคนจะแต่งกายด้วยชุดฮันบก พระพันปีจะทำผมทรงคาเซ คือ การถักเปียแล้วม้วนผมขึ้นไปขมวดรอบศีรษะ แต่สำหรับพระราชินีจะทำผมทรง “ชอบจีมอริ” คือการเกล้าผมแล้วม้วนดลลายผมไว้ที่ท้ายทอย แล้วนำปิ่นมาปักที่ผม

ภาพที่ 4.68

การแต่งกายและทรงผมของซังกุง

ส่วนการแต่งกายของซังกุง หากเป็นซังกุงเก่าแก่ หมายถึง ซังกุงของพระพันปี ทุกคนจะแต่งกายด้วยชุดฮันบกเช่นเดียวกัน และทำผมทรงชอบจีมอริเช่นเดียวกัน แต่ถ้าเป็นซังกุงสมัยใหม่ ซึ่งเป็นซังกุงของเจ้าชายและเจ้าหญิงนั้น จะแต่งกายด้วยชุดแบบฟอร์มสมัยใหม่

สำหรับการแต่งกายของเจ้าชายและเจ้าหญิง ซึ่งเป็นตัวละครหลักนั้น หากมีพิธีตามราชประเพณี จะแต่งกายด้วยชุดฮันบกเช่นเดียวกัน แต่ปกติจะแต่งกายตามสมัยนิยม ซึ่งจะสะท้อนความเป็นแฟชั่นของชาวเกาหลีได้เป็นอย่างดี และอาจจะมีการประดับตกแต่งด้วยเครื่องประดับติดผมสวยงาม ซึ่งภายหลังจากที่มีการออกอากาศซีรีส์เรื่องนี้ ก็ทำให้ผู้ชมที่เป็นผู้หญิงหันมาใช้เครื่องประดับตกแต่งเหล่านั้นด้วยเช่นกัน

3. วัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยว

พระราชวังคยองฮึยกู (Gyeonghuigung)

ภาพที่ 4.69

พระราชวังคยองฮึยกู

พระราชวังเคียงฮึยกู หรือพระราชวังเคียงฮึย เป็นหนึ่งในห้าพระราชวังที่สำคัญที่สุดของราชวงศ์โชซอนและเกาหลี พระราชวังแห่งนี้ตั้งอยู่ที่กรุงโซล ประเทศเกาหลีใต้ สร้างในช่วงราชวงศ์โชซอนตอนปลายและพระราชวังแห่งนี้ได้เป็นพระราชวังแห่งที่ 2 ขององค์พระมหากษัตริย์ โดยพระราชวังแห่งนี้ตั้งอยู่ทางตะวันตกของโซล จึงเรียกว่า ซอกโวล (พระราชวังตะวันตก) โดยตั้งแต่รัชกาลพระเจ้าอินโจ - พระเจ้าชอลจง เป็นเวลา 10 รัชกาลที่ประทับที่นี่

ตลาดเมียงดง (Myeongdong Market)

ภาพที่ 4.70

ตลาดเมียงดง

ตลาดเมียงดง เป็นศูนย์รวมแฟชั่นของเกาหลี ในย่านนี้จะเต็มไปด้วยร้านจำหน่ายเสื้อผ้าทั้งโลคอลแบรนด์ และแบรนด์เนมชื่อดัง รวมทั้งร้านขายเครื่องสำอาง เครื่องประดับ กระเป๋า และตลาดเมียงดง ก็เป็นศูนย์กลางของสถาบันการเงิน ธนาคาร บริษัทเงินทุนต่าง ๆ รวมทั้งสำนักงานใหญ่ของ Bank of Korea และสาขาของธนาคารต่าง ๆ ที่มีในเกาหลี อาทิ Hana Bank, City Bank, Woori Bank, Korea Exchange Bank, Kookmin Bank, Korea First Bank อีกทั้งบนเนินสุดของถนนเมียงดง มีโบสถ์เมียงดง (Myeongdong Cathedral Church) ซึ่งนักท่องเที่ยวสามารถเข้าไปชมความงามของสถาปัตยกรรมแบบเรอเนสซองส์ยุคใหม่ ที่ก่ออิฐถือปูนแนวตะวันตกหรือจะชมจากภายนอกห่าง ๆ ก็ได้ จะเห็นหอคอยสูงถึง 45 เมตร โบสถ์นี้สร้างมาตั้งแต่ปีค.ศ.1898 คนนับถือศาสนาคริสต์กันมากกว่า 1 ใน 3 ของประชากรทั้งหมด

พิพิธภัณฑสถาน Teddy Bear

ภาพที่ 4.71

พิพิธภัณฑสถาน Teddy Bear

พิพิธภัณฑสถาน เทดดี้แบร์ สร้างขึ้นในโอกาสครบรอบ 100 ปี เทดดี้ แบร์ ซึ่งถือกำเนิดขึ้นในปี 1902 มีการทำพิธีเปิดอย่างเป็นทางการเมื่อเดือนเมษายน ปี 2001 โดยมีการแสดงทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับ ตุ๊กตาหมี เทดดี้แบร์ สถานที่แห่งนี้สร้างขึ้นเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวยุโรป ซึ่งมีผู้นิยม เทดดี้แบร์ กันมาก กล่าวกันว่ามียอดสะสม เทดดี้แบร์ ทั่วโลกหลายล้านคน บางคนแสวงหา เทดดี้แบร์ โบราณ หรือ เทดดี้แบร์ ที่มีลักษณะเฉพาะ หรือเคยมีเจ้าของที่เป็นบุคคลที่มีชื่อเสียง ซึ่ง เทดดี้แบร์เหล่านี้จะมีราคาแพง

ภายในตัวอาคารเป็นการจัดแสดง ตุ๊กตาหมี จากทั่วโลก โดยแบ่งการแสดงออกเป็น 3 ส่วน คือ ส่วนประวัติ ส่วนของงานศิลปะ และส่วนของการแนะนำโครงการ ผู้ชมจะได้

รู้จักกับประวัติ 100 ปี เทดดี้ แบร์ ซึ่งจะมีการนำเอา เทดดี้แบร์ ที่มีชื่อเสียง ตั้งแต่ยุคแรกจนถึงปัจจุบันมาแสดง รวมทั้ง เทดดี้แบร์ โบราณให้ได้ชมด้วย นอกจากนี้ใน พิพิธภัณฑ์ ยังมี ตุ๊กตาหมี ที่แต่งกายและเลียนแบบงานศิลปะชื่อดัง เช่น โมนาลิซา, The Last Supper ซึ่งเป็นภาพวาดฝีมือ ลีโอนาร์โด ดา วินชี ส่วนที่ห้องศิลปะก็จะมีผลงานล่าสุดของศิลปินตุ๊กตาหมี (Teddy Bear Artist) ที่มีชื่อเสียงทั่วโลก รวมทั้งตัว การ์ตูนเทดดี้แบร์ ที่เด็ก ๆ ชื่นชอบ พิพิธภัณฑ์แห่งนี้ ยังมี เทดดี้ แบร์ ที่เล็กที่สุดในโลก ด้วยขนาดเพียง 4.5 มม. มาแสดงอีกด้วย

ภายในอาคารยังมีการจัดแสดงหมีเทดดี้ เป็นเรื่องราวในชีวิตประจำวันต่าง ๆ ซึ่งสะท้อนความเป็นอยู่ของชาวเกาหลี และประเทศอื่น ๆ

ภายนอกอาคารที่จัดเป็นสวนก็ยังมีรูปปั้น เทดดี้แบร์ ในลักษณะต่าง ๆ ที่เป็นเรื่องเป็นราว เช่น ครอบครัวหมีดำของเกาหลี หรือสระน้ำที่ เทดดี้แบร์ มาตกปลากัน เป็นต้น

Gangneung Seongyojang

ภาพที่ 4.72

Gangneung Seongyojang

Seongyojang เป็นที่พักส่วนตัวขนาดใหญ่ ขนาด 4 อาคาร เป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญของ Gangneung และยังได้รับการยกย่องให้เป็นโบราณสถานลำดับ 5

ด้านการเผยแพร่ละครโทรทัศน์

การออกอากาศละครซีรีส์เกาหลีในประเทศไทยนั้น ปัจจุบันมีสถานีโทรทัศน์ที่นำละครซีรีส์เข้ามาฉายหลัก ๆ ของสถานีคือ สถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 และสถานีโทรทัศน์

กองทัพบกช่อง 7 ซึ่งจากการสัมภาษณ์ตัวแทนของทั้งสองสถานีในเรื่องของนโยบายการนำละครซีรีส์เกาหลีเข้ามาออกอากาศนั้น ทั้งสองสถานีไม่มีนโยบายในการเผยแพร่ละครซีรีส์เกาหลีแต่อย่างใด

ก่อนหน้านี้ช่องของเราจะมีช่วงเอเชียนซีรีส์ แต่จะเน้นไปที่ละครจีนและซีรีส์ไต้หวัน เป็นส่วนใหญ่ ขณะนั้นจะยังไม่มีการออกอากาศซีรีส์เกาหลี จนกระทั่งปี 2548 เราก็นำแดจังกึมมาออกอากาศเป็นเรื่องแรก คือเห็นว่าเนื้อหาแปลกใหม่และน่าสนใจ ก็เลยติดต่อขอซื้อมา ซึ่งทางช่องของเราก็ไม่ได้มีนโยบายที่จะต้องเลือกซีรีส์เกาหลีเป็นพิเศษ แค่เห็นว่าเรื่องนี้เนื้อเรื่องน่าสนใจเท่านั้นเอง (ดวงนา เตมไกรศรี, สัมภาษณ์, 21 เมษายน 2552)

เราดูว่าคนดูต้องการอะไร คนดูชอบอะไรก็จะเลือกซื้ออย่างนั้น ต้องขึ้นอยู่กับสภาพที่เป็นไปได้ทางธุรกิจหรือสังคม โดยส่วนของทางสถานี จะไม่ได้มีนโยบายในการเผยแพร่ซีรีส์เกาหลีเป็นพิเศษ เพราะเราไม่ได้ต้องการส่งเสริมวัฒนธรรมต่างชาติ แต่ที่เราเอาเข้ามาออกอากาศเพราะเราเห็นว่า คนดูชอบ คนดูต้องการ ซึ่งเราจะเลือกซีรีส์ที่มีเนื้อเรื่องที่น่าสนใจเป็นหลัก (กฤษดา ตฤษณานนท์, สัมภาษณ์, 28 เมษายน 2552)

สำหรับในด้านของวิธีการซื้อขายและลิขสิทธิ์นั้น ทั้งสองสถานีจะใช้วิธีการเดินทางไปร่วมงานเทศกาลโปรโมตละครในต่างประเทศ ซึ่งจะมีจัดขึ้นทุกปี

จะมีงานนิทรรศการของโทรทัศน์ในต่างประเทศ ปีนี้จัดหลายครั้งในหลากหลายประเทศเราก็ไปติดต่อ สนใจเรื่องไหนก็ติดต่อซื้อขายกัน โดยที่ไม่ได้ระบุว่าต้องซื้อกี่เรื่อง/ครั้ง เราจะซื้อเฉพาะลิขสิทธิ์ละครโทรทัศน์ เพราะปกติจะมี VDO เคเบิล DVD แล้วแต่ว่าใครสนใจอะไร การจัดซื้อจะซื้อเฉพาะลิขสิทธิ์เรื่องเอามาออกอากาศเท่านั้น มิได้ครอบคลุมไปถึงเพลง แต่ถ้าเป็นเพลงที่ติดละครที่อยู่ในเรื่องอยู่แล้วก็ไม่เป็นไร อยู่ที่เราเจรจา เช่น โดยที่จะมีการตกลงระยะเวลาในการออกอากาศว่าจะออกอากาศกี่ปี กี่รอบ (ดวงนา เตมไกรศรี, สัมภาษณ์, 21 เมษายน 2552)

เราจะทำงานกันเป็นทีม จะศึกษาข้อมูลดูแนวโน้มกันว่าแต่ละปีจะเป็นเทรนด์ดีใด แต่ละปีเทรนด์ก็จะไม่เหมือนกัน และเราก็จะเดินทางไปร่วมงานที่เป็นเทศกาลขายละครโทรทัศน์ต่าง ๆ ในงานเราก็จะเห็นแนวโน้ม คิดว่าเรื่องไหน คนดูน่าจะชอบ ก็เลยเลือกรายการนั้น แต่ก็มีบ้างบางครั้งก็คนขายเข้ามาหาเราเอง ซึ่งทั้งนี้เราจะซื้อเฉพาะลิขสิทธิ์ละครเป็นหลัก ส่วนจำนวนครั้งที่ออกอากาศก็ขึ้นอยู่กับข้อตกลง (กฤษดา ตฤษณานนท์, สัมภาษณ์, 28 เมษายน 2552)

และในส่วนของการเผยแพร่ในแต่ละปีนั้น มิได้มีข้อจำกัดว่าต้องเผยแพร่เป็นจำนวนเท่าใด ส่วนด้านการประชาสัมพันธ์ละครซีรีส์เกาหลีของทั้งสองสถานี ก็จะใช้ช่องทางที่ตนเองมีอยู่เป็นหลัก อีกทั้งยังมีการสำรวจความนิยมของผู้ชมในภายหลังด้วยเช่นกัน

ไม่มีนโยบายที่ชัดเจน คงดูปริมาณของที่เรามี ดูในตลาดด้วยว่า ในตอนนี้คนดูชอบอะไร ยังไง ลด เพิ่ม ตามสถานการณ์ของตลาดเป็นหลัก ละครเรื่องไหนดังโฆษณาาก็จะเยอะตาม ซึ่งโฆษณาที่เข้ามาสนับสนุนนั้นก็จะเป็นไปตามละครที่ตรงกับกลุ่มของโฆษณานั้น ช่องทางการพรีออ์หลัก ๆ ก็คงจะยังโปรโมททางโทรทัศน์และวิทยุของทางสถานีเป็นหลัก นอกจากบทเรื่องที่เด่น ๆ จริง ก็อาจจะมีการจัดกิจกรรมตอบคำถามชิงรางวัลและโปรโมทด้วยช่องทางอื่น (ดวงนภา เตมไกรศรี, สัมภาษณ์, 21 เมษายน 2552)

ช่องทางการโปรโมทของเราก็จะใช้ช่องทางที่เราเป็นหลัก ทั้งช่องทางช่อง ในเว็บไซต์ ส่วนกิจกรรมส่งเสริมการขายก็จะขึ้นอยู่กับฝ่ายการตลาดจะพิจารณา แต่หลังจากออกอากาศเราก็ต้องมีการสำรวจความนิยมจากผู้ชม หรือสำรวจเรตติ้งนั้นละ ซึ่งก็เป็นเรื่องธรรมดา เพราะจะทำให้เรารู้ว่า เราควรจะหันไปทิศทางไหน” (กฤษดา ตฤษณานนท์, สัมภาษณ์, 28 เมษายน 2552)

สำหรับกลุ่มเป้าหมายหรือกลุ่มผู้ชมของทั้งสองสถานีก็มีความแตกต่างกัน โดยแต่ละสถานีก็จะมีกลุ่มเป้าหมายเฉพาะของตน

ช่วงเวลาออกอากาศของช่อง 3 จะแบ่งเป็น 4 ช่วงคือ ช่วงแรก จะเป็นตำนานรักดอกเหมย จะเป็นช่วงบ่ายวันจันทร์-ศุกร์ กลุ่มเป้าหมายของช่วงนี้จะเป็นกลุ่มแม่บ้าน ถัดไปคือ ช่วงดีกวันจันทร์-ศุกร์ กลุ่มเป้าหมายจะเป็นคนทำงานและกลุ่มที่นอนดึก ช่วงที่สามคือ หนึ่งดังสุดสัปดาห์ (บ่ายวันอาทิตย์) กลุ่มเป้าหมายจะเป็นกลุ่มครอบครัว และสุดท้ายช่วงวันเสาร์-อาทิตย์ กลุ่มเป้าหมายของกลุ่มนี้จะชัดเจนว่าเป็นผู้ที่ชื่นชอบซีรีส์แนวประวัติศาสตร์ (ดวงนภา เตมไกรศรี, สัมภาษณ์, 21 เมษายน 2552)

สำหรับช่อง 7 กลุ่มเป้าหมายหลักของทางสถานีจะเป็นกลุ่มวัยรุ่นและกลุ่มที่ชื่นชอบซีรีส์สมัยใหม่ทั่วไป ช่วงเวลาออกอากาศก็จะมีช่วงหนึ่งรอบเช้า คือเช้าวันจันทร์-ศุกร์) และหนึ่งรอบเช้า (วันพุธ-พฤหัสบดี) และช่วงยอดภาพยนตร์นานาชาติ (ช่วงเช้าวันเสาร์-อาทิตย์) ก็จะมีหลัก ๆ ตามนี้ (กฤษดา ตฤษณานนท์, สัมภาษณ์, 28 เมษายน 2552)

ทั้งนี้ เมื่อกระแสของละครซีรีส์เกาหลีที่มีการนำเข้ามาออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ช่องต่างๆ จนได้รับการตอบรับเป็นอย่างดีจากผู้บริโภค หรือกลุ่มผู้รับสาร จากความสำเร็จดังกล่าว ก่อให้เกิดธุรกิจการค้ามากมายที่ได้สร้างผลกำไรจากละครซีรีส์เกาหลี โดยเฉพาะธุรกิจร้านอาหารเกาหลีและธุรกิจทัวร์ตามรอยละคร

“ร้านของเราเปิดมาได้ 3-4 ปีแล้ว สาเหตุที่อยากทำธุรกิจร้านอาหารเกาหลีในไทย เนื่องจากช่วงนั้นกระแสเกาหลีกำลังมาแรงในไทย ก็เลยอยากเปิดร้านอาหารเกาหลี อยากทำอาหารเกาหลีให้คนไทยได้กิน ส่วนชื่อ “ฮันยาง” ก็คือ ชื่อเมืองหลวงเก่าของเกาหลี” (Kevin Lee, เจ้าของร้านอาหารฮันยาง, สัมภาษณ์, 17 มีนาคม 2552)

เมื่อก่อนผมทำธุรกิจทัวร์ ซึ่งต้องเกี่ยวข้องกับร้านอาหารพอสมควร และพบว่าความนิยมอาหารเกาหลีของคนไทยเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งผมคิดว่า มันมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องของละครและความบันเทิงจากเกาหลีด้วย ประกอบกับผมเองก็พอจะมีฝีมือด้านการทำอาหารอยู่พอสมควร จึงตัดสินใจเปิด Go Ki Jib ขึ้นมา โดยตั้งใจให้เป็นร้านอาหารเกาหลีที่ราคาไม่แพง แต่ได้ความอร่อยแบบเกาหลีแท้ ๆ ผมตกแต่งร้านภายใต้แนวคิดฤดู ทั้ง 4 ของเกาหลี นั่นคือ ฤดูร้อน ฤดูหนาว ฤดูใบไม้ร่วง และฤดูใบไม้ผลิ (Jang, สัมภาษณ์, 23 มีนาคม 2552)

เมื่อก่อนทำธุรกิจส่งไปขายที่เกาหลี แต่ประสบปัญหา ก็เลยหันมาหาธุรกิจอย่างอื่น ซึ่งในขณะนั้นกระแสเกาหลีกำลังมาแรง เพื่อนที่เป็นชาวเกาหลีก็ชักชวนให้มาทำอาหารเกาหลีด้วยกัน ก็เลยสนใจ เพราะคิดว่าจะไปได้ดี ยู่เรกวาน แปลว่า ผู้คนหลังไหลเข้ามาไม่สิ้นสุด โดยส่วนตัวคิดว่าคนนิยมหันมาทานอาหารเกาหลี ก็เพราะมีแรงบันดาลใจมาจากซีรีส์เกาหลี ร้านของเราเองเกิดขึ้นส่วนหนึ่งก็มาจากกระแสของละครเกาหลีด้วยเช่นกัน” (ศรีสุดา ลี, สัมภาษณ์, 18 มีนาคม 2552)

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมาคนหันมานิยมรับประทานอาหารเกาหลีเพิ่มมากขึ้น คือเป็นไปได้ว่ามาจากการชมซีรีส์เกาหลี ก็เลยรู้จักอาหารเกาหลี และเกิดความอยากรลองรับประทานดูบ้าง หรือบางคนก็อยากจะรู้ว่าหน้าตาของอาหารจะเหมือนในละครหรือไม่ เราเป็นคนเกาหลี ก็เลยอยากให้คนไทยได้กินอาหารเกาหลีแบบต้นตำรับแบบดั้งเดิมจริง ๆ อาวีรังเป็นชื่อเพลงเกาหลีพื้นบ้าน ร้านของเรามี 2 สาขา ในไทย คือ สาขาสุขุมวิท พลาซ่า และต้นสน ซ.12 (Ryu Jae Sang, ผู้จัดการร้านอาหารอาวีรัง, สัมภาษณ์, 17 มีนาคม 2552)

“การรับประทานอาหารในอดีตกับปัจจุบันต่างกัน เมื่อก่อนคนรับประทานอาหารเกาหลี เพราะชอบอาหารเกาหลี แต่ปัจจุบันคนชอบเกาหลี ชอบชีสเกาหลี จึงหันมารับประทานอาหารเกาหลี พูด่าง ๆ ว่าเมื่อก่อนกินเพราะชอบ แต่เดี๋ยวนี้ชอบจึงกิน” (Mr.Kevin Lee, สัมภาษณ์, 17 มีนาคม 2552)

เมื่อก่อนคนไทยไม่ค่อยรู้จักอาหารเกาหลี แต่พอมีหนังเกาหลี ละครเกาหลีออกมาเยอะ คนไทยก็เริ่มรู้ โดยเฉพาะช่วงที่มีเรื่องแดจังกึม ซีรีส์เรื่องนั้นได้รับความนิยมมาก มีการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลีผ่านอาหาร คนก็เลยยิ่งสนใจกันมาก คนไทยที่เข้ามาทานอาหารเกาหลีโดยส่วนใหญ่ก็เพราะชอบความแปลกใหม่และชอบรสชาติ คนไทยชอบรสชาติที่คล้ายกับคนเกาหลีนั่นคือ รสชาติเผ็ดเหมือนกัน ตรงนี้เลยทำให้คนไทยเริ่มหันมาสนใจอาหารเกาหลีมากขึ้นกว่าเมื่อก่อน (Jang, สัมภาษณ์, 23 มีนาคม 2552)

จากข้อความสัมภาษณ์เบื้องต้น จะเห็นว่าเจ้าของธุรกิจร้านอาหารเกาหลีต่างก็มีความคิดเห็นที่สอดคล้องกัน ในเรื่องของการเผยแพร่ละครซีรีส์เกาหลีส่งผลต่อความนิยมในการบริโภคอาหารเกาหลีมากขึ้น จึงนับได้ว่าธุรกิจร้านอาหารเป็นอีกธุรกิจหนึ่งที่สามารถต่อยอดความนิยมจากละครซีรีส์เกาหลี ทำให้ผู้บริโภคมีความสนใจใคร่รู้และอยากทดลอง เกิดความสนใจที่จะเสาะหาและติดตามว่าที่ใด ร้านใดมีอาหารเกาหลีที่น่าลิ้มลอง และหวังว่าหากได้ลิ้มลองแล้วจะมีความอร่อยหรือความรู้สึกเช่นเดียวกับที่ได้รับชมในละคร

เมื่อก่อนลูกค้าที่มาทานจะถามหาเนยเมียนหรือบะหมี่เย็น เพราะในซีรีส์เกาหลีแทบจะทุกเรื่อง ตัวละครจะกินเนยเมียนกัน แต่หลังจากที่แดจังกึมออกอากาศ ลูกค้าที่มาทานก็จะถามหาเมนูต่างๆแบบที่แดจังกึมทำ แต่ถ้าถามว่าเมนูใดลูกค้านิยมสั่งมากที่สุด ก็คงจะเป็น พิปปอบ (ข้าวยำหม้อร้อน) แต่อาหารของที่ร้านเราจะเป็นอาหารจากเกาหลีภาคกลาง (คุณศรีสุดา ลี, สัมภาษณ์, 18 มีนาคม 2552)

“เสน่ห์ของอาหารเกาหลี อยู่ที่ผักหลากหลายสี คนเกาหลีจะทานเนื้อกันตอนที่มีโอกาสพิเศษ มีงานสังสรรค์ ถ้าเนื้อก็จะนิยมทานเนื้อวัว ซึ่งแพงมาก ถ้าเป็นเนื้อหมูก็จะเป็นหมูสามชั้น เพราะต้องการให้ร่างกายอบอุ่น เพราะเมืองเค้าเป็นเมืองหนาว” (คุณศรีสุดา ลี, สัมภาษณ์, 18 มีนาคม 2552)

“อาหารเกาหลีก็จะยังคงได้รับความนิยมเช่นเดียวกับอาหารญี่ปุ่น อาหารจีน เพราะจะว่าไปแล้ว รสชาติของอาหารเกาหลีจะใกล้เคียงกับคนไทย คือมีทั้งรสชาติเผ็ด ร้อนและหวาน” (Kevin Lee, สัมภาษณ์, 17 มีนาคม 2552)

ในอนาคตที่คิดว่า กระแสของละครเกาหลีและธุรกิจร้านอาหารก็ยังสามารถเติบโตต่อไปได้เรื่อย ๆ เช่นเดียวกับอาหารญี่ปุ่น เพราะปัจจุบันคนหันมาใส่ใจสุขภาพกันเยอะ และอาหารเกาหลีเป็นพวกผัก ซึ่งดีต่อสุขภาพ เสน่ห์ของอาหารเกาหลี ที่คิดว่าอยู่ที่ผักหลากหลายสี คนเกาหลีจะทานเนื้อกันตอนที่มิโอกาสพิเศษ มีงานสังสรรค์ ถ้าเนื้อก็จะนิยมนานเนื้อวัว ซึ่งแพงมาก ถ้าเป็นเนื้อหมูก็จะเป็นหมูสามชั้น เพราะต้องการให้ร่างกายอบอุ่น เพราะเมืองเค้าเป็นเมืองหนาว (ศรีสุดา ลี, เจ้าของธุรกิจภัตตาคารอาหารเกาหลียูเรกวาน, สัมภาษณ์ 18 มีนาคม 2552)

การนำละครซีรีส์เกาหลีเข้ามาเผยแพร่ในประเทศไทยนั้น นอกจากกระแสของละครซีรีส์เกาหลี จะมีอิทธิพลไปยังธุรกิจร้านอาหารดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ธุรกิจทัวร์ก็เป็นอีกหนึ่งธุรกิจที่เกิดขึ้นจากอิทธิพลและกระแสความนิยมละครซีรีส์เกาหลี ดังบทสัมภาษณ์ที่ให้การสอดคล้องกันดังนี้

เริ่มแรกบริษัทของเราทำเรื่องเอนเตอร์เทนเมนต์เป็นหลัก นำดารานักร้องเกาหลีเข้ามาในไทยและดูแลลิขสิทธิ์เกี่ยวกับศิลปินก่อน และหลังจากนั้นก็เปิดตัวร้านคนไทยไปเที่ยวเกาหลีและนำคนเกาหลีมาเที่ยวในไทย ซึ่งเราทำมา 7 ปีแล้ว โดยเจ้าของเป็นคนเกาหลีทั้งคู่ แต่ทั้งนี้ในส่วนของการทัวร์เกิดขึ้นจริงจังเมื่อประมาณ 4-5 ปีก่อน ซึ่งก็เกิดขึ้นตอนนั้นก็เกี่ยวข้องกับเรื่องของละคร (คุณชลันธร วัฒนทรัพย์, สัมภาษณ์, 17 มีนาคม 2552)

ขณะนี้เทรนด์เกาหลีมาแรงมาก ก่อนหน้านั้นคนจะยังไม่นิยมประเทศเกาหลี เนื่องจากไม่รู้จักรว้างเป็นอย่างไร แต่หลังจากมีละครซีรีส์ออกอากาศ กระแสตอบรับในการไปทัวร์จะมีมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เพราะคนส่วนใหญ่จะเริ่มรู้จักแล้วว่าเกาหลีเป็นอย่างไร ซึ่งปรากฏการณ์ดังกล่าว เริ่มมาตั้งแต่ละครเรื่อง Winter love song และ Full Houes ก่อนจะโด่งดังสูงสุดกับเรื่องแดจังกึม ซึ่งในซีรีส์เกาหลีได้มีการนำภาพแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสวยงามมาเป็นส่วนประกอบในการผลิตละคร ทำให้ผู้ชมที่ดูละครเกิดความสนใจอยากไปเที่ยว นี่คือเทคนิคของเกาหลี บริษัทของเรา นอกจากทำร้านอาหารแล้ว เรายังมีส่วนของทัวร์ด้วย ทำมาประมาณ 5 ปีแล้ว แต่ในช่วง 3 ปีหลังนี้จะบูมมาก ยอดการจองทัวร์ก็เพิ่มสูงขึ้นกว่าปีก่อนเยอะ ต้องยอมรับว่าซีรีส์เป็นตัวช่วยที่สำคัญที่ทำให้คนหันมานิยมเที่ยวเกาหลีมากขึ้น” (Ryu Jae Sang, สัมภาษณ์, 17 มีนาคม 2552)

จากบทสัมภาษณ์ที่กล่าวมาข้างต้นนั้น สามารถยืนยันได้ดีถึงกระแสมโนมที่ผู้ชมมีต่อละครซีรีส์เกาหลี จะเห็นได้ว่าผู้ประกอบการธุรกิจทัวร์ต่างก็มีความคิดเห็นที่สอดคล้องในเรื่องของการเผยแพร่วัฒนธรรม ทั้งนี้ ประเทศเกาหลีได้ใช้กลวิธีในการสอดแทรกสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ในละคร ดังนั้นเมื่อผู้ชมได้รับชมละครก็จะเกิดความต้องการและความสนใจไปท่องเที่ยวในสถานที่เหล่านั้น ซึ่งกล่าวได้ว่า เป็นการนำ “วัฒนธรรม” มาทำเป็น “สินค้า”

เกาหลีจะโปรโมตแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ โดยใช้สื่อละคร เช่น เรื่อง Winter love song ก็จะเป็นเกาะนามิในการถ่ายทำเป็นหลัก เรื่อง My girl ก็จะใช้ตึก 63 Building , เรื่องคิมซัมซุน ก็จะเป็นภูเขาชอร์คซาน เรียกว่าซีรีส์ี่ฤดู ก็จะมีบ้านสี่ฤดู โลเกชั่นที่ใช้ถ่ายทำทุกแห่ง หลังจากการถ่ายทำจะถูกนำมาโปรโมตให้เป็นจุดขายทั้งสิ้น (ชลันธร ฤณอมทรัพย์, สัมภาษณ์, 17 มีนาคม 2552)

“เกาหลีจะมีการร่วมมือกันอย่างจริงจังทั้งภาครัฐและเอกชนต่างก็เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ให้ความร่วมมือกันเป็นอย่างดี แม้ว่าประเทศเกาหลีจะมีการประท้วงกันบ่อย แต่คนเกาหลีจะมีความรักชาติมาก เป็นประเทศชาตินิยม” (Mr.Ryu Jae Sang, สัมภาษณ์, 17 มีนาคม 2552)

ทัวร์เกาหลีมักจะโยงให้เกี่ยวเนื่องกับซีรีส์ต่าง ๆ หรือว่าการไปเจอดาราศิลปิน หรืออะไรก็ตามที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของสื่อ เพราะเกาหลีเค้ามีงบประมาณในการโปรโมตโดยเฉพาะเลย รัฐบาลเค้าจะสนับสนุนในเรื่องนี้มาก ๆ จะสนับสนุนตั้งแต่เริ่มต้นในการสร้างละคร มีการอนุมัติงบประมาณในการสนับสนุน การสร้างละครเรื่องหนึ่ง รัฐบาลของเค้าก็ให้เงินลงทุน เพราะเค้าต้องการดึงดูดนักท่องเที่ยวให้ไปเที่ยวที่นั่น” (ชลันธร ฤณอมทรัพย์, สัมภาษณ์, 17 มีนาคม 2552)

สถานที่ที่เราจัดทัวร์ไปเกาหลี เมื่อก่อนจะยังไม่มีการใส่โปรแกรมทัวร์สถานที่ถ่ายทำละคร หรือโรงถ่ายต่าง ๆ นะ เมาเพิ่งมาเริ่มนี้หลังจากที่กระแสแรงมาก ๆ เพราะคิดว่าคนดูคงจะอยากไปดูสถานที่ถ่ายทำจริง และก็จริงตามคาด เมื่อมีโปรแกรมทัวร์ตามรอยละครก็ได้รับการตอบรับที่มากเลยทีเดียว (Ryu Jae Sang, สัมภาษณ์, 17 มีนาคม 2552)

“ลูกค้าส่วนใหญ่อยากไปเกาหลี เพราะเห็นภาพของเกาหลีจากในซีรีส์เกาหลี ก็เลยอยากไปสัมผัสกับสถานที่จริงบ้าง คือ สัมผัสกับประเทศเกาหลีจริง ๆ ที่ไม่ใช่ดูผ่านรูปภาพหรือชมจากในละคร และสัมผัสกับสถานที่ที่ใช้ในการถ่ายทำละครจริง ๆ” (ชลันธร ฤณอมทรัพย์, สัมภาษณ์, 17 มีนาคม 2552)

จากข้อความข้างต้นที่มีความสอดคล้องกันของผู้ประกอบการธุรกิจทัวร์เกาหลีนั้น เป็นสิ่งที่ยืนยันได้ถึงกระแสของการเผยแพร่วัฒนธรรมเกาหลีผ่านสื่อละครซีรีส์เกาหลี ซึ่งส่งผลมายังธุรกิจที่มีความเกี่ยวข้องหรือสัมพันธ์กับละคร เช่น สถานที่ต่าง ๆ ที่ใช้สำหรับการถ่ายทำ เป็นตัวช่วยส่งเสริมความแรงของกระแสของซีรีส์ได้เป็นอย่างดี

กลยุทธ์ด้านการบริโภค

ในส่วนของผลการวิเคราะห์กลยุทธ์ด้านการบริโภคนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาจากกลุ่มผู้บริโภคละครซีรีส์เกาหลี นั่นคือ กลุ่มผู้รับสาร หรือกลุ่มผู้ชมละครซีรีส์เกาหลี ผู้วิจัยได้อาศัยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-Depth Interview) เพื่อวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้ชมที่ติดตามชมละครซีรีส์เกาหลี พบว่า ผู้ชมติดตามชมละครซีรีส์เกาหลีเพราะชื่นชอบเนื้อเรื่องเป็นหลัก

ดูซีรีส์เกาหลีครั้งแรกเมื่อประมาณ 8 ปีที่แล้ว เรื่องแรกที่คุณคือ Autumn in my heart หรือรักนี้ชั่วนิรันดร์ทางไอทีวี แต่ตอนนั้นไม่ได้ตั้งใจดูนะ คือบังเอิญเปลี่ยนช่องมาเจอพอดี แล้วเนื้อเรื่องน่าติดตาม ก็เลยอยากติดตามตอนต่อไปอีก และด้วยความที่ไม่เคยดูซีรีส์เกาหลีมาก่อน เมื่อดูแล้วติดใจ ก็เลยหาข่าว หาข้อมูลอ่านต่อในเน็ตด้วย หลังจากนั้นก็เลยติดตามซีรีส์เกาหลีต่อเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน แต่ไม่ได้ดูทุกเรื่องนะ โดยส่วนตัวคิดว่า ที่ชอบดูซีรีส์เกาหลีก็เพราะเนื้อเรื่องดี ประกอบกับเป็ละครไทยและดารานักแสดงเกาหลีก็หล่อ ๆ สวย ๆ คือไม่ใช่แบบที่เราเห็นกันเป็นประจำ แล้วแอ็คติ้งของเขาก็เยี่ยมมาก (ชนิสสา โอภาส, สัมภาษณ์, 11 เมษายน 2552)

จำได้ว่า ตอนที่ดูซีรีส์เกาหลีเรื่องแรก คือเรื่อง รักนี้ชั่วนิรันดร์ ตอนนั้นอยู่ ม.5 กตริโมตมาเจอก็เลยดู จำได้ว่าเป็นฉากที่นางเอกยืนกางร่มอยู่ในเรือข้ามฟาก และพระเอกก็อยู่ในเรือข้ามฟากเหมือนกันแต่คนละลำกัน แล้วเรือสองลำก็สวนทางกัน ซึ่งเป็นภาพที่สวยงามเพราะด้วยวิวทิวทัศน์ เพลงประกอบ แอ็คติ้งของนักแสดง คือทุกอย่างดีหมด แต่ที่ดูก็เพราะชอบเนื้อเรื่องและการแสดงของนักแสดงในเรื่อง เวลาดูซีรีส์เกาหลีทำให้อารมณ์อินตามอย่างต่อเนื่อง และหลาย ๆ ครั้งที่ทำให้ร้องไห้ ซึ่งแทบไม่เคยเกิดขึ้นเมื่อดูละครไทย (พงศศิวิศ พรหมรุ่งเรือง, สัมภาษณ์, 11 เมษายน 2552)

เป็นแฟนพันธุ์แท้ซีรีส์เกาหลีเลยคะ เรื่องแรกที่คุณก็ตั้งใจดู ถ้าพูดถึงซีรีส์เกาหลีก็จะนึกถึงโลเกชั่นสวย ๆ อย่างฟูลเฮาส์เนี่ย เป็นเรื่องแรกที่คุณ สนุกมาก คือชอบดูซีรีส์เกาหลีก็เพราะเนื้อเรื่องของเขาสวยติดตาม โลเกชั่นก็สวย บางฤดูกาลของเค้ากับบ้านเราก็

แตกต่างกัน ทำให้สวຍแปลกตาสำหรับเรา แล้วละครไทยก็น่าเบื่อ มีแต่ตบตีกัน แต่ไม่ได้หมายความว่าของเค้าไม่มีนะ ของเค้าก็มีแต่มันไม่มากจนเกินไป ไม่ได้มีแต่กรี้ดกรีดกันอย่างเดียว (กรรณิการ์ จิตอนันต์, สัมภาษณ์, 25 เมษายน 2552)

ซีรีส์เกาหลีเรื่องแรกที่คุณคือเรื่อง Winter love song คือดูตั้งแต่เรื่องแรก ๆ ที่เข้ามาเลย จำได้ว่าทางช่องไอทีวี เพื่อนๆคุยกัน พูดถึงกัน ก็เลยกลับมาดูบ้าง ปรากฏว่าดูแล้วชอบ เนื้อเรื่องดี ภาพสวย เวลาที่ออกอากาศตอนนั้นก็กำลังดีด้วย ไม่เข้าเกินไป แต่ไม่ได้ติดตามชมทุกเรื่องหรอกนะ จะดูเฉพาะเรื่องที่ชอบจริง ๆ แต่ถ้าชอบมากก็จะให้เพื่อนไรท์แผ่นเก็บไว้ด้วย (นวลพรรณ พันธุ์สุข, สัมภาษณ์, 25 เมษายน 2552)

ซึ่งภายหลังจากการชมละครซีรีส์เกาหลี บางคนก็มีการติดตามข่าวสารเกี่ยวกับละครซีรีส์เกาหลีเพิ่มเติมทางเว็บไซต์ และบางคนก็มีการหาซื้อแผ่นวีซีดีและดีวีดีเก็บไว้อีกเช่นกัน

หลังจากชมละครก็มีการเข้าไปหาข้อมูลเพิ่มเติมในเว็บบอร์ดและพูดคุยกับเพื่อน ๆ ที่ดูเรื่องเดียวกันด้วย ซึ่งถ้าถามว่าคุณละครของเค้าแล้ว ชื่นชอบวัฒนธรรมของเค้าไปบ้าง หรือมีก็คิดว่าชื่นชมนะ เพราะเวลาดูแล้วเห็นตัวละครรับประทานอาหาร ก็เลยอยากจะรับประทาน ต้องชวนเพื่อน ๆ ไปหาร้านรับประทานกัน (ณัฏฐา ตรีพรหมณี, สัมภาษณ์, 25 เมษายน 2552)

“ผลกระทบที่เห็นก็มีซื้อสื่อทุกอย่างที่เกี่ยวกับละคร ทั้ง CD เพลง VCD DVD หนังสือการ์ตูนภาพคน และหนังสือการ์ตูนต้นฉบับก่อนเป็นละคร อยากแต่งตัวน่ารัก ๆ เหมือนละคร และสถานที่ท่องเที่ยวที่โรแมนติก” (สายวสันต์ อิงคะวะระ, สัมภาษณ์, 27 เมษายน 2552)

และผู้ชมหลาย ๆ ท่าน หลังจากติดตามละครซีรีส์เกาหลีแล้ว ก็มีการชื่นชมและเรียนรู้วัฒนธรรมเกาหลีในด้านต่าง ๆ อีกทั้งยังความต้องการจะเดินทางไปท่องเที่ยวประเทศเกาหลีอีกด้วย

ละครของเค้าสอดแทรกวัฒนธรรมอย่างชัดเจน อย่างเรื่องของกรอบคอกจะเห็นได้ว่าอาหารของเค้าในวัน ๆ หนึ่ง จะเห็นเครื่องเคียงที่เป็นผักมากกว่าอาหารที่เป็นเนื้อสัตว์ ดูแล้วเราก็อยากรับประทานตามไปด้วย ส่วนเรื่องเสื้อผ้า ถ้าเปรียบกับละครไทย ของไทยจะเน้นเสื้อผ้าน้ำนมมากกว่า แต่ถ้าความเป็นธรรมชาติเกาหลีจะมีมากกว่าเรา และเห็นได้ชัด ๆ ว่าคนเกาหลีแต่งตัวเก่ง อีกเรื่องก็คือเกาหลีเป็นเมืองหนาว เพราะฉะนั้นการแต่งกายระหว่างเวลาที่เป็นช่วงอากาศหนาว จะไม่ค่อยได้เห็นในละครบ้านเรา (ศิริพร จิตตะปะสาทะ, สัมภาษณ์, 27 เมษายน 2552)

เรื่องสถานที่ต้องนับว่าเกาหลีเป็นประเทศที่เปิดตัวได้เยี่ยมมาก ละครของเค้าจะสอดแทรกสถานที่สวยงามไว้เยอะ หลังจากชมละครคนทั่ว ๆ ไปก็หลงใหลไปเที่ยวเยอะมาก สถานที่ท่องเที่ยวที่มีในฉากการแสดงมากมายที่น่าสนใจ ซึ่งถ้าเปรียบเทียบกับละครญี่ปุ่น จีน ได้หวั่น จะเห็นได้ว่าแต่ก่อนละครกลุ่มดังกล่าวจะดังมากในประเทศไทยแต่ปัจจุบันนี้น้อยลงอย่างเห็นได้ชัดตั้งแต่ละครเกาหลีเข้ามา (วิมาลา เชื้อชาย, สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2552)

จากการสัมภาษณ์ข้างต้นจึงสามารถสรุปได้ถึงสาเหตุที่ผู้ชมชื่นชอบละครเกาหลีได้ว่า ละครเกาหลีมีจุดดึงดูดผู้ชมอยู่ที่ลักษณะเนื้อเรื่องที่เรียบง่าย ไม่หวือหวาเกินจริง และสามารถสะท้อนเหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้นกับใครก็ได้ อีกทั้งละครและภาพยนตร์เกาหลีก็มีให้เลือกดูหลายแนว ทั้งแนวประวัติศาสตร์ รักโรแมนติก ครอบครัว วัยรุ่น คนทำงาน หรือจะเป็นแนวเศร้า เป็นต้น และจากการชมละครซีรีส์เกาหลีก็ทำให้ผู้ชมได้เกิดการเรียนรู้และซึมซับวัฒนธรรม อีกทั้งยังก่อให้เกิดความสนใจรับประทานอาหารเกาหลีและเดินทางไปท่องเที่ยวยังประเทศเกาหลีอีกด้วย